

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 116

Dimecres, 14 d'abril de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 76

S U M A R I

Debat

general sobre el món agrari (tram. 255-00008/08) p. 3

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 76

La sessió s'obre a les nou del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat general sobre el món agrari (tram. 255-00008/08). President de la Generalitat. Substanciació.

El president

Comença la sessió.

Debat

general sobre el món agrari (tram. 255-00008/08)

El primer i únic punt de l'ordre del dia és el debat general sobre el món agrari. Es regirà pels articles 132 i 133 del Reglament, i la seqüència acordada per la presidència i la Junta de Portaveus el dia 6 d'abril de 2010.

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats –una cordial salutació també als representants del sector agrari que avui ens acompanyen–, el 24 de febrer passat vaig comparèixer en aquesta cambra en un ple monogràfic per retre comptes de l'acció de govern en la lluita contra la crisi econòmica, per exposar les actuacions que hi ha en marxa en aquests moments i per escoltar també i recollir les aportacions que els diversos grups de la cambra plantejessin amb relació a la nostra principal preocupació.

Ho vaig fer des de la convicció absoluta en les possibilitats del país, de les seves institucions i especialment del seu teixit econòmic per superar la situació actual. Ho vaig fer procurant de posar en valor les moltes virtuts i qualitats dels nostres agents econòmics i socials, dels nostres emprenedors, de la petita i mitjana empresa de tot Catalunya. I ho vaig fer defensant un cop més l'actuació del Govern en el seu rol d'impulsar, estimular i facilitar l'assoliment dels compromisos i objectius compartits. Vaig reconèixer les dificultats, no les vaig amagar, mai no ho he fet, i tampoc no ho faré avui, ni vaig pretendre que el Govern ho hagi fet tot bé; simplement vaig defensar i defenso el conjunt de mesures adoptades des de fa prop de dos anys, que al costat de les que correspon de prendre a un altre nivell, a nivell espanyol i comunitari, estic segur que ens duran a superar més aviat que tard aquesta etapa difícil.

Avui, amb la mateixa voluntat, substanciem un debat específic sobre el món agrari i agroalimentari a Catalunya. Ho fem amb l'objectiu d'abordar-lo de forma

integral i d'establir quina és la situació del present, quines són les amenaces, els reptes i les oportunitats del món rural avui, i quines estratègies de futur ens calen per afrontar-los.

No és un debat qualsevol; estem parlant d'un dels sectors més importants de la nostra economia, tant des del punt de vista de generació de riquesa com d'ocupació. Parlem d'un sector que, a més de les seves potencialitats econòmiques, amb major o menor intensitat, té un paper clarament estratègic en la gestió del nostre territori. Parlem d'un sector que aporta un valor qualitatiu a la presència humana al conjunt del país i a la preservació del nostre patrimoni natural. Parlem d'un sector clau per assegurar la biodiversitat al conjunt del territori català. I parlem d'un sector que té assumida en bona mesura una funció, potser la més important, que és subministrar-nos aliments sans, bons i segurs. Aquestes funcions –econòmica, social, ambiental i vital– constitueixen l'essència d'un model que a més a més d'esdevenir un actiu estratègic dóna identitat a un país com el nostre.

Per aquest motiu, vull afirmar d'entrada que no es pot concebre cap projecte de Catalunya sense un sector agroalimentari estructurat, fort i competitiu. I vull afirmar que, sense món agrari i rural, sense sector agroalimentari, sense la gent del camp, no existiria la Catalunya d'avui –hi hauria una altra Catalunya, però no la d'avui–, equilibrada, plena de contrastos, plena d'atractius i també d'oportunitats, perquè aquest és un sector que, com dic, incideix clarament en la definició també de la identitat catalana tal com avui la coneixem.

Tenim, doncs, ocasió de posar en relleu i d'explicar al conjunt de la societat catalana la importància i la potència del sector que avui ens convoca, i de fer-ho a partir d'una concepció que respon a l'actuació d'un departament que ha passat de ser d'agricultura, ramaderia i pesca, com era fins fa pocs anys, a tenir responsabilitats sobre agricultura, alimentació i acció rural, perquè tots els ciutadans se citen diàriament amb l'alimentació, certament, però perquè Catalunya també són els seus paisatges, els seus boscos, els seus camps, les seves pastures, els seus masos, la seva horta, el seu secà, la pesca que el mar que banya el nostre litoral ens proporciona, i és també la gestió i l'ús que de tot plegat en fem, perquè el nostre país és també el que els catalans treballem, generem i produïm gràcies a la nostra terra i des d'aquesta terra.

Ara bé, som prou conscients de la complexitat del moment que viu l'economia catalana i de les dificultats per què passa el nostre sector productor en particular. Com a president, he estat conscient d'aquestes dificultats, com molts de vostès, des del primer moment. Abans d'ahir vaig tenir una reunió amb representants del sector per parlar-ne de nou, com hem estat fent periòdicament, reiteradament, sense massa soroll, des de diferents àmbits del Govern, i especialment pel departament que té la major part de les competències.

Alguns d'aquests representants són avui a la tribuna de convidats a l'hemicicle, i els agraeixo la seva presència, que entenc també com un estímul i una exigència alhora. A través d'ells vull expressar públicament el meu reconeixement sincer i el de tot el Govern per l'esforç

diari de la gent de la terra i del camp, dels nostres agricultors, ramaders, de la gent del mar, per la feina ben feta del nostre sector agroindustrial i per la feina dels centenars de cooperatives nostres, pel treball dels gremis, de les associacions, de les agrupacions de professionals, i per l'aportació de tots els qui formen part d'aquest amplíssim sector a Catalunya.

Fa uns quants anys que a Catalunya es va posar de moda parlar dels emprenedors, com vostès saben. D'emprenedors n'hi ha hagut sempre, però parlar dels emprenedors. S'utilitzava el terme per referir-se als joves que, sovint amb més enginy que recursos, amb el seu talent i amb un esperit innovador, se sabien adaptar a les circumstàncies d'un món canviant i escriure una petita història d'èxit, amb molt d'esforç, amb moltes hores, amb l'ambició de qui s'estima més la superació que no pas l'enriquiment especulatiu i fàcil.

I bé, em pregunto jo, no és això precisament la gent del camp? Què són sinó emprenedors els homes i dones que treballen i viuen en el medi rural i del medi rural? Qui sinó ells i elles han innovat? Qui sinó ells i elles han buscat la manera de millorar els productes que oferien als consumidors? Qui sinó ells i elles han pensat estratègies també per aplegar-se, per guanyar força i capacitat i ser més competitiu? Qui sinó ells i elles han entès la urgència de ser presents també a tota la cadena de valor per trobar l'equilibri entre l'extraordinari esforç de la producció i els beneficis de la transformació i la comercialització? Qui sinó ells i elles han fet possible que els millors artistes dels fogons, persones com en Nando Jubany, o els germans Roca, o el Santi Santamaria, o la Montse Estruch, assolissin el grau més alt de l'excel·lència gastronòmica amb productes de la nostra terra?

Els homes i dones del camp català, del nostre món rural, són avui als antípodes de la vella idea romàntica que durant anys ha perviscut segurament en l'imaginari erroni d'una bona part del país. Els homes i dones del camp són avui ciutadans de Catalunya, ciutadans en el sentit cívic, als quals la globalització i molt especialment també les TIC han permès acabar de trencar un aïllament que la millora de les comunicacions viàries i dels serveis educatius i sanitaris ja havia superat en bona mesura.

Els homes i dones que treballen la terra i el mar, i els productes que en sorgeixen directament o indirectament, amb la seva opció de vida, amb les seves empreses familiars, anònimes o cooperatives, també han contribuït a relligar el país. També gràcies a ells i elles podem afirmar que hi ha moltes Catalunyes i a la vegada una sola Catalunya, que s'ha superat la vella dicotomia, no sempre ben intencionada, que confrontava la Catalunya rural amb la urbana, que contraposava la Catalunya vella amb la nova, que buscava l'enfrontament entre la Catalunya que té aigua de sobres amb la que n'està mancada, que en última instància parlava d'una Catalunya autèntica i d'una altra de succedània.

Avui, entrats de ple en el segle XXI, al nostre país hi ha moltes coses que han canviat i algunes que no tornaran a ser més com havien estat. I en aquest cas han canviat per a bé, perquè hem superat vells recels i prejudicis, i perquè una vegada més Catalunya està superant una

etapa difícil, mantenint la cohesió territorial i social, afirmant-se amb tots els matisos i contrastos que vostès vulguin com un sol poble.

I aquesta realitat, en el tema que avui ens ha convocat i ens ocupa, amb tots els seus pros i contres, amb totes les satisfaccions i dificultats, és encarnada per milers d'homes i dones del nostre país, des dels arrossers del Delta als regants de l'Urgell; des dels propietaris forestals, els qui fa unes setmanes també mostraven els efectes devastadors de la nevada del 8 de març i em demanaven suport del Govern per netejar els boscos, als emprenedors dels cellers de Capçanes, que no fa gaire m'explícaven il·lusionats els seus projectes de futur; des dels empresaris del sector porcí d'Osona als investigadors del sector agroalimentari de Lleida o la plataforma logística que vol donar impuls a les exportacions a través de l'aeroport d'Alguairé; des dels pescadors de la costa central als ramaders del Pirineu; des de les associacions de turisme rural, que lluiten fa anys per veure reconegut el seu segell de qualitat, als centres d'investigació genètica de l'IRTA o als projectes d'investigació impulsats per la Fundació Alcía.

El Govern respecta i vol tractar aquests conciutadans nostres, homes i dones del món agrari i rural, com a veritables emprenedors i professionals, amb plena consciència del seu paper a l'economia i a la societat catalana, i amb plena consciència, també, de l'alt valor econòmic, ecològic i humà dels seus projectes individuals i col·lectius, essent conscients també, al mateix temps, que la seva és una opció professional i alhora, en la majoria dels casos, una opció de vida, heretada i especialment triada. És una opció que té els seus avantatges i els seus inconvenients, com totes, però que ha de merèixer el nostre respecte i la nostra consideració pel que significa en la nostra economia i en el nostre teixit social.

La crisi ha arribat a aquest sector com a tants altres. Hi ha hagut, els dos darrers anys, dades que han evolucionat desfavorablement; però també hi ha evidències avui que ens fan preveure escenaris més positius de cara al futur. El Govern hi ha posat i seguirà posant recursos, innovació, esperit col·laboratiu i tant diàleg com faci falta, donant suport per convertir les iniciatives en oportunitats, perquè aquestes oportunitats es concretin avui i esdevinguin realitats demà.

Catalunya, com vostès saben, té una superfície de més de 32.000 quilòmetres quadrats, dels quals el 90 per cent està format per la superfície agrària i forestal gestionada pels nostres pagesos i pageses. En aquest espai viu només un 20 per cent de la població catalana.

La població en el medi rural ha crescut un 15 per cent des del 99 fins al 2009, però ha patit un decrement del 3,3 per cent del seu pes específic amb relació a la població total de Catalunya. I, respecte de l'activitat econòmica, el pes de la població ocupada en el sector agrari a Catalunya és de l'1,9 per cent, i entre el 2000 i el 2009 hi hagut un increment d'un 11,6 per cent en l'afiliació de la seguretat social. En el mateix període, el règim especial d'autònoms, per compte propi, ha sofert una davallada de l'entorn d'un 20 per cent, mentre que la filiació per compte aliè s'ha incrementat en un 64 per cent.

Aquestes tendències s'han mantingut al llarg dels dos anys de crisi, 2008-2009. Les dades expressen un procés de concentració, de professionalització i de redimensionament del sector. És un procés que s'està realitzant de forma gradual, com a resposta als objectius que exigeix un sector cada cop més competitiu. El pes del sector primari sobre el PIB total és actualment de l'1,34 per cent, amb un pes eminentment ramader, el 60 per cent de la producció final agrària, enfront de la producció agrícola, que és el del 36 per cent.

L'evolució de la renda agrària al llarg dels darrers deu anys presenta una gran variabilitat, a causa dels factors vinculats als riscos climàtics i sanitaris associats a la producció agromadadera. L'any 99, per exemple, Catalunya va patir una forta davallada en la seva renda agrària, ja que en aquells moments, amb l'aparició de la pesta porcina, com vostès recorden, els preus d'aquest sector es van enfonsar. L'any 2001 va succeir tot el contrari: l'aparició de la malaltia dita «de les vaques boges» va revaloritzar la carn de porc i es va incrementar el seu consum, i la renda agrària va pujar.

En un període més recent –2007-2008–, el sector agrari va parir la crisi de preus de matèries primeres més greu, segurament, dels darrers cinquanta anys. A Catalunya l'increment del preu del cereal i d'altres matèries primeres va tenir un efecte molt negatiu sobre la nostra ramaderia intensiva. L'increment de costos de l'alimentació animal, sense que aquest revertís cap al consumidor, va generar una forta caiguda d'aquest indicador. Aquesta situació va coincidir amb la pitjor sequera de la nostra història recent, fet que va impedir que l'agricultura catalana gaudís dels preus alts que ofería el mercat dels conreus extensius. I, com a resultat de tot plegat, la renda agrària va disminuir un 6 per cent el 2007 i un 7,8 per cent el 2008.

En canvi, les estimacions sobre la renda agrària del 2009 tenen un increment del 6,6 per cent respecte del 2008. Les causes són la reducció dels costos relatius a l'alimentació animal, l'extraordinària collita de cereal i l'abaratiment d'alguns costos energètics. Aquests fets positius han pesat més a la renda que les dificultats reals d'altres sectors, especialment, com vostès saben, la fruita fresca, la fruita seca i el raïm. Els sectors ramaders, tan castigats els dos anys anteriors, han resistit força bé l'embat de la crisi de preus.

La indústria agroalimentària del nostre país té un pes primordial d'un 15,8 per cent en el complex industrial català, amb unes vendes netes estimades, l'any 2009, a l'entorn d'uns 18.000 milions d'euros. A la darrera dècada, la indústria agroalimentària ha viscut un creixement extraordinari, malgrat les crisis per alarmes sanitàries, de preus de matèries primeres i la crisi global, les vendes netes han incrementat un 49 per cent i posicionen aquest sector com el primer sector industrial de Catalunya. Igualment d'important és aquest sector en la generació de llocs de treball: 75.000 directes i 69.000 d'indirectes, repartits arreu del territori en quatre mil establiments transformadors, des dels més petits establiments fins a les grans indústries. El volum de vendes de la indústria agroalimentària catalana a l'exterior significa el 21 per cent de les exportacions de la indústria de

l'alimentació espanyola en l'exercici del 2009, malgrat que aquest darrer any el volum global d'exportació de la nostra indústria ha decrescut un 9,9 per cent.

Tot i que el conseller s'hi referirà després de manera més extensa, voldria assenyalar algunes dades referides a l'acció del Govern.

Només en aquesta legislatura hem incrementat el pressupost adreçat al sector en un 32 per cent: hem passat de 345 milions d'euros a 455 milions d'euros. El pressupost del Programa de desenvolupament rural 2007-2013 és de 1.062 milions d'euros. Tot i haver patit una retallada del 25 per cent dels fons europeus respecte del període anterior, l'increment de l'aportació del Govern ha fet possible que s'hi adrecin un 17 per cent més de recursos que en el Programa de desenvolupament rural del període anterior, 2000-2006.

Les actuacions del Govern han tingut per objectiu estabilitzar el sector productor, millorar la competitivitat de les empreses agroalimentàries, impulsar la promoció dels seus productes i vetllar per la diversificació econòmica en el món rural. Voldria destacar-los en alguns exemples.

Pel que fa a regadius, només en aquest mandat hem fet una inversió total de 594 milions d'euros i en tenim en execució altres per valor de 534 milions. Hem posat, a traves de crèdits a interès zero, més de 265 milions d'euros al servei del sector adreçats a inversions. I hem iniciat el programa Leader per a la diversificació econòmica del territori, dotat en 105 milions d'euros.

I també hem donat, com vostès coneixen, un especial impuls a la recerca, el desenvolupament i la innovació. En línia amb el pacte nacional i el Pla de recerca i innovació, hem impulsat diverses iniciatives en l'àmbit agroalimentari que han esdevingut un referent mundial, com ara la creació del Centre de Noves Tecnologies i Processos Alimentaris, a Monells; la seqüenciació del genoma del meló i el préssec, o la planta pilot per al processament i valorització de la llet per a nutrició infantil. Abans-d'ahir, dilluns, es va presentar públicament el Pla de recerca 2010-2013, de manera que l'impuls a la recerca, el desenvolupament i la innovació en el sector agroalimentari s'emmarca en un esforç inversor del Govern, que pensa i projecta el conjunt del país.

Aquests són, senyores i senyors diputats, alguns exemples que posen en evidència que som davant d'un sector que ha esdevingut una autèntica prioritat, que passa de les paraules amables, evidentment, o frases de més o menys compromís a compromisos. He de dir que mai des del Govern de Catalunya s'havien generat tants instruments i recursos per estabilitzar el sector productor, per millorar la competitivitat de les nostres explotacions familiars, empreses i cooperatives, per fomentar la promoció i la comercialització dels nostres productes i per diversificar l'economia del medi rural català.

Bé. Senyores i senyors diputats, sóc, som conscients de les dificultats que està passant el sector agroalimentari i, de manera particular, el nostre sector productor, que en algunes ocasions es veu abocat a vendre els seus productes per sota del preu de cost. Malauradament, els nostres pagesos i ramaders, i pescadors, viuen una situació similar a la de l'Estat espanyol, a la de la resta

d'Europa i de bona part del món. I, per si amb aquesta peculiar situació no n'hi hagués prou, el conjunt de la nostra ciutadania i tots els sectors de la nostra economia viuen –vostè ho saben– els moments més difícils de les darreres dècades.

Conscients d'aquesta situació, el 30 de març passat, el Govern va aprovar un pla de xoc per donar resposta a les principals necessitats del sector, amb cinc objectius molt definits: un primer, que és donar més suport a la indústria agroalimentària i a les cooperatives; un segon, que és millorar les estructures agràries; un tercer, que és proporcionar un nou impuls a la internacionalització; un quart, que és facilitar a les explotacions l'accés al circulat; un cinquè, que és fomentar la transparència i la interrelació entre els diferents actors de la cadena de valor. Un pla que contempla mesures prioritàries que ja hem posat en marxa, com per exemple l'accés a nous crèdits adreçats als professionals amb els interessos bonificats; els ajuts al cessament anticipat, sense la incorporació d'un jove; l'avançament del pagament únic; el suport a la internacionalització, i la millora tant de les condicions d'aval com d'assegurances. En definitiva, més de 270 milions d'euros en crèdits, 200 milions en pagaments avançats i 50 milions en ajuts directes, tot al servei del sector per minimitzar l'impacte de l'actual conjuntura de crisi.

Sóc conscient que si ens quedem aquí no donarem resposta a les necessitats i ambicions d'un sector que des de fa trenta anys, com he dit, s'ha hagut d'anar adaptant a successives reformes i afrontant crisis diverses, i que, per tant, hem de plantejar-nos horitzons més ambiciosos per donar respostes estructurals als reptes que se'ns plantegen. Cal una nova política agrària comunitària que vetlli pels interessos del sector agrari català, orientada a la producció, amb instruments que permetin la regulació dels mercats i fonamentada en la reciprocitat. Altres reptes han de suposar la millora de les estructures agràries industrials, afrontant les inversions que calguin, i vigilar els desajustos que es puguin produir en la cadena de valor, posant els instruments necessaris per minimitzar-los.

I, per últim, vull dir a tot el sector agroalimentari i al món rural de Catalunya que, òbviament, ens té al seu costat i que aquest debat, més enllà de posar en valor la importància que té aquest sector per al conjunt del país, ens ha de servir precisament per posar les bases d'un futur millor. Com ja he dit al principi, el projecte de país no es pot concebre sense el món rural, i, fent bona la dita popular que voler és poder, no tinc el més mínim dubte que el seu voler és poderós i, com els deia abans, la seva voluntat, la de món rural, és una exigència en resposta a la qual el Govern s'esforça i s'esforçarà per estar-hi a l'alçada.

Bé. A continuació, l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, farà una exposició més detallada i concisa del que ha estat l'acció del Govern els darrers anys, especialment de les mesures que hi ha en marxa en aquests moments, i també evidentment, per descomptat, de quines són les perspectives que s'obren per al sector de cara al futur.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable president, membres del Govern, representants de les organitzacions professionals agràries, representants sindicals, de la federació de cooperatives, de les comunitats de regants, pagesos, ramaders, pescadors, alcaldes que ens visiteu –l'alcalde de Lleida–, president del consell comarcal, antecessors en el càrrec, molt bon dia. Avui celebrem el quart monogràfic sobre polítiques agràries que ha viscut aquest Parlament al llarg de la seva història, i estem davant d'una oportunitat immillorable, com ens deia el president, de valorar la feina dels nostres agricultors i d'explicar al conjunt de la ciutadania l'important que és el sector alimentari. Un sector tan desconegut com estratègic, tan poc notori, des del punt de vista social, com important, des del punt de vista de la nostra economia.

Abans de començar, vull reiterar el reconeixement, el mateix que ha fet el molt honorable president, de..., meu i de tot el Govern a la feina dels nostres agricultors, dels nostres ramaders i dels nostres pescadors. Catalunya els deu molt. La cara amable del nostre país, del nostre territori, és en bona part obra seva. La nostra dieta mediterrània, l'èxit de la nostra indústria agroalimentària i el fet que la nostra gastronomia sigui capdavantera en el món també, en part, són obra seva. També voldria fer extensiu aquest agraïment a tots aquells que, des de la transformació fins a la distribució, fan que cada dia tinguem l'opció de poder escollir entre els nostres aliments.

I voldria agrair al president la seva implicació... –no només la intervenció, que és un esforç d'interiorització important–, la seva implicació en el debat i en el pla de xoc que recentment hem aprovat. Des del Govern, com ell deia, coneixem les dificultats per les quals està passant el sector agrícola, de la gran injustícia d'haver de vendre els seus productes per sota el preu de cost. Som també conscients –som també conscients– que la crisi ha fet més evident una de les principals debilitats del sector: els desajustos en la cadena de valor. Estem davant d'una situació difícil, d'un veritable problema estructural on ja no n'hi ha prou amb els tractaments simptomàtics. És una situació nova, complexa, que requereix solucions noves i polítiques noves i actituds noves. Com va dir l'Albert Einstein: «És de bojos pensar que fent el mateix tindrem resultats diferents.»

Però, malauradament, és un problema global i és un problema de tots. Els nostres pagesos i ramaders i pescadors comparteixen problemes, comparteixen neguits amb la resta de l'Estat espanyol i amb la resta de la Unió Europea i del món. I per si això no fos poc, el conjunt de la nostra ciutadania i tots els sectors de la nostra economia viuen moments difícils, els més difícils de la nostra història recent.

Avui parlarem del món agrari, terme que pretén aglutinar un conjunt de múltiples relacions que van des del camp fins a la taula, des de l'agricultor fins al consumidor, des del món rural fins al món urbà. Avui parlarem de tots aquells processos que comporta un fet tan bàsic i complex com és l'alimentació. Reitero la necessitat de plantejar aquest debat en termes de món agrari, d'alimentació, i no tractar l'agricultura com una activitat aïllada, no ho és. En massa ocasions quan parlem d'ella ho fem com si no tingués res a veure, com si no tingués cap connexió amb altres actors de la cadena, com si la vinya i el vi, el porc i la carn o la farina i el pa no tinguessin res a veure entre ells. La realitat ens diu el contrari: tres quartes parts de la nostra producció agroromàdica van a la transformació, i la tercera és ven en fresc. En termes econòmics ens trobem davant d'un entramat de sectors interconnectats que conformen el sector alimentari i que esdevé un dels actius més poderosos per a la nostra estabilitat i –no en tinguin cap mena de dubte– el nostre futur.

Aquest Ple extraordinari no tan sols ha de servir per donar compliment a la Resolució del Parlament de Catalunya que, en matèria d'alimentació i acció rural, insta el Govern a celebrar un ple específic, sinó que ha de marcar el full de ruta del sector, posar en valor la seva feina, el paper clau de l'agricultura i el sector agroalimentari en la nostra economia. Aquest debat ens obliga a ser ambiciosos i responsables, a superar les temptacions d'oportunisme polític de l'escenari preelectoral en què ens trobem. És hora de sumar, de sumar esforços, de cercar complicitats i sinèrgies, d'afinar en el diagnòstic i de construir, des del consens, un escenari de futur i ajudar a corregir les dificultats del present. És una prioritat. Aquest debat no l'ha de guanyar ni perdre cap dels que estem aquí a primera línia de la cambra. Aquest debat ha de servir perquè hi guanyi el nostre sector agroalimentari i el conjunt de la ciutadania de Catalunya.

El meu sincer agraïment a la participació activa de totes i cadascuna de les organitzacions professionals. A Unió de Pagesos per la seva perseverança en què es realitzés aquest debat i en les moltes aportacions que ha fet. A la JARC, Asaja, UPA, Urapac per totes les aportacions, i a totes les interprofessionals i a tots els sectors que ens han fet arribar moltes aportacions en les reunions prèvies. Estructuraré la meua intervenció en quatre grans parts: una, de contextualització; una, per explicar o fer un diagnòstic de com estan els nostres sectors; una tercera part de l'obra que hem fet durant aquests anys, i una quarta per marcar els eixos dels escenaris de futur.

L'escenari que tots preveïem a principi de legislatura era un escenari amb moltes dificultats, ple de possibles canvis: la nova Europa dels Vint-i-set, l'aplicació de l'anomenada revisió mèdica de la PAC a final del 2006, l'horitzó incert d'una nova reforma al 2013, més exigències en seguretat alimentària, més exigències ambientals per als nostres productors, la revisió de dos de les OCM més importants, la de la fruita i la del vi, i l'escenari d'un pla de desenvolupament rural amb una clara davallada dels fons europeus.

La veritat és que les previsions s'han quedat curtes. En aquest període hem viscut la pitjor sequera que recor-

dem molts dels que estem aquí. Hem tingut planant sobre nosaltres l'amenaça de dues crisis sanitàries: la grip aviària i la, inicialment, mal anomenada «grip porcina», i en poc temps han coincidit dues crisis globals inesperades i sorprenentment importants.

M'aturaré en algun d'aquests punts per la rellevància que han tingut per al nostre sector. El primer punt és la reforma de la PAC en l'anomenada «*health check*» o l'aplicació de la revisió mèdica de la PAC. Es comença a aplicar just quan comença aquesta darrera legislatura, entre els anys..., a final del 2006 i el 2007. Aquesta reforma estava clarament influenciada per l'Organització Mundial del Comerç i apostava per una creixent orientació liberalitzadora dels productes agroalimentaris, i deixava de costat els mecanismes de regulació de mercat i de protecció de productes que havíem estat utilitzant. Curiosament, en aquell mateix període, vam poder comprovar que el mercat no tan sols no ho arregla tot, sinó que és capaç d'espantillar moltes coses.

El segon punt, al qual s'ha referit el president: l'any 2007 l'apujada de les matèries primeres al camp; un camí alcista del preu dels cereals que va arribar a representar un 50 o, fins i tot, un cent per cent més d'increment de l'alimentació animal. El que *a priori* podia semblar una bona notícia per al sector agrari, per al sector del cereal, va acabar afectant molt negativament el nostre sector ramader, que va haver de suportar la duplicació de l'alimentació sense que tingués cap repercussió en el preu de la carn.

Tercer punt. Als pocs mesos d'aquesta sotragada entrem en allò que hem anomenat «primera crisi global». Tot i que molts analistes afirmen que el sector agroalimentari és dels que ha resistit millor l'embat de la crisi, millor no vol dir bé. És cert que no hi ha hagut la destrucció d'ocupació ni la davallada del volum de vendes que han tingut altres sectors, però la situació, com explicava el president, s'ha tornat insostenible. Tota la pressió de la cadena de valor s'ha acabat traslladant cap als nostres productors. La por a una caiguda del consum, més por que realitat, ha acabat pressionant l'inici de la cadena i fent que els nostres productors hagin de vendre per sota del preu de cost.

Quart punt. Una particularitat del nostre sector és l'alt condicionament normatiu. Probablement és conseqüència de la sensibilitat del consumidor o de la creixent sensibilitat del consumidor per temes ambientals i per temes de seguretat alimentària. Un exemple clar és que la notícia d'una primera vaca boja al Regne Unit condiciona una caiguda del consum de carn de vedella i estem un any per recuperar-la.

Perquè es facin una idea d'aquesta pressió normativa amb què s'acaba traduint, els diré que avui en el nostre sector tenim 1.420 directives i disposicions comunitàries vigents, setanta-vuit mil pàgines de *Butlletí Oficial de l'Estat* que regulen algun aspecte del sector agroalimentari, i, a casa nostra, sis Departaments de la Generalitat: Salut, Agricultura, el Departament d'Universitats, Innovació i Empresa, el Departament de Medi Ambient, el Departament de Treball i el Departament d'Economia en el vessant de Consum.

Cinquè punt, que ajuda a configurar aquest escenari. A aquesta situació difícil que els explico, hi hem de sumar la incertesa d'una nova política agrària comunitària més enllà del 2013. Permetin-me que m'hi estengui donada la seva importància i suposo que, al llarg del debat, en tindrem ocasió.

Després de gairebé quaranta anys d'existència, encara avui els nostres ciutadans ni coneixen ni entenen el perquè d'una política agrària comuna. No hem sabut explicar perquè és necessària i perquè es va fer. El 67 per cent dels espanyols, tot i ser el segon país perceptor, no saben el que és la política agrària comunitària. Els seus objectius inicials, avui plenament vigents, eren: incrementar la productivitat, assegurar l'abastiment, garantir una millora de la qualitat de vida dels nostres pagesos i una millor qualitat de vida de la gent que viu en el món rural i assegurar –assegurar– que els aliments que arribessin al consumidor fossin a uns preus raonables i estables. És a dir, el destinatari final de la política agrària comunitària no era altre que el consumidor.

Al llarg del debat tindrem ocasió de parlar del futur de la PAC. És, sens dubte, el pitjor moment pel qual passen els nostres agricultors i els nostres ramaders; però, paradoxes de la vida, aquesta crisi ha servit per tornar a posar en valor el paper de l'agricultura. Són molts els experts que reivindiquen el paper estratègic de l'agricultura i de les matèries primeres del camp en les economies del Primer Món. Aquest cap de setmana passat, alguna entitat financera ofería, com a producte d'inversió estrella, inversió en matèries primeres del camp, en concret, la Caixa de Girona, amb uns grans anuncis diaris. I recordo que, tot just fa dos anys, alguns dels intel·lectuals del món de l'economia ens deien que no tenia sentit que produíssim aliments aquí i que gastéssim aigua, que el que havíem de fer era comprar-los fora. Aquesta situació de dificultat ha representat un canvi en la concepció de molta gent.

Més enllà de les dificultats del present, que hi són, aquest nou escenari ens evidencia moltes perspectives de futur, i bones; els en citaré algunes. Primera evidència. L'Organització de les Nacions Unides per l'Agricultura i l'Alimentació, en les conclusions de la seva reunió d'experts a Roma l'any 2009, ens diu: «La producció agrícola mundial haurà de doblar-se durant la primera meitat del segle XXI per atendre 2.300 milions de persones addicionals. Ens caldrà 120 milions de noves hectàrees de conreus.» Perquè es facin una idea és una superfície com la d'Espanya, Itàlia i França juntes.

Segona evidència. Més enllà de les alertes de la FAO, les dades de Nacions Unides ens diuen que en els darrers deu anys un miler de milions de ciutadans han sobrepassat el límit de poder adquisitiu per tal d'accedir a aliments que anomenem industrialitzats, i 230 han sobrepassat el límit per poder accedir a aliments amb cert valor afegit. El Banc Mundial preveu que en els propers vuit anys 1.000 milions més de ciutadans travessaran aquest llindar i 370 travessaran el llindar de productes amb valor afegit.

Tercera evidència. Podria semblar que estem parlant de previsions i estadístiques, la realitat és contundent, és aclaparadora: cada any la demanda d'aliments en

el món creix un 15 per cent. Ho repeteixo: any rere any la demanda de fruita, la demanda de cereals, la demanda d'aliments transformats creix un 15 per cent. S'imaginen que ho traslladéssim a qualsevol sector de l'economia i els expliquéssim que l'any que ve creixeran un 15 per cent?

Quarta evidència. Els hem parlat de la crisi de matèries primeres, del que va passar. No sabem perquè..., si l'especulació o si..., a causa que els cereals es podien direccionar cap als biocarburants. El cert de tot plegat és que no teníem reserves de cereals: les més baixes dels darrers trenta anys. Avui no hem superat aquesta situació, fins arribar al punt que alguns increments de la demanda no poden ser satisfets. Estem en una situació on no hi ha reserves de matèries primeres.

Cinquena evidència. Els ho explicava el president: el sector més important de la nostra economia és el sector agroalimentari, tant en ocupació com en activitat econòmica; i Catalunya, en concret, és el clúster agroalimentari més important d'Europa –no ho dic jo, ho diu l'observatori de clústers d'Estocolm–, és el que té més capacitat de generar activitat i ocupació, i, a més a més, és una indústria que està, quan et compares amb altres països, entre les més competitives del món.

Sisena evidència. Hem tornat a parlar, arran d'aguesta crisi, d'autoabastiment. Avui la nostra capacitat per autoabastir-nos està al voltant del 30 per cent; quan érem 6 milions era del 40. Perquè es facin una idea, els objectius prioritaris de països com Rússia i la Xina és d'arribar –objectiu prioritari– al 80 per cent. Els Estats Units és el graner del món, aviat tindran més arbecuina que a casa nostra; aviat ens superaran, a Califòrnia, en arbecuina, a Catalunya. I una curiositat, la capacitat d'autoabastir-se de França en productes bàsics com la llet, la carn, el cereal o la fruita: en tots ells supera el cent per cent.

I una darrera evidència la conformen els nostres aliats extraordinaris, conjunturals si volen, però molt importants: la nostra dieta mediterrània, considerada una de les més variades i saludables del món, i el reconeixement internacional dels nostres cuiners com els millors del món, i l'actualitat que representa la nostra gastronomia.

A partir d'aquestes evidències econòmiques, deixeu-me fer un apunt sobre el paper clau de l'agricultura com a garantia de qualitat del nostre territori i de la nostra biodiversitat; el president ha explicat les dades: el 90 per cent del territori, gestionat pels nostres propietaris agrícoles i forestals.

Crec que els arguments exposats són algunes de les raons per què estic segur que entrem en un període en què sereu més conscients que mai del paper rellevant que té l'agricultura. Totes aquestes evidències ens parlen d'un futur esperançador per al nostre sector, però hem de superar les dificultats del present i afrontar els reptes estructurals. Sóc dels convençuts que el nostre sector agrari i alimentari, des del productor fins al transformador, necessita més atenció per part de la ciutadania, per part dels sectors econòmics, per part dels mitjans de comunicació, per part dels sectors polítics i per part

de les administracions. I quan dic més atenció no vull dir més subvencions, vull dir més reconeixement, més valoració i més instruments.

Entraré en la segona part de la meua intervenció. Passaré a fer un balanç de com estan les explotacions, observant algunes dades que ja ha dit el president i entrant en alguns sectors. El degoteig a la baixa d'explotacions ha continuat si bé no amb la força dels anys vuitanta i noranta; en canvi, la dimensió de les nostres explotacions s'ha multiplicat per tres des de l'any 92: d'una mitjana de set hectàrees per explotació hem passat a vint-i-una.

La superfície agrària útil ha augmentat, no repetiré les dades de la població activa ni de la renda, només fer el comentari de, en la producció final agrària, el fort impacte que té la ramaderia. Tenim gairebé vint mil explotacions ramaderes i som un país eminentment ramader; la gran especialització de Catalunya, o una de les grans especialitzacions, és la ramaderia. Som capaços cada any de sacrificar més de 17 milions de porcs, 170 milions de pollastres, 15 milions de conills, entre 1 milió i mig i 2 de corders, i mig milió de vedells, i produïm 1.800 milions d'ous l'any.

Les dades relatives a l'envelliment de la població activa al camp són similars a la resta d'Europa dels Quinze i millors que les d'Espanya. Actualment, un 56 per cent dels afiliats a la seguretat social són menors de quaranta-cinc anys i un 43 per cent tenen entre quaranta-cinc i seixanta-quatre anys.

Pel que fa als ajuts directes que ha rebut el sector, han passat d'un total de 200 milions d'euros/any, del primer pilar de la PAC, és a dir, dels ajuts per producció per superfície, als 270 d'avui. I pel que fa als ajuts del segon pilar, del desenvolupament rural, hem passat de, en el període anterior, 2000-2006, 340 milions a una programació per al 2007-2013 de 590.

L'activitat econòmica indirectament relacionada amb el sector també ha augmentat; el nombre d'establiments dedicats a turisme rural, entre el 2003 i el 2007, s'ha incrementat d'un 57 per cent; el nombre de places en un 50 per cent, i el nombre de pernoctacions en un 81 per cent, prop d'1 milió de pernoctacions l'any en el sector del turisme rural. També s'han incrementat els petits establiments de la transformació, i des de l'any 2004, les onze comarques de Catalunya amb més renda familiar disponible són comarques eminentment rurals.

Faré un apunt ràpid dels nostres sectors, començaré pel sector ramader, el porcí és el principal sector productiu de Catalunya, representa una tercera part de la producció final agrària, és un sistema intensiu, amb un nivell d'integració alt, del 85 per cent, i, dada molt important, genera una indústria càrnia capaç de facturar 5.500 milions d'euros l'any i d'exportar-ne el seu 30 per cent.

L'aviram és el segon sector ramader, representa, junt amb els ous, el 12 per cent de la producció final agrària, i és un sector fortament estructurat, a través de la Federació Avícola Catalana, on la integració representa el 95 per cent.

Aguests dos sectors són els màxims responsables –màxims responsables– que tinguem una indústria de l'alimen-

tació animal, és a dir, de fabricació de pinsos, capaç de facturar 2.100 milions d'euros l'any.

Des del departament estem ajudant el sector porcí i l'avícola a adaptar-se a les noves normes de benestar animal, i estem activant un seguit de mesures que van des d'activar el sistema de pesatge, classificació i marcatge de canals..., estem col·laborant amb el Pla d'internalització del sector carni, i hem posat en marxa i hem activat el Pla de fertilització a través de Gesfer.

Altres sectors, com el vacum de carn i el vaquí de llet, han patit una davallada important d'explotacions. Aguests dos sectors tenen un fet diferencial sobre la resta de l'Estat i la resta de la Unió Europea. Treballem amb un sector de carn, amb un vacum de carn jove, de dotze mesos, amb menys pes, i en el vaquí de llet tenim un tipus d'explotacions grans, amb una mitjana de producció que sobrepassa els 650.000 quilos l'any; perquè se'n facin una idea, tres vegades les franceses o les de la resta de l'Estat.

El vaquí de llet afronta una situació difícil pels preus baixos de la llet, i des del departament estem treballant en diverses línies. La primera, i ho hem aconseguit: a Catalunya no s'ha deixat de recollir ni un litre de llet. Estem recolzant iniciatives de promoció, el foment de la «Lletra Q», que l'únic que pretenem és que el nostre consumidor sàpiga diferenciar la llet del país de la llet de fora, i estem a punt, està a punt el Ministeri de publicar l'eliminació dels costos dels materials específics de risc o MER.

Som els primers productors de l'Estat de carn de conill; hem treballat juntament amb el sector cunícola fent un pla estratègic i millorant tots els aspectes que van des de la recerca fins a la comercialització.

L'oví i el cabrum han presentat una davallada important, probablement accelerada per la desconnexió de les primes ramaderes, però hem treballat amb el sector per posar en valor la carn amb denominació d'origen, les marques de qualitat, si vostès volen, i estem intentant fomentar les agrupacions de productors.

Hem impulsat una ramaderia de muntanya, que és l'equí –va començar el meu antecessor en el càrrec, l'Antoni Siurana–, per una qüestió purament ambiental: a la muntanya ens cal que hi hagin ramats que arribin a consumir les pastures, perquè això permet regenerar; hi hem donat un fort impuls, hem reconegut el cavall pirinenc català, i hem habilitat tot un seguit d'ajudes.

I un dels sectors molt important des del punt de vista mediambiental és l'apicultura; és petit, hi ha unes mil explotacions de gent, la major part, no professionals, exceptuant alguns indrets a les Terres de l'Ebre i alguna zona de la Noguera.

Pel que fa a les produccions, al sector agrícola, destacar la fruita fresca, amb el 13 per cent de la producció final agrària; és un sector estratègic, amb una gran capacitat d'exportació i que ha fet grans esforços per modernitzar-se.

Estem treballant en els plans de reconversió varietal, en la implantació de xarxes antipèdrea i en diferents programes de promoció conjunta de fruita, i el foment, amb

les organitzacions i amb algun altre departament, i estem impulsant les denominacions d'origen com la Pera de Lleida, i potenciant la Poma de Girona. Hem creat l'Observatori de la Fruita Fresca, hem habilitat préstecs per afrontar la campanya d'enguany a causa dels mals resultats de l'anterior, i estem treballant per a la unificació de les dos grans entitats que aglutinen el sector.

La vinya i el vi és un sector amb un ampli abast territorial, present en el 47 per cent dels municipis de Catalunya, i és un sector amb un cert potencial, però que ha d'afrontar o afrontar certes dificultats. Com a principal repte té garantir uns preus dignes al productor, una concentració d'oferta, una millor comercialització i un foment del consum dels nostres vins a casa nostra. I, evidentment, menció a part del sector del cava, que continua any rere any incrementant la seva producció; aquest any ha estat el segon any en volum de vendes de cava, 218 milions d'ampolles, i junt amb l'any anterior són anys en què ens hem acostat al volum de vendes del xampany.

Els cereals i els herbacis són un cultiu important des del punt de vista de l'extensió, però és un cultiu majoritàriament de secà, i la nostra voluntat i la nostra intenció, i crec que obligació, és transformar més hectàrees en regadiu, senzillament perquè la nostra ramaderia intensiva és altament consumidora i en som clarament deficitaris.

L'arròs és un cultiu propi del delta de l'Ebre, representa un 1,5 de la producció final agrària, té una gran importància mediambiental per evitar la salinització del Delta, i, a més de l'esforç que s'està fent per a la concentració cooperativa, la promoció de la denominació d'origen i els ajuts agroambientals fan que aquest sector sigui un sector competitiu.

Les hortalisses generen moltes oportunitats en les xarxes de proximitat, des del punt de vista d'afectació de la producció final agrària són importants, i estem potenciant el seu consum en el marc d'aquestes xarxes de proximitat, amb els distintius de qualitat i d'origen.

La flor i la planta ornamental és un sector petit, quatre-centes explotacions amb poc més de cinc-centes hectàrees, però molt ben estructurat i concentrat, amb una gran capacitat d'exportació, que va patir dificultats a partir de la sequera, però que els estem ajudant en termes financers i de promoció.

Altres sectors, com la fruita seca, els cítrics, l'oli d'oliva representen un 1 per cent de la nostra producció. Tots ells tenen problemes molt concrets. L'oli d'oliva, tot i ser un producte d'una qualitat excepcional, que anem treballant amb la major part de DO, té el problema d'una microfragmentació dels molins, de les empreses i de les cooperatives, un excés de marques comercials, i estem treballant evidentment per fomentar-ne el consum, per fomentar els seus aspectes relacionats amb la dieta mediterrània i també amb el benestar i la salut, però hem d'afrontar d'anar una mica més enllà. Els cítrics és un cultiu propi de les Terres de l'Ebre; estem treballant en un pla de reconversió varietal que vam començar l'any passat. I la fruita seca és important des del punt de vista de l'extensió, seixanta mil hectàrees, però avui la competència de Turquia i de Califòrnia, en el cas de l'avellana i l'ametlla, respectivament, fa que

ens hàgim de replantejar alguna actuació de reconversió, de reestructuració d'algun d'aquests sectors.

Hem donat un fort impuls a un nínxol de mercat creixent, que és la demanda de productes ecològics; hem impulsat el Pla de l'agricultura ecològica, set departaments de la Generalitat, 37 milions de pressupost, i ha representat el primer any de la seva posada en funcionament un 15 per cent més de superfície dedicada als cultius ecològics i un 10 per cent més d'empreses dedicades a la transformació.

Per últim, parlaré de les explotacions pesqueres. La nostra flota té actualment, avui, un miler d'embarcacions; el volum de peix venut a llotges el 2009 ha estat de 31.000 tones, amb un valor de 118 milions d'euros, als quals hem d'afegir els 17 generats per l'aqüicultura.

Estem ajustant l'activitat pesquera al volum de peix existent a les nostres costes, compaginant la reducció de la flota amb parades biològiques temporals. Durant aquest any les flotes d'arrossegament de Barcelona i Girona han efectuat per primera vegada la parada temporal d'un mes, sumant-se a les de Tarragona, que ho feien ja des de fa uns anys, i les de Tarragona han incrementat el període: han passat a dos mesos. La nostra previsió de reducció de la flota fins al 2013 és de setanta-quatre vaixells; en aquests moments ja n'han desballestat seixanta.

Un dels problemes que té el sector són les oscil·lacions del preu del carburant, que condiciona molt significativament el resultat de les seves explotacions. Perquè se'n facin idea, un vaixell d'arrossegament, dels grans, pot acabar gastant entre 1.500 i 2.000 litres de gasoil al dia. Hem dissenyat un projecte d'estalvi energètic amb la Universitat Politècnica i el Col·legi d'Enginyers Navals, que l'aplicació d'aquest suposa un 30 per cent en l'estalvi del consum de carburant. Aquest any, per primer cop, hem habilitat una línia d'ajudes per a fer aplicar les conclusions del projecte a cada embarcació. Perquè se'n facin una idea, això pot representar un dia i mig de feina en una setmana de cinc dies laborables.

Hem apostat per l'aqüicultura i hem posat en marxa el Pla quadriennal del delta de l'Ebre. Hem multiplicat per sis el suport a les confraries de pescadors. Hem, amb el Departament de Política Territorial, millorat totes les llotges del litoral; estem treballant en la millora, encara, d'alguna. I hem participat en experiències de comercialització i de promoció, algunes molt recents i molt exitoses, com la comercialització amb el sector d'arrossegament de Barcelona. I hem resolt conflictes històrics, com el que teníem amb la confraria de Barcelona, i hem arribat a un acord entre la confraria i l'autoritat portuària per al desballestament de tota la flota d'arts menors de Barcelona, un conflicte en què portàvem més de quinze anys encallats.

Hem creat el primer grup d'acció local del delta de l'Ebre en el marc dels fons operatius de la pesca, una iniciativa similar a Leader per a impulsar projectes de desenvolupament. I hem treballat perquè la nostra flota tonyinaire pugui continuar, sent conscients de les dificultats, però que en aquests moments encara no està en l'annex 1 de CITES. I coneixen vostès l'activitat legis-

lativa: després de vint-i-quatre anys, tenim una llei de pesca i acció marítima.

A la indústria agroalimentària s'hi ha referit el president. Només dir-los que, tot i la crisi, ha tingut un comportament exemplar, com es reflecteix en l'evolució de l'índex de producció industrial, positiu l'any 2008 i amb un lleuger retrocés d'un 0,3 per cent el 2009; el volum de vendes ha arribat a dos anys de xifres rècord i amb una gran capacitat exportadora. Estem, com ha dit el president, en un sector que està creixent, que està creixent des de l'any 96, i que en aquests moments no ho té fàcil, tot i el volum de vendes, per diversos motius: la pressió dels preus a la baixa també els afecta a ells; l'excés de marques de la distribució i el temor a una davallada del consum són les amenaces que planen sobre aquest sector.

Volia referir-me per un moment al món cooperatiu. Ha tingut, des de fa més de cent anys, un paper destacat en la vertebració del nostre sector i del nostre territori. Avui la seva existència té més sentit que mai, però cal afrontar alguns reptes: ha de continuar concentrant l'oferta, posar en valor els seus productes i focalitzar els seus esforços en la comercialització. Han fet un important esforç per passar en menys de deu anys de 450 a 248 cooperatives; facturen avui 1.500 milions d'euros. I hem de continuar impulsant el Pla de modernització de cooperatives, incorporant fórmules més imaginatives, com són la gestió i la comercialització compartida.

Abans d'entrar en el detall de la feina feta o les principals accions que hem endegat, permetin-me parlar de l'instrument principal per a dur a terme l'aplicació d'aquestes polítiques: el pressupost. En vuit anys, hem més que duplicat el pressupost. Aquest any teníem, o tenim, 455 milions per fer política. Tot i estar en una època de contenció, el nostre pressupost, com els deia, els últims anys ha anat incrementant-se. Això parla de la prioritat i de la voluntat del Govern.

Un dels instruments importants per a desenvolupar i aplicar les polítiques al sector és el Pla de desenvolupament rural. Voldria fer-los quatre matisacions.

En un moment de davallada de fons europeus, tenim un PDR millor que al període anterior; hem passat d'una programació inicial de 882 els anys 2000-2006 a una de 1.061, amb una davallada del 25 per cent dels fons europeus, i nosaltres hem fet l'aportació complementària: 400, pràcticament 500 milions d'euros, són de fons propis de la Generalitat, mentre Europa abans n'aportava gairebé la meitat, en aquests moments només un 30 per cent.

En el marc del PDR, hem prioritzat l'aportació a les explotacions agràries: hem passat d'una aportació de 340 milions en el període 2000-2006 a 590, hem incrementat un 60 per cent les agroambientals, i les indemnitzacions compensatòries de muntanya han passat de 2.500 a 4.000 euros per explotació. Això ho hem fet perquè hem fet una reducció importantíssima del finançament d'infraestructures, en el marc del Pla de desenvolupament rural. Pràcticament la meitat de l'anterior Pla de desenvolupament rural, prop dels 400 milions,

es va destinar a regadius i a infraestructures; en aquest període, només 70.

A l'inici de la legislatura com a conseller em vaig plantejar cinc grans objectius; partint dels instruments vigents que teníem en aquells moments, com eren tots els resultats del Congrés del Món Rural, i agafant directrius de la Llei d'orientació agrària, ens vam plantejar cinc objectius: estabilitzar el sector productor, millorar la competitivitat de les nostres empreses, promocionar i comercialitzar els nostres productes, fomentar la diversificació econòmica en el món rural i impulsar la simplificació administrativa. Em referiré a algunes de les actuacions més importants.

Quant al primer gran eix, estabilitzar el sector productor, ningú pot negar l'esforç d'aquest Govern per posar noves hectàrees en regadiu i modernitzar les existents. Des del 2004 fins al 2009 n'hem transformat 18 n'hem modernitzat 48.000, amb una inversió ja realitzada –no parlo de legislatura, parlo des del 2004 fins al 2009–, una inversió executada, acabada, de 870 milions d'euros i una que s'està executant en aquests moments de 535.

Hem desencallat regadius històrics, començant pel Baix Ter, continuant per Ollana i Peramola –que jo encara no havia nascut i ja havia començat el conflicte– i continuant pel regadiu de Tremp o el Xerta-Sénia. Hem transformat quinze mil hectàrees en regadius de suport, quinze mil, com són a la zona de l'Albi, a la Terra Alta, al Garrigues sud o Segrià sud, Rasquera, el Perelló, Freginals, Mas de Barberans, la Palma d'Ebre, la Bisbal de Falset o Flix.

Hem afrontat projectes de transformació de regadius emblemàtics, com el canal d'Aragó i Catalunya, el de Pinyana, uns més avançats que els altres, o el mateix canal d'Urgell.

I, per últim, els voldria parlar del Segarra-Garrigues, una infraestructura de país per la qual els darrers anys ens ha calgut apostar amb ferm convenciment. Hem treballat amb el Departament de Medi Ambient, amb el conseller Baltasar, per desbloquejar una situació encallada durant més de vint anys, que havia comportat dos sentències del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, amb l'amenaça de paralització d'obres, de sancions milionàries i de retenció de fons europeus. En data d'avui, hem tancat el primer contenciós, hem delimitat les zones ZEPA i estem treballant en la modificació de la declaració d'impacte ambiental per fer-la compatible amb la normativa europea i el requeriments de la Comissió. En cap cas –en cap cas–, això suposarà un sobrecoast per als nostres agricultors; habilitarem tots els mecanismes de compensació. I tot això ho hem fet sense deixar de fer canal: avui ja hem executat més de 400 milions d'euros en obra, i els cinc trams del canal principal estan adjudicats.

Un segon paquet de mesures orientades a donar estabilitat a les nostres explotacions –és a dir, el primer objectiu era estabilitzar– han estat les mesures financeres. Hem habilitat crèdits al circulat amb interessos bonificats en cada una de les situacions difícils que hem tingut, primer per al sector ramader, per a la flor i la

planta ornamental, aquest any per a la fruita, i des d'ahir oberta a totes les explotacions amb dificultats.

Hem creat, hem habilitat, com ja ha explicat el president, un pla de xoc orientat a donar suport a passar aquests moments de dificultat. Es faran avançaments de pagaments per un import de 250 milions d'euros, crèdits amb un volum total previsible, evidentment, no sabem quan, de més de 250 milions d'euros, i es demoraran tant les amortitzacions com els interessos dels que tenien préstecs, dels joves que s'havien incorporat en l'anterior període, de tots els ramaders que tenien o que van fer préstecs l'any 2007.

No els vull atabalar, però he de dir tot el que hem millorat en assegurances agràries. De l'any 2000 al 2009 hem incrementat un 200 per cent les nostres aportacions a les assegurances agràries, hem implementat la instal·lació de xarxes antipendra i hem habilitat mecanismes d'informació al sector que no tenien. Avui els nostres agricultors, els nostres ramaders, els nostres pescadors, poden saber, connectant-se a la pàgina web del departament, què passa amb cada un dels productes, quin preu té, quin volum de transaccions hi ha hagut i quines incidències hi han.

Hem creat un seguit d'observatoris sectorials que no generen despesa però que són observatoris sectorials per a aportar informació al sector, i d'aquí a final de legislatura en crearem dos més: hem creat el de la vinya i el vi, la fruita fresca i el porcí, i hem implementat el que ja hi havia, de la llet.

Pel que fa a la transferència tecnològica i a la formació, hem fet un llarg recorregut, sent conscients que el nostre sector necessita més formació. Però hem habilitat un pla anual de transferència amb 838 actuacions, que ha arribat als darrers anys a una mitjana de vint mil agricultors, i hem aplicat el Programa de formació agroalimentària en el marc de les nostres escoles de capacitació agrària, que els he de dir que no perden alumnes, n'estan guanyant, que va tenir l'any passat, per exemple, més de quinze mil alumnes; hem convertit i consolidat el portal Ruralcat com un portal de referència, amb més de mig milió de visites l'any, i estem a punt de fer el desplegament d'una prova pilot de l'Oficina d'Atenció a l'Emprenedor i el Jove, prova que hem posat en funcionament a Lleida, per a atendre els dubtes dels nostres joves i assessorar-los en el nou camí empresarial.

El segon objectiu que ens vam fixar era la millora de la competitivitat a explotacions agràries, cooperatives i indústria.

Pel que fa a les explotacions agràries, els plans de millora i les incorporacions de joves han estat productes prioritaris. Com els he dit en més d'una ocasió des d'aquí, cap jove –i ho reitero avui–, cap dels joves que ha sol·licitat o sol·licitarà una incorporació i que reuneixi les condicions es quedarà sense ajut, i cap de les sol·licituds de modernització que reuneixen les condicions es quedarà sense ajut. És veritat que hem tingut menys sol·licituds; no depenen del departament ni la demografia ni les dinàmiques dels nostres joves. Hem tingut menys sol·licituds, però el cert és que hem passat d'un ajut màxim, l'any 2003, de 39.000 a 70.000, i pel

que fa a les explotacions o els plans de millora hem duplicat l'import màxim dels ajuts de 120.000 a 240.000. Hem habilitat, tal com ens demanava el sector, un cessament anticipat desvinculat de la incorporació de joves, i en l'àmbit de la maquinària hem passat d'auxiliar el 40 per cent al 90 per cent de la inversió, i hem augmentat el nombre de màquines subvencionables. Hem treballat en la reconversió varietal de la fruita, de la vinya, en més de quinze mil hectàrees, quasi tres mil en la fruita, i en els cítrics.

Pel que fa a les cooperatives, hem activat un pla de modernització de cooperatives. Ja hi portem gastats 44 milions d'euros.

I, pel que fa a la indústria, hem habilitat un nou sistema de finançar les seves inversions, anomenat «capítol 8» o «crèdits amb interès zero», en què en el que va de legislatura hem aportat 97 milions d'euros.

Un aspecte bàsic i imprescindible per a garantir la competitivitat del sector és la innovació, la recerca i la innovació. Aquests dos anys han estat significatius pel que fa a l'activitat realitzada per l'IRTA, el mateix Incavi o el departament, tant a nivell científic com de transferència i divulgació.

L'IRTA, que consta de vint-i-tres centres propis i concertats al llarg de tot el territori, ha impulsat en aquest període projectes d'absoluta referència mundial, com l'anomenat Rideco, que és com optimitzar l'ús de l'aigua en zones difícils i àrides; com la seqüenciació del genoma del meló o del préssec, o com el projecte Futural, que consisteix en l'aplicació de noves tecnologies al sector de la carn.

L'IRTA es troba actualment en una fase de creixement important, i això es tradueix en un pla d'actuacions a curt-mitjà termini molt significatiu, amb la idea de donar instruments al sector. Això s'està visualitzant en el Centre de les Noves Tecnologies i Processos Alimentaris, instal·lacions úniques a Monells, inaugurat l'any 2007; l'ampliació i modernització del centre de referència en aqüicultura a les Terres de l'Ebre; la fàbrica experimental d'alimentació animal a Mas Bover, inaugurada fa quatre mesos; la construcció del centre de la fruita a Lleida, per a valoritzar tot el procés de la fruita; la constitució al Maresme, a Cabriels, del centre de referència per protocol·litzar els cultius de plantes aromàtiques i medicinals, en col·laboració amb una multinacional del sector farmacèutic, Plameca, i la planta pilot per al processament i valorització de la llet per nutrició infantil, amb la col·laboració de l'empresa Ordesa. Moltes altres actuacions que els obvio però que en podem parlar en el torn de rèpliques. I, sobretot, aquest any voldria destacar, de la mateixa manera que vam posar una olivera al mercat, que és l'olivera que s'està plantant als Estats Units, aquest any hem posat un varietat de préssec després de provar amb més de cent mil varietats, n'hem trobat una que pot fer un forat en el mercat.

L'IRTA ha impulsat la creació de centres concertats amb quasi totes les universitats catalanes, i forma part del nucli de l'anomenada «anella de l'agroindústria de Catalunya» formada pels parcs tecnològics de Lleida, Girona i Reus.

El tercer eix o la tercera prioritat política era promoció i comercialitzar els nostres productes. Al llarg de la intervenció els he dit que fomentàvem els productes de qualitat i de proximitat. Els estalviaré un llarg llistat d'actuacions que van des de programes de difusió, programes televisius o en mitjans escrits. Dir-los..., el resum seria que cap dels sectors que ha trucat a la porta de la conselleria, demanant suport a la promoció, s'ha quedat sense ajut.

Hem participat a vint-i-quatre fires de manera anual a tot l'Estat, i voldria destacar l'aportació important que fem al fòrum gastronòmic de Girona, al Degusta o a Alimentària, que ha passat recentment a Barcelona, on hem portat de la nostra mà cent seixanta empreses catalanes.

Hem promocionat els nostres vins, amb l'objectiu de fomentar el consum de vins de casa nostra, de manera molt especial a l'àrea metropolitana. «Catalunya, país de grans vins», ha estat una campanya amb resultats, si no a l'hora de vendre més, com a mínim, de sensibilitzar més. Hem endegat projectes com el Cartaví, perquè els nostres restaurants tinguin a les seves cartes preferentment vins de casa nostra, i hem endegat un pla de promoció, en el marc dels ajuts de l'organització comuna de mercats, un pla de promoció a països tercers.

Hem impulsat, a través de les federacions d'hosteleria, diferents iniciatives per donar a conèixer els nostres olis i els nostres vins. Hem fomentat el consum de fruita i hem repartit gratuïtament fruita a dos-centes catorze escoles catalanes.

I, a part d'això, pel que fa a la promoció exterior, hem triplicat el pressupost; hem donat un impuls a Prodeca; volem transformar aquesta empresa en una empresa mixta de serveis a la internacionalització; participem anualment en vint-i-cinc fires; portem, de la nostra mà, dos-centes trenta empreses anualment; hem fet tretze missions comercials directes i nou inverses, i s'han fet tres plans o tres objectius estratègics, que són: els Estats Units, la Xina i els emirats àrabs. I estem col·laborant, amb els nostres sectors, per secundar, per recolzar els seus plans a la internacionalització, com han fet el sector de la carn i d'altres. Properament, presentarem una marca de productes alimentaris d'origen català, un gran paraigües que aculli tant les denominacions d'origen, tant les identifications geogràfiques protegides com qualsevol producte fet a casa nostra. I hem impulsat la beca Ferran Adrià, per donar a conèixer els nostres productes a cuiners de tot el món.

Finalment, en l'àmbit de la diversificació econòmica, tots vostès coneixen el programa Leader. Hem fet un nou Leader, que inclou els anteriors programes Proder. És veritat que per qüestions de la Unió Europea hem començat a desenvolupar-lo una mica tard, però hi ha una dotació de 105 milions d'euros, als quals hem d'afegir les aportacions de la Ley de desarrollo rural sostenible. Aquest programa preveu aportar 103 milions d'euros més complementaris per desenvolupar projectes; projectes de diversificació econòmica en el món rural. Estem fent la primera aplicació a quatre comarques de Catalunya en aquests moments.

I el darrer punt de l'eix programàtic és la simplificació administrativa. Aquí els he de dir que hem millorat, però encara tenim un llarg camí a recórrer. En aquests anys hem hagut d'entomar la reforma de tots els procediments administratius relacionats amb les ajudes europees: els canvis de la política comunitària i el nou PDR amb la incorporació del contracte global d'explotació.

Des del 2004 estem duent a terme un projecte de simplificació documental i dels procediments administratius amb resultats evidents. Hem fet estalviar al sector l'aportació de 400.000 documents. Això ha de millorar, no n'hi ha prou –ha de millorar–, i ho hem de traslladar bé a les entitats col·laboradores amb el departament, perquè moltes vegades nosaltres no demanem una documentació que les entitats acaben demanant. També és culpa nostra: no informem prou bé.

Estem implantant a totes les dependències del departament el gestor documental; una eina que permet fer tots els tràmits des de la xarxa, i a partir..., i d'aquí a un mes, pràcticament, podrem emetre els certificats de guies per al trasllat de bestiar per la xarxa. És a dir, cada ramader podrà obtenir la guia des de casa seva.

En aquesta campanya hem estat pioners en iniciar el que hem anomenat «la declaració única simplificada», seguint el model de la declaració d'hisenda; catorze mil dels nostres pagesos s'hi han acollit, i nosaltres els enviem una documentació prèvia, que, en el cas que sigui correcta i que no hi hagin hagut canvis, se signa i torna. L'any que ve, la previsió... –dic «la previsió» perquè, a les explotacions hi ha canvis constants, en les propietats i en el tipus de conreu–, si no hi han canvis, es podria aplicar a trenta mil.

Com a mostra d'aquest esforç, serveixi el premi obtingut per l'Institut Europeu de l'Administració Pública de la Unió Europea per la millora en l'atenció ciutadana del projecte i en les aplicacions noves de l'anomenat «Sistema d'Informació Geogràfica de Parcel·les».

Els he parlat d'un dels sectors més importants de la nostra economia, capaç d'oferir noves i bones oportunitats per sortir de la crisi. Els hem parlat d'un sector irrenunciable per a la nostra societat, responsable d'un fet tan bàsic com és l'alimentació, i els he parlat d'un sector estratègic per una adequada gestió del territori i cabdal per la biodiversitat. I els he dit, també, que és un sector que necessita més atenció i reconeixement de la ciutadania, dels mitjans, dels agents polítics i econòmics i dels governs. He dibuixat un escenari de futur amb oportunitats reals, però en el qual hem de treballar per acostar-lo al present i perquè aquestes oportunitats es distribueixin de manera justa al llarg de tots els graons de la cadena.

Avui tenim dificultats, estem patint una situació complexa, com hem dit. Ens trobem amb un sector agrícola i ramader que ha hagut de centrar els seus esforços a millorar la producció, a adaptar-se a les moltes exigències de seguretat i ambientals, que ha oblidat una mica la comercialització, i que pateix el greuge d'uns preus massa justos en origen. Ens trobem amb una indústria que pateix també la pressió en els preus. La por a una davallada en el consum i l'amenaça d'una proliferació

excessiva de marques blanques; i una gran distribució necessària, però que, immersa en fortes dinàmiques de competència, pot perjudicar tant als productors com a la indústria i a la petita i mitjana distribució.

Cadascun dels integrants d'aquesta cadena és fort individualment, ho fa bé, però no acaba de trobar les sinergies o els espais d'interacció que ens demanda la situació actual. La culpa sempre acostuma a ser d'un altre.

Hem activat un pla de xoc per millorar i atenuar la situació del present, però estem davant, com els deia el president i com jo els reitero, d'una situació nova, difícil, que requereix de noves polítiques i de noves actituds; noves polítiques orientades a resoldre els problemes estructurals, que durant massa anys no hem afrontat, i que ens han de portar a assolir un gran objectiu: a tenir un sector agrari i agroalimentari competitiu, amb una clara vocació per la innovació i la internacionalització, capaç de produir aliments segurs i de qualitat, i que ens garanteixi, alhora, un territori endreçat i un medi ambient equilibrat.

Els he parlat de noves actituds i nous valors. Hem de trobar la força per reinventar-nos, la il·lusió d'emprendre nous camins i la decisió de treballar conjuntament. Hem de fer que el nostre sector faci dels valors de l'emprenedoria, la innovació i la col·laboració els fonaments del seu treball. Això ens permetrà aconseguir un altre objectiu prioritari, un consumidor satisfet de tenir productes al seu abast, una ciutadania avaladora de la seua pagesia i un pagès, ramader i pescador, orgullós de la seva feina.

Els parlaré d'un decàleg d'eixos o qüestions estratègiques que crec que hem d'afrontar, que no m'hi estendré, però que al llarg del debat d'avui espero que tinguem temps d'afrontar-los: una política agrària comuna, més necessària que mai, amb mecanismes d'intervenció de mercats com els que havíem tingut o, si cal, alguns de nou, que estudiï les xarxes de seguretat..., que entomi la sostenibilitat, i que faci de la reciprocitat una prioritat. No pot ser que hàgim de competir amb gent que no té les exigències de seguretat alimentària i ambiental que nosaltres tenim.

Hem de treballar..., segon gran eix: cadena de valor. És evident que el principal problema són els desajustos de la cadena. Hem de continuar treballant per donar transparència, sent conscients que no és fàcil. Hem de deixar d'apostar per coses que sabem que no són possibles, no hem d'entestar-nos en coses que no són legals i no són possibles. Hem de treballar perquè els organismes de la competència entenguin la situació diferencial del sector agrari i dels nostres productes.

Perquè se'n facin una idea, avui, un únic acord que hem aconseguit, de tot un sector com és el làctic, està denunciat pel Tribunal de la Competència. Veuen amb por que hi hagi interprofessionals únics, el nostre anhel des del sector. I han dit, públicament, que no els agrada el sistema de formació del preu a les llotges. És un tema que escapa a Catalunya, escapa a l'Estat espanyol, però estem treballant per convèncer-los. Hem de posar més en valor la traçabilitat. Ha de ser el fet diferencial de la nostra producció. I hem de continuar treballant per instaurar els contractes entre les diferents parts, en la

millora dels terminis de pagament, fent complir la legislació vigent i modificant-la, si cal. I hem d'aprofundir en la feina iniciada amb l'Observatori de preus i amb la Comissió de bones pràctiques comercials. Hem de fomentar la interacció de tots els operadors de la cadena. No pot ser que tots els operadors, i quan dic «tots» vull dir des del productor fins al consumidor, passant per l'administració. Semblem enemics entranyables en el nostre dia a dia. No pot ser. Es dona la conjuntura i la necessitat d'arribar a un gran pacte estratègic nacional de suport a l'agricultura i l'alimentació, tal com l'anomena el diputat d'Esquerra Republicana, Carmel Mòdol, el «PENSAA».

Hem d'estructurar –tercer gran eix– més el sector; imprescindible. Necessitem concentrar més l'oferta, que els nostres productors puguin parlar amb posicions més fortes davant dels altres operadors. Hem de fer més grans les organitzacions de productors i més fortes les interprofessionals. Cal un nou pla de concentració i modernització de cooperatives ambiciós, que es fixi l'objectiu que en set anys passem de 250 cooperatives a poc més d'un centenar. Cal que la nostra indústria es vertebrï per afrontar els reptes com la recerca, com la innovació i com la internacionalització. Cal que segueixin l'exemple del clúster de la carn. I cal que tinguin, o que els ajudem a que tinguin consciència de *lobby*; que tinguin la importància real que es mereixen en els sectors econòmics.

Quart gran eix: competitivitat. És clau l'aposta per la recerca –m'hi he referit i no m'hi estendré–, l'aposta per continuar modernitzant estructures. Continuar l'aposta feta per millorar els nostres regadius, per habilitar noves mesures financeres. I estem parlant de competitivitat però no hem d'oblidar la competitivitat social i mediambiental, el que ara s'anomena des d'Europa «els nous valors socials de l'agricultura».

Cinquè eix: hem de valoritzar el sector alimentari i el món rural. Hem d'aconseguir tenir pagesos, pescadors i ramaders orgullosos de la seva feina i del conjunt de les aportacions que fan a la societat. Tenim un exemple a seguir, el dels nostres cuiners. Si som capaços de mirar retrospectivament a on estaven veurem el treball que han fet de millorar la seva autoestima i de projectar-se millor a la societat. Li hem de donar a la indústria, com els deia, el paper rellevant que té en la nostra economia. Hem d'ajudar que el conjunt del sector es converteixi en un veritable *lobby* i que tingui la notorietat social que li correspon. I hem de posar en valor els intangibles del món rural.

Sisè gran eix: comercialització i internacionalització. Hem d'aprofundir en els mercats interiors. No hi ha cap mena de dubte que un dels grans problemes en el consum dels nostres vins el tenim a casa nostra. Hem de millorar tot el que són les xarxes de proximitat, des del quilòmetre zero, *slow food* i molts altres. Hem d'aprofitar les oportunitats del nostre potent sector turístic, de l'actualitat rabiosa de la nostra gastronomia i el dinamisme dels municipis.

Els proposo la redacció, treballant conjuntament amb els departaments de la Generalitat implicats, d'un pla estratègic de xarxes de proximitat amb la col·laboració de les associacions i federacions de municipis, els gre-

mis d'artesans, les federacions d'hosteleria i el conjunt del sector.

Cal seguir recolzant els plans d'internacionalització i la nostra voluntat, com els he dit, és transformar Prodeca en una empresa mixta seguint l'exemple de Sopena.

Cal aprofitar –setè eix– les noves oportunitats del camp. S'han de donar eines als agricultors per a treure major rendibilitat dels regadius; la gestió eficient dels recursos hídrics és una oportunitat per als pagesos i regants. Estem treballant per posar en marxa a Tàrraga, a la nova seu de Regsega, un centre de referència en l'ús eficient de l'aigua de regadiu en les zones mediterrànies, amb la col·laboració de la Universitat de Lleida, Regsega, l'IRTA i Aigües Segarra-Garrigues.

Hem de dotar pressupostàriament el Pla de biogestió de purins; el tenim fet. Cal fer les aportacions per a transformar el que ha estat fins avui un problema en una oportunitat.

I cal un replantejament del que han de ser les energies renovables per al camp. Els nostres agricultors han de tenir un complement a les seves rendes aprofitant les seves sinergies. Des de Regsa estem treballant en un pla d'aprofitament dels recursos energètics per a cadascuna de les comunitats de regants, per tal que puguin afrontar millor els costos de l'energia.

Hem de continuar impulsant la diversificació econòmica. Hem d'acabar el projecte que estem redactant, anomenat @Rural, per a detectar els nous nínxols d'oportunitat que tenim en el món rural, és a dir, oportunitats de diversificació econòmica diferents de les que hem estat emprant fins ara. Ens cal impulsar també una llei catalana de món rural –no dic de desenvolupament–, una llei que entomi la necessitat de valoritzar i gestionar els espais agraris, que entomi els objectius de diversificació econòmica i la valorització de les aportacions intangibles o dels nous valors socials de l'agricultura.

I hem de continuar treballant en la simplificació administrativa. Hem d'aconseguir una administració àgil, propera i eficaç, però hem de tenir el paper clar de cada un dels agents. L'Administració pot facilitar instruments, l'Administració pot ajudar quan hi ha una voluntat implícita de cada un dels sectors.

I l'eix probablement important i últim: vetllar pel nostre principal actiu, sens dubte l'humà. Hem de ser capaços de captivar i motivar la gent jove perquè aposti per treballar i viure al medi rural que l'ha vist néixer. Hem de buscar polítiques més eficaces per a incentivar la incorporació de joves. Hem d'orientar, formar i assessorar els nostres joves emprenedors, com ho estem fent –hem iniciat un programa demanda d'emprenedors de cada un dels sectors–, i els hem d'ajudar que puguin trobar les oportunitats que de ben segur el mercat els ofereix.

Les dones són les grans oblidades del món agrari rural; han estat des de sempre el pal de paller de les explotacions agràries, i els últims anys han estat les grans protagonistes de la diversificació econòmica en el món rural. El seu paper és clau per a vertebrar el medi rural, per a gestionar el seu capital sociocultural i garantir la continuïtat de la població al territori. Tenim l'obligació

moral de donar a les nostres dones, a les dones rurals, el que els correspon, el que s'han guanyat al llarg de molts anys: reconeixement, paper i instruments per a convertir la igualtat d'oportunitats en una realitat.

L'adaptació a aquests canvis requereix nous instruments, formació i informació. Hem d'implementar tots els processos de formació, assessorament, empremadoria i transferència tecnològica que permetin a les persones i a les empreses agràries adaptar-se millor a aquest entorn.

No em vull estendre més, tindrem tot el debat per a aprofundir en aquests temes. Ja, per acabar, avui, 14 d'abril, dia de la Segona República, commemorem un període de la nostra història que es va caracteritzar per nous valors, per noves actituds i per una il·lusió col·lectiva. El somni, malauradament, va durar poc. Avui tenim l'oportunitat de tornar a somiar un futur per al nostre sector, de començar a materialitzar un projecte d'esperança. Les dones i hòmens no trien els temps, els temps ens trien a nosaltres. Avui els que estem aquí tenim la responsabilitat d'entomar, afrontar i resoldre aquest repte. Junts, si ho fem, hi ha futur.

Gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem exactament d'aquí a deu minuts, o sigui, quan faltin deu minuts per a les onze.

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze del matí i vuit minuts i es reprèn a tres quarts d'onze del matí i deu minuts.

El president

Reprenem la sessió.

Ho farem amb el debat i amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, l'ordre d'intervenció serà de major a menor

I té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyores i senyors membres de totes les organitzacions del món agrari que estan presents avui en aquest debat, m'agradaria començar constatant una cosa, senyor president i senyor conseller, que és la següent. Si no hagués estat per la darrera part, els últims cinc, deu minuts de la intervenció del conseller, jo em pregunto, aquest debat de què servia, perquè només que vostès ens haguessin enviat una memòria del que diuen que han fet, doncs, ja l'hauríem poguda llegir i potser després contrastar.

En canvi, interpreto que la darrera part de la intervenció del conseller, del conseller Llena, ha estat més en la línia d'allò que calia canviar. Vostè mateix ho ha dit:

allò que calia canviar. I si cal canviar tot això que vostè ha dit al final, vol dir que hi ha una pila de coses, un munt de coses que no deuen estar prou bé, perquè, si no, no caldria canviar res. Sort que vostè al final, senyor conseller, ens ha dit coses, algunes de les quals compartim, que cal canviar i cal modificar a fons, perquè, si no, l'hora gairebé i mitja de debat, ho torno a dir, no servia gairebé de res.

Per què es fa aquest debat? Doncs, escoltin, es fa per una cosa que vostès la diuen però a mitges: es fa perquè hi ha una situació de gran precarietat en el món agrari català. Aquesta és la realitat. La gent que ens està escoltant en aquest moment i que estan treballant a la terra o que estan treballant al mar o que estan treballant en els boscos estan patint molt, ho estan passant molt malament, però «molt malament» vol dir «molt malament». No vol dir que tothom ho passi igual de malament, òbviament, no?, però en general feia molt temps, per no dir dècades, que no s'havia produït una situació tan precària en el sector agrari; vostès diran en general, a molts països, però nosaltres ens hem d'ocupar de Catalunya, que és el nostre país, i hem de prestar l'atenció concretament a casa nostra, no?

I en aquest sentit el debat sí que té sentit, perquè realment la situació de precarietat és molt important. Vostès diuen que l'ocupació es manté, però hi ha moltes dades que indiquen que l'ocupació en el món de la pagesia està baixant: hi ha menys pagesos, n'hi ha menys, hi ha gent que plega, i costa molt de restituir la gent que plega, la gent, doncs, que se'n va d'aquest sector.

Vostès diuen: «Aquest és un sector estratègic.» Hi estem d'acord; és un sector estratègic. Però la pregunta és: l'hem tractat, l'estem tractant com un sector estratègic?

Vostès han dit per què ho era. Jo comparteixo molts dels arguments que es donen des d'aquest punt de vista de sector estratègic, no? És cert, per exemple, que és un sector de producció d'aliments. I això vostè ho deia, senyor conseller, al final de la seva intervenció. En aquest sentit, cada vegada hi ha més gent que ha de comprar més aliments, i tenim una població, a nivell del món, subalimentada que s'alimentarà millor si les coses van bé, i per tant és evident que aquí, doncs, hi ha una capacitat de creixement important.

Ara bé, a part d'això, hi han altres temes que també defineixen aquest sector com a estratègic: la salut, que d'això se'n parla poc; tantes i tantes i tantes persones miren tant la seva salut, i està bé que sigui així, i, en canvi, no es té en compte que l'alimentació és un factor fonamental de cara a aquesta salut. Molt sovint les famílies i les persones inverteixen menys en alimentació i molt més en altres coses per protegir la seva salut quan resulta que l'alimentació és un factor bàsic de cara a aquesta mateixa salut. I això ho hem de saber explicar –això ho hem de saber explicar–, perquè això va a favor precisament dels productes que es fan a casa nostra, que es fan concretament a Catalunya.

Sector estratègic per al territori. Què és un país? Un país és gent i territori, són les dues coses juntes. Hi ha poblacions de Catalunya, municipis de Catalunya que

tenen més superfície en quilòmetres quadrats que la capital del país, que la ciutat de Barcelona, i tenen cent, dues-centes, tres-centes, quatre-centes vegades menys de població; poblacions, municipis més importants que Barcelona en superfície i òbviament molt menys significatius quant a població. I a aquests territoris, que són pobles, la majoria dels pobles de Catalunya i moltes comarques de Catalunya, és evident que el món agrari és un sector estratègic, perquè viuen d'això, i, si no del tot, molts d'ells viuen fonamentalment d'això. Imaginin-se si per a una part del nostre país, que, ho torno a dir, un país és gent i territori, és fonamental tot el que és l'activitat agrària en general, perquè hi ha molta gent que viu principalment d'això a molts pobles i a molts municipis i moltes comarques del nostre país.

Vostès ho han dit: important perquè és una base fonamental d'una gran indústria catalana, i gran indústria exportadora, i gran indústria de renom, de marca, que és la indústria agroalimentària, i del futur que aquesta indústria té de cara als propers anys.

I important i estratègic de cara al manteniment i millora del medi natural i de la protecció del medi ambient. Deixin-me fer una aportació, que vostès poden considerar retòrica si volen, no?, però que no ho és: si realment cada vegada hi ha menys pagesos i la tendència és que n'hi hagi menys en el futur, si arribéssim a un punt en què no n'hi haguessin, de pagesos, ens els hauríem d'inventar; en aquest sentit de la protecció del medi natural, ens els hauríem d'inventar. I si un dia no n'hi han prou, què haurem de fer, senyor conseller i senyor president? Haurem d'agafar funcionaris pagats des de l'Administració perquè vagin a protegir el nostre medi natural i el nostre medi ambient, funcionaris que haurem de pagar amb impostos de tothom per no haver estat prou amatents a ajudar aquella gent que ja està fent aquesta feina? Aquesta és la realitat. Fixi's si és estratègic tot això, no?

I, a més a més, és estratègic per altres coses, perquè –el president ho deia, i jo estic d'acord amb això– forma part, el món agrari, de la identitat del nostre país, de la identitat des del punt de vista d'això que dèiem, del paisatge, no?, des del punt de vista de la gastronomia, però també des del punt de vista dels valors. El món agrari atresora una sèrie de valors que formen part de la identitat del nostre país. A on, més que en el món agrari, hi ha el valor de l'esforç i de la superació individual? Probablement enlloc. Allà no hi han horaris regulats, en el món de la pagesia, allà es treballa el que s'ha de treballar. No es pregunta, doncs, si comences a aquesta hora o acabes a aquella altra hora, com tantes i tantes i tantes altres persones dintre dels nostres sectors productius. Allà es treballa el que cal treballar. I cal treballar molt i cal treballar sempre. Això és un valor de la nostra societat i és un valor que ha fet forta, lògicament, Catalunya.

Bé. Tot això vol dir que el sector de la pagesia, el sector agrari, el món agrari és un sector estratègic del nostre país, però ho hem de reconèixer i ho hem de dir obertament i no ens ha de fer por dir-ho: no l'hem tractat com un sector estratègic, l'hem tractat com un sector residual. Aquesta és la realitat. I si no diem això, escol-

tin, no ens entendran, perquè voldrà dir..., es pensaran els que ens estan escoltant que no coneixem ni la realitat. I no es pot resoldre res important si no t'adones de quina és la realitat. I la realitat és aquesta: s'ha tractat el món agrari com un sector residual i no com un sector estratègic. Després vostès poden dir missa si volen, però aquesta és la realitat, i és millor que la reconeguem ràpidament i que posem fil a l'agulla ràpidament, en la línia, precisament, senyor conseller, d'alguns d'aquests canvis que vostè diu que s'han de fer i que és veritat que s'han de fer. No sé si els compartirem tots o no fil per randa, però és evident que, com li deia, aquella última part de la seva intervenció és la que val la pena, en el sentit de què cal fer perquè algun dia puguem pujar a aquesta tribuna i puguem dir que realment el sector agrari l'hem tractat com un sector estratègic.

Els posaré alguns exemples ràpids. S'ha tractat el sector, per exemple, de l'automòbil com un sector estratègic? Sí; quan hi ha hagut problemes greus en aquest sector s'han fet plans estratègics i s'hi han posat diners i, si calia, molts diners. S'està tractant com un sector estratègic les energies renovables? Quant s'està pagant, quants milers de milions d'euros s'estan pagant per les primes de les energies renovables? Coi, tots els que vostès vulguin. Aquí sí que s'han considerat sectors estratègic. I en canvi, la pagesia, el món agrari no s'ha considerat així. Aquesta és la realitat.

I la minva que hi ha és, en part, a més a més de les dificultats generals, perquè no s'ha considerat un sector estratègic, perquè s'ha considerat un sector residual. Vostès diran: «Home, és que, és clar, hi ha poca gent que viu d'això?» Vostè ho deia, un 2 per cent de la població; és poca gent. Un 5 per cent o un 4 per cent i escaig de tota la creació de riquesa anual. Certament és poc. Ara, escoltin, per una part molt important d'aquest país això és gairebé tot. I segons quina concepció tinguem de Catalunya, si la tenim com l'hem de tenir, si tenim una visió integral del país, territori i gent, territori també, doncs, aleshores és evident que aquí no s'hi ha donat ni s'hi està donant la prioritat que caldria.

I permetin-me que els digui una cosa: aquí la Generalitat és administració única, en el sentit que té competències exclusives; després, evidentment, hi ha un estat que interfereix i hi ha una unió europea que interfereix i molt; però, qui executa les polítiques, qui dóna la cara, qui pot marcar el terreny, qui pot marcar el ritme és la Generalitat de Catalunya; aquí tenim competències realment, doncs, àmplies i a més a més exclusives, no?

Amenaces actuals. Doncs, mirin, jo en situaré dues. Primer, el mercat boig. El mercat és boig en aquest terreny, i després intentaré explicar-ho. Segona amenaça, l'Administració; segona amenaça, el Govern, i deixin-m'ho dir així, perquè, escoltin, quan ens passem pel conjunt de Catalunya, i vostès ho deuen fer també, i parlen amb el món de la pagesia, els ho diuen, això, eh? A mi m'han arribat a dir que més que els preus els preocupa l'actuació de l'Administració. Fins i tot fa pocs dies una persona em deia, un ramader em deia: «Escolta'm, ens farà fora de l'activitat abans l'Administració que els preus del mercat.» Imaginin-se! I vostès, d'això, només

ens diuen que estan fent millores en la simplificació administrativa. Però que no paren l'orella? Però si és un clam, que la gent està ofegada.

Per tant, problema greu, l'actuació de l'Administració. Vostès em diran: «S'ha de controlar.» Evident. «S'han de garantir els índexs i els nivells de salut.» Evident. Ara bé, l'Administració avui, l'Administració de la Generalitat, amb competències molt àmplies i exclusives, és vista com un col·laborador de la pagesia, del món agrari, o és vista com un gairebé adversari o fins i tot enemic? Preguntin-se això, i parin l'orella. A nosaltres ens diuen això darrer, i per això els ho trasllado en aquest moment, no?

Els deia «el mercat». Vostès deien: «S'han disparat els costos de producció.» És veritat. Però fixin-se que aquí tenim amenaces: és que es poden disparar més. Perquè avui el gasoil encara està com està, però és que d'aquí a quatre dies –quan dic «quatre dies» puc dir quatre mesos o vuit mesos o un any, no?– pot ser molt més car. Perquè precisament hem viscut un preu dels combustibles, aquests darrers temps, relativament baix, i això més aviat tendirà a pujar. Si l'economia del món repunta, això pujarà; i aquesta és una part important. I, si no són els combustibles, serà el cost de l'energia en general, que també serà més gran, no?

Per tant, hi ha un problema d'increment de costos de producció, i després hi ha un problema, com vostès han dit, evident, de preus de venda per part dels pagesos, que van a la baixa. Però la pregunta és: si els pagesos cobren menys pel que produeixen, els consumidors haurien de pagar menys pel que compren, no? Seria la lògica. Doncs, no. Els pagesos cobren menys pel que produeixen, i els consumidors molt sovint acaben pagant més pel que compren.

I aleshores la pregunta és: i aquí al mig, qui caram està fent l'agost? I aquí anem també a un criteri que no és només de la pagesia, sinó que és: quin model de distribució comercial volem en aquest país? I quan vostès alguna vegada s'han pres tan a la lleugera el model de distribució comercial –senyor president, vostè també, en funcions anteriors de ministre a nivell de l'Estat espanyol–, això després té conseqüències, i una part de les conseqüències són aquestes. Que resulta que aquí algú pel mig està fent un negoci..., no discuteixo que l'hagi de fer; tothom l'ha d'intentar fer. Però resulta que el pagès, el ramader, l'agricultor, aquest cobra menys, baixa de renda agrària, i el consumidor molt sovint acaba pagant més.

Per tant, si el mercat és boig, l'Administració ha de fer alguna cosa per intervenir-hi? Aquesta és la pregunta; la nostra resposta és que sí. Un altre mercat boig d'aquests darrers temps ha estat concretament el mercat financer, i mirin on hem arribat. La manca absoluta de regulació, i si no absoluta, la manca de regulació en el món financer ha portat on ha portat l'economia mundial i l'economia dels països més desenvolupats. Doncs, escoltin, en aquest tema que estem parlant del que és el món agrari, la situació és la mateixa: disbauxa total en el funcionament del propi mercat, i ja sabem com han acabat altres coses. Per tant, la resposta és clara: s'ha de poder intervenir.

Vostè em dirà: «No es pot fer només a nivell català, no es pot fer només a nivell espanyol.» D'acord. Però nosaltres tenim un paper per influir, i per influir segons com d'una manera important –després diré com es podria fer, no?–, en el que és la política a nivell europeu, perquè s'ha de fer entendre..., fins i tot als països nòrdics que eren contraris a la PAC se'ls ha de fer entendre que la producció d'aliments a Europa és un sector estratègic que no podem abandonar. Ja som massa dependents de massa coses. Depenem de l'energia dels altres, no ho produïm, tot això; depenem de les matèries primeres dels altres moltes vegades, però, en canvi, podríem no dependre tant del que són les produccions primàries, del que són les produccions de la pagesia. Doncs, escolti'm, si aquí tenim una oportunitat per no dependre tant de fora, com a europeus, aprofitem-la, perquè, si no, podem arribar també en aquest sentit a prendre mal, no?

Bé. Aquesta és la realitat. Per tant, hi insisteixo, s'ha de poder intervenir en el mercat. No es poden fixar preus des de l'Administració, evidentment, no estic dient això, però sí que es poden fer coses perquè..., i també es poden fer coses des de Catalunya perquè el mercat no sigui tan boig, perquè els costos siguin assumibles i perquè els preus de venda es puguin respectar, de tal manera que la persona que es dedica a la producció agrària o ramadera, o a la pesca, o a la silvicultura, sigui una persona que pugui defensar una renda. Perquè, escolti'm, si a vostès els apugen els costos i els abaixen els preus de manera permanent, això porta a la desaparició, no hi ha ningú que ho pugui aguantar, i menys una pagesia que moltes vegades no té unes estructures financeres al darrere que siguin molt grans i molt poderoses, no?

L'Administració. Senyor conseller, vostè que n'és el directament responsable –no dic el principal, perquè el principal és el president de la Generalitat, però vostè n'és el directament responsable, no?–: el pagès se sent literalment perseguit i vigilat. I vostè ho sap, perquè estic convençut que vostè hi parla, amb els pagesos del nostre país, és la seva obligació i la seva responsabilitat, i per tant ho sap.

Vostè em dirà: «És que hem d'aplicar una xarxa de regulacions tremendes que no fem nosaltres...» D'acord. Però fixi's una cosa: el pagès no pot estar permanentment sota sospita. I avui estem en una situació en què el pagès està permanentment sota sospita; sembla que sigui alguna persona que necessàriament farà les coses malament.

I aleshores, una de dues: o hi confiem o no hi confiem. Evidentment que els controls hi han de ser, perquè això no podria ser tampoc una disbauxa total; no estic pas fent un discurs demagògic. Però o hi creiem o no hi creiem, o hi tenim confiança o no hi tenim confiança. I el pagès no pot estar permanentment sota sospita.

I, per tant, l'Administració ha de ser una entitat col·laboradora. Segueixo el seu argument, senyor conseller: com més feixugues siguin les regulacions que ens vénen a sobre, més col·laboradora ha de ser l'Administració, perquè més indefens està el pagès. I, per tant, el pagès necessita que la seva Administració, la que sent seva... Vostè ens ha parlat dels valors republicans dels anys trenta, no? Escolti'm, que els pagesos d'aquest país sen-

tin que la seva Administració ha de ser la Generalitat de Catalunya. Ara la tenen, com la tenien a l'època de la República, ara la tenen. Aquesta ha de ser la seva Administració, i aquesta Administració els ha d'ajudar; no els ha, simplement, de perjudicar, no els ha d'ofegar, no els ha de posar sempre sota sospita. I l'Administració té molt bons professionals per ajudar la pagesia catalana. Hi ha molt bona gent, a l'Administració, que hi entenen, que són professionals, que s'han format. Doncs, escolti'm, aquesta gent, posem-los a disposició de les organitzacions agràries i dels pagesos perquè realment puguin fer una feina de suport, perquè els resolguin problemes, en lloc, simplement, de crear-los problemes, no?

Crec que això és important. És important ajudar a plegar aquell que no pot continuar, i vostès ho han fet poc. I és molt important ajudar aquell jove que es vol incorporar, i vostès ho han fet molt poc. Vostè diu: «No, tothom que vulgui, tot jove que vulgui incorporar-s'hi, té la porta oberta i tindrà els ajuts.» Però vostès saben el nivell de regulació que avui hi ha per incorporar-se una persona jove al món de la pagesia? És que és molt alt! Per tant, escolti, és que cansa, és que impressiona moltes vegades.

Saben quants joves agricultors s'hi van incorporar l'any 2007, el primer any de mandat del segon tripartit, segons dades que ens ha donat una organització agrària? Un. Un pagès, diuen –jo els trasllado informació que se'ns dona; després vostès diran si això és veritat o no–, l'any 2007, un pagès, un jove agricultor. No sé si són dades per pensar-se que tot això, doncs, funciona i que tot això va bé, no?

Es primen, senyor conseller i senyor president, les polítiques de medi rural per sobre de les polítiques de producció de la pagesia. La prioritat és abans el medi natural que no pas que la gent es pugui guanyar la vida al camp; també deixi'm dir-li-ho d'aquesta manera. I fins i tot aquí se'n poden posar exemples, no? Vostè deia que s'han continuat regadius importants; algun d'ells, és veritat. Però també vostè sap una cosa, i ho pateix, m'imagino, i és que el Departament de Medi Ambient ha acabat guanyant la batalla al Departament d'Agricultura. (*Veus de fons.*) Això és així. I vostès no han estat atents, perquè ja els anava bé que això fos d'aquesta manera, ja els ha anat bé que fos d'aquesta manera, i ja està. I vostès poden dir el contrari, però, escolti'm, potser n'haurien de presumir, perquè s'adrecen a un determinat tipus de gent que potser els ho aplaudirà, això, potser els ho aplaudirà. Però, en tot cas, el món de la pagesia segur que, més que aplaudir-los, els criticaran. (*Remor de veus.*)

Després, també, deixi'm dir-li, senyor conseller i senyor president, que, en aquesta línia de l'Administració, la política agrària comunitària a l'Estat espanyol s'utilitza com una política de redistribució de rendes que perjudica Catalunya i afavoreix altres territoris. I això ho poden agafar en el tema de les quotes, per exemple, làcties, ho poden agafar en els drets de producció de l'oli, ho poden agafar en l'àmbit dels cereals i en alguns altres. És a dir, tenim un dèficit fiscal per la via dels impostos, etcètera, i tenim un dèficit de balança agrària en aquest

sentit dels ajuts que rebem i que després es redistribueixen d'altres maneres. Per què? Perquè vostès no s'han espavilat prou. Sí, vostè riu i diu que no és així. Però, mirin, nosaltres això ho sentim contínuament. I en canvi tenim la impressió que altres territoris n'han sortit més beneficiats; aquesta és la impressió que nosaltres tenim, no?

Manca de criteris de promoció. Vostès diuen: «Aquest és un sector estratègic.» Doncs bé, una cosa que pot fer l'Administració és promocionar; altres administracions d'altres, diguem-ne, regions europees ho estan fent. Vostès van fer una campanya de consum del plàtan. Fantàstic, perquè, escolti'm, el plàtan està molt bé. Ara, no en produïm ni un, en aquest país. (*Rialles.*) I, escolti'm, aquesta és la realitat. I aleshores dius: «Home, i si promocionéssim alguna cosa que produïm nosaltres? Perquè els altres ja se les faran ells, la publicitat i la propaganda.» Nosaltres fem la propaganda del que és nostre. Miri que en tenim, de coses per fer propaganda, eh?, i per fer promoció; en tenim moltes, de coses per fer propaganda.

Bé. Hi ha moltes coses en aquest sentit que crec que són clarament millorables per part de l'Administració. I, per cert, deixi'm dir-li també que fa tota la impressió que al final aquí, en la política agrària a Catalunya, mana més el secretari d'Estat d'agricultura que no pas el Govern de la Generalitat. Ja sé que és del mateix partit, etcètera, però tota la impressió és que qui talla el bacallà i qui mou els fils és el senyor Puxeu. I vostès potser ho desmentiran, però la sensació que nosaltres tenim també és aquesta.

Voldria destinar la part final de la meua intervenció al que deia el conseller en aquella part final, que jo crec que era la que tenia sentit en aquest debat: què es pot millorar a partir d'ara?, quins canvis s'han d'introduir a partir d'ara perquè les coses en el món agrari vagin clarament millor?

Mirin si no ha estat considerat un sector estratègic que les organitzacions agràries ni tan sols han participat en l'acord estratègic del Govern de la Generalitat. Fixin-se si vostès l'han considerat poc estratègic, que no estan ni allà. Perquè parlar d'estratègia és molt fàcil, no? «Sector estratègic, sector estratègic...» Doncs, miri, quan vostès fan plans estratègics, el món agrari, els seus representants, no hi són. Mirin si és poc estratègic. Jo suposo que vostè, senyor conseller, fa tot el possible per defensar tot això a dins del Govern, però deixi'm dir-li que sense gaire èxit. No deuen tenir gaire sensibilitat, no el deuen ajudar massa, perquè la realitat és aquesta, no?

Aleshores, possibles solucions. Vostè n'apuntava algunes. Jo els puc dir una cosa: en tot allò que en aquesta línia dels canvis identifiquem que podem estar d'acord, nosaltres ajudarem en aquests propers mesos, d'aquí a les eleccions, perquè l'actual Govern pugui fer millor la seva feina. I demanem que si hi ha un canvi de govern –si n'hi ha; això no és segur, evidentment, no?, però si es produïx un canvi de govern– l'actitud sigui la mateixa. Per què? Perquè igual que hem fet en altres àmbits, per exemple l'educatiu, que també és un altre àmbit estratègic, hem d'intentar que la línia que seguim en

aquests propers anys –ho hem fet també en matèria de recerca– sigui una línia en què s'actui amb el màxim consens possible i que realment hi hagi un camí seguit que porti a la superació dels problemes que per exemple en aquest moment té clarament el món agrari.

Aquest és un oferiment que jo els faig amb la millor intenció, i també amb el més gran egoisme, si vostès volen, pensant en el món agrari, amb el més gran egoisme pensant en el món agrari. Perquè si ells veuen que hi ha un full de ruta i que ens el creiem, que de veritat quan es diu aquí a la tribuna «aquest és un sector estratègic, és un sector estratègic», que no tinguin la impressió que és un sector residual..., si ens ho creiem, escolti'm, aleshores fem, en aquests pocs mesos que queden d'aquí a les eleccions, el que es pugui, sabent que hi ha canvis que s'hauran de fer i que haurà d'encarar el proper govern, i en els propers anys seguim aquesta línia realment estratègica de millora del nostre món agrari.

Què vol dir, això? Vostè ho ha dit. Jo repeteixo simplement algunes coses per acabar amb una consideració sobre la PAC, i disculpin potser la forma molt sintètica per part nostra d'enfocar aquest debat, però nosaltres només tenim mitja hora, a diferència de vostès, i per tant hem de sintetitzar molt les nostres pròpies idees, no?

Primer objectiu fonamental: millorar les rendes. No hi ha ningú que pugui viure d'una activitat econòmica, la que sigui, si no s'hi pot guanyar la vida. Per tant, millorar les rendes, objectiu fonamental. I això vol dir intentar disminuir l'increment de costos i intentar millorar els preus de venda. No hi ha gaire cosa més. I, si això s'ha de fer amb intervenció pública, s'ha de fer amb intervenció pública, i, si s'han de mobilitzar diners des de l'Administració, s'han de mobilitzar diners des de l'Administració.

Segona cosa que es pot fer: controls... –aquí sí, senyor conseller i senyors membres del Govern–, controls en l'àmbit sanitari i en l'àmbit de protecció del consumidor. Aquí poden fer molt més. La Generalitat pot fer molt més. Perquè, si és veritat, com és veritat, que resulta que aquí hi han els màxims controls per als nostres pagesos i els mínims controls per tot el que ve de fora amb condicions molt diferents de producció i d'atenció a la salut i de tantes i tantes altres coses..., doncs, escolti'm, la Generalitat ha d'actuar aquí, no per castigar països tercers, sinó per protegir els consumidors catalans. No diuen als pagesos catalans que han de fer un gran esforç per la salut dels consumidors? Doncs, escolti'm, els de fora també. I, si no ho fan, nosaltres ho hem de controlar en els mercats nostres. I això sí que es pot fer, aquí la Generalitat..., aquí sí que calen controls, no tant control al pagès i més control sobre el producte que ve de fora. I aquí la Generalitat pot, clarament, també, intervenir-hi.

Promoció, que vol dir que realment es doni a conèixer allò que és nostre. Vostès posaven l'exemple de l'excel·lència gastronòmica: «Tenim els primers cuiners del món.» Veritat. Mèrit dels catalans, d'ells mateixos. Doncs, escolti'm, si això és així i s'ha pogut fer en un camp com és el de la gastronomia..., no podem identificar aquells productes on val la pena que el consumidor català, començant per aquest, i que el turista que ve a

Catalunya, que són molts, vegin que tenim productes d'excel·lència que vénen del nostre camp i del nostre mar? A això val la pena gastar-s'hi uns diners aquí, seriosament, i multiplicar esforços en aquest mateix sentit, no?

L'Administració, senyor conseller i senyor president, consultora; no l'Administració simplement controladora o del càstig pel càstig, confiança en la nostra pagesia. Quan algú faci les coses malament ja s'actuarà. S'ha d'actuar evidentment, no hi ha d'haver permissivitat en aquest sentit; però s'ha d'entendre que el pagès té ganes de fer les coses bé i que vol fer les coses bé i que gairebé sempre les fa bé. I això s'ha de protegir, no s'ha de castigar.

Un... –no sé si vostè n'ha parlat gaire–, un increment important, un esforç important en matèria de formació. Si vostès veuen l'estructura formativa del nostre món pagès, del nostre món agrari, veuran que encara hi ha moltíssima gent que no té un nivell, diguem-ne, de coneixements prou aprofundits. I això es podria fer, perquè la Generalitat té desplegada una xarxa formativa en matèria agrària important. Ajudar a plegar els que no poden continuar –ajudar a plegar els que no poden continuar–, hi ha gent gran que no té successió per treballar en el camp, perquè avui el camp és poc atractiu, diguem-ho clar, i a aquests se'ls ha d'ajudar a plegar. I, sobretot –sobretot–, prenguem-nos seriosament l'atractiu per incorporar la gent jove.

Vostè ens parlava dels molts diners que vostès hi han posat. Deixi'm que els posi un exemple que he viscut aquests darrers dies, ja no els parlo de les darreres setmanes: la vaca bruna del Pirineu. Vostès els han ofert cinquanta mil euros de subvenció a l'associació –a la federació– que porta la vaca bruna, que és una raça autòctona que, a més a més... (*veus de fons*), escolti'm, m'ho han dit ells mateixos, suposo que ells no enganyen..., cinquanta mil euros. Això significa sis euros per animal –sis euros per vaca. Sap què està fent Astúries? N'està donant setze. (*Veus de fons.*) Sap quant significa això, incrementar això? Cent mil euros. Deixin de fer alguna campanyeta que fan amb algunes coses d'aquestes publicitàries en aquests darrers mesos i posin cent mil euros a ajudar la Federació de la Vaca Bruna del Pirineu. (*Veus de fons.*) No..., escolti'm, m'han dit que no. M'ho diuen els que reben els diners o els que els han de rebre. Doncs... (*veus de fons*), no se n'assabenten? Doncs, miri, vostè els ho va explicar, que no se n'assabenten, jo sí que me n'he assabentat, perquè a més a més fa molt pocs dies que m'ho han dit. Si volen els ho porto i els ho diran davant de vostès mateixos. Era un exemple, no? Per tant, ajudar també aquella gent jove que estan fent una bona feina en aquest sentit.

I, finalment, a part, doncs, del que s'ha de fer en l'àmbit forestal, de la pesca, de l'àmbit cooperatiu evidentment, una referència molt breu, perquè no queda temps, sobre el tema de la nova PAC. Aquella que s'ha d'elaborar a partir de l'any 2013.

Ras i curt. Agafem-nos, senyor president i senyor conseller, de la mà dels francesos –agafem-nos de la mà dels francesos. (*Veus de fons.*) Sí, sí... Perquè, escolti'm, qui defensarà una agricultura que ens pot interes-

sar i una pagesia que ens pot interessar i qui té pes en aquest sentit a dintre d'Europa seran els francesos. I, a més a més, el comissari actual, que serà el responsable d'elaborar això en bona part, és una persona que popularment se'l coneix com «el segon comissari francès»; és d'origen romanès però se'l coneix com «el segon comissari francès».

Vostè em dirà: «No sempre els interessos de França, en matèria agrària, han anat vinculats als interessos de Catalunya.» I vostè té raó. Si diu això, vostè tindrà raó. Però li dic una cosa: Europa, com gairebé sempre, delegarà la futura política agrària als francesos, que reclamaran aquest paper. I, per tant, nosaltres tenim l'obligació amb un país veí d'intentar-hi influir a través de l'Estat espanyol i directament. Procurant què? Doncs, que la futura PAC, la futura política agrària comuna, sigui favorable als interessos de les produccions catalanes; que es mantingui la producció agrícola europea –allò que dèiem abans de la no-dependència o de la no excessiva dependència–, i que hi hagi mecanismes de defensa del sector agrari europeu front a altres produccions que fan dúmping laboral, dúmping social, dúmping sanitari i dúmping mediambiental. Aquesta ha de ser la futura PAC, i l'hauríem de poder definir en aquests propers mesos des de Catalunya. Què ens interessa a nosaltres que sigui? Després arribarem on puguem arribar, evidentment no tenim la paella pel mànec, això és evident, no? Però intentem definir els grans eixos del que ha de ser la futura política agrària comuna en funció dels interessos catalans que en part també poden ser interessos de països veïns nostres.

En aquest sentit, nosaltres estem disposats a ajudar. Ho torno a dir: queden pocs mesos per a les eleccions, però es pot fer feina; si la podem fer donant-nos la mà, per entendre'ns, nosaltres, els primers interessats que això sigui d'aquesta manera, demanem, això sí, que no sigui una feina per uns mesos, sinó que sigui una feina per definir què cal fer en el món agrari de cara als propers anys, governi qui governi a Catalunya, sabent que realment aquest és un sector estratègic i que no l'hem de considerar, com desgraciadament s'ha fet, com un sector residual.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Moltes gràcies, president. Benvolgut senyor Mas, jo li he d'agrair el fet que vostè entomi aquest debat. Li he d'agrair part del contingut. No sé si la seva intervenció és tàctica o estratègica, però sí amb alguna part de positiva. Benvingut a entendre que el sector agrari i agroalimentari és estratègic. Vostè ho diu com si vingués aquí «de rosites». Miri si el considerem estratègic i a diferència respecte a quan vostè era conseller d'Economia, conseller en cap, que li diré el que hi destinem. Quan vostè era conseller d'Economia una mitjana de 120 milions d'euros l'any; quan vostè era conseller en cap, en el període màxim, ja no li faig la mitjana, 208;

avui, 455. Vostè pot cantar el que vulgui, però, com a mínim, nosaltres el considerem cinc cops més estratègic que vostè.

Estic d'acord amb el paper estratègic i estem d'acord i és bo. I estic d'acord que és un sector que l'han maltractat, i ho he reiterat al llarg de la intervenció. Fa només quatre anys no sabíem què fer dels nostres pagesos. Ens vam inventar allò que eren multifuncionals, i la veritat és que el rum-rum era que teníem produccions excedentàries i que els valors de la pagesia eren, en tot cas, mediambientals. Només fa cinc anys, ja no li explico fa deu, que no sabíem què fer-ne, de les produccions.

I avui veiem..., és veritat que les circumstàncies afortunadament són un aliat del sector. És veritat. Però, escolti'm, quan vostès governaven no sabien què fer dels nostres pagesos. Repassi la intervenció –la darrera intervenció– del darrer Ple monogràfic del conseller Marimon o del conseller Vallvé. No sabien què fer.

Estic sorprès de la seua interpretació dels temps verbals, quan vostè parla de passat, de present i de futur, hi ha dedicat tres minuts a parlar de futur, i parlant de coses gairebé òbvies, que evidentment tots compartim.

I, pel que fa a les dades, li diré una frase d'un cèlebre escriptor, el Mark Twain, diu: «El primer que cal fer és conèixer la realitat, després la pots distorsionar tant com vulguis.»

Vostè em parla que els nostres joves l'any 2007 se'n va ingressar un... –en va incorporar un. L'han enganyat, l'any 2007 és el primer període d'aplicació del PDR. L'any 2000, que es va començar a aplicar el PDR, sap quants joves es van incorporar a Catalunya? Zero, cap. Perquè vostès no van convocar l'ajut, amb bon criteri. Nosaltres el vam convocar perquè una de les organitzacions agràries ens va instar i ens va forçar a fer-ho: se'n van incorporar vuitanta-set.

Vostè em parla dels requeriments dels nostres joves per incorporar-se. Escolti'm..., el mateix –el mateix–, només apliquem algunes qüestions relacionades amb formació que al jove que s'incorpora el fem formar i li fem fer un diagnòstic de la seua explotació en la qual l'ajudem. Hem posat un sistema d'assessorament no prou reeixit. I estic d'acord que l'hem de millorar. I comparteixo el que vostè diu que hem de ser una administració propera. És el meu discurs, està escrit en totes les intervencions des de principi de la legislatura. Tenim una administració farragosa, massa pesada, amb un excés de normativa i amb una interpretació, de vegades, amb excés de zel. Ho conec, ho comparteixo i hi estem posant remei.

Però, també li diré una cosa, els canvis bruscos en la gestió de la tramitació documental acaben perjudicant l'administrat i l'Administració. Hem iniciat un procés de millora que va donant els seus resultats, i li ho he explicat. Abans el vicepresident em deia que traslladaríem les vaques per internet. No. Sí farem les guies per internet, perquè es puguin traslladar. Això és un avenç notable, la simplificació de la Dun, el gestor documental, són coses que anem implementant.

Vostè em parlava de l'alimentació i salut. Escolti'm, d'acord. És cert que l'alimentació ens ha obert noves perspectives brutals per al sector agrari. Hem entrat en un món nou: la mateixa globalització, que mengem de tot a tot arreu; la immigració, amb hàbits diferents; les noves famílies monoparentals amb més necessitats; el concepte que l'alimentació és un factor proactiu de salut, és evident –és evident–, ho conec, i pel que veig bastant més que vostè. I això és un nínxol d'oportunitats per al nostre sector agrari que fins ara no teníem.

Em parla dels municipis grans i poc poblats. He sigut onze anys d'un municipi, dos vegades i mitja Barcelona, amb quatre-cents habitants, amb moltes hectàrees i hectàrees. És a dir, comparteixo el que em diu, però tampoc em doni lliçons, que ho conec bé.

Parlem que hi ha menys pagesos, sí, i menys comerciants. Preguntem-li, al conseller Huguet, com està el relleu generacional en el comerç, en els petits establiments del país. Ja ho veurà. Nosaltres estem malament, però estem formant part d'un procés evolutiu que és la història anunciada. Serem menys amb explotacions més grans. És el que està passant. Perquè es faci una idea, el 2 per cent de les explotacions dels Estats Units aporten, pràcticament, el 50 per cent de la producció final agrària; aquí a casa nostra el 17. Explotacions més grans, no dic que estigui bé ni que m'agradi, però és una realitat implacable i és la que està passant.

Sector estratègic, l'han tractat com un sector residual. Efectivament. Li ho he reconegut. Fa uns anys..., però no jo, el conjunt de la societat catalana, ho he dit al llarg de la meua intervenció, és un sector que necessita més atenció, per la seva importància econòmica, pel seu pes estratègic en la nostra economia. Li ho he reiterat. Potser no m'ha escoltat prou, però ho he dit en reiterades ocasions. És un sector que no sabíem què fer-ne, i afortunadament els temps han canviat i les circumstàncies..., i m'he dedicat una bona part de la meua intervenció al que jo anomeno, per deformació professional, «fer un diagnòstic». Jo sóc dels que crec que automedicar-se, que és el que hem fet moltes vegades amb el nostre sector, no serveix. Cal un diagnòstic. I he fet un diagnòstic de contextualització global, imprescindible, irrenunciable. I li he fet una passada, per no cansar-los, de com estan els nostres sectors i les nostres explotacions. Ho he fet. Cal fer un diagnòstic. Cal estar d'acord amb el diagnòstic. Cal estar d'acord amb el camí per arribar a on estem per veure cap on volem anar. I això és el que he intentat fer en la meua intervenció.

Vostè ens parla de les amenaces: el mercat és boig. Hi estic d'acord. Ho he intentat explicar, el mercat és boig. Hem de fer alguna cosa. Sí. No ha dit el què. Ho hem d'arreglar. Com? Jo m'he entretingut a explicar que tenim un problema amb els organismes de la competència: no ens donen el marge que voldríem, cal convèncer-los que han de donar un tractament diferent als productes del camp, per les seves característiques de peribilitat, d'oscil·lacions en les collites. Cal fer-ho, però no ens ho deixen fer. Dir que això es pot arreglar de manera fàcil, vostè enganya a tothom. Vostès no ho van fer mai, i van viure situacions similars amb no tanta intensitat com les d'avui.

Em parla que els pagesos..., efectivament, han tingut una contracció en els preus en origen d'un 20 per cent, i als consumidors un 1 per cent. Això ho explicava no fa massa dies el president de la República Francesa. Vostè agafa de model França; deu ser el model emocional, perquè a l'hora de rascar-se la butxaca les grans aportacions del Govern francès a la seva pagesia estan molt lluny de les nostres: han dedicat 1.000 milions a préstecs i 650 a assegurances agràries, cosa que nosaltres afortunadament fa anys que hem resolt i els 1.000 milions a préstecs fa tres anys que any rere any l'Estat espanyol els hi dedica, a part del que fem des del Govern de la Generalitat.

Em parla dels adversaris, els països nòrdics; tenen una concepció diferent dels mercats i del sector, efectivament. Em parla de possibles aliats; la nostra agricultura té a veure molt amb la de França, amb la d'Itàlia, amb la de la resta de l'Estat espanyol. I em parla de qui hem de buscar d'aliats a l'hora de travar la PAC; els interessos de la resta de comunitats de l'Estat espanyol són plenament coincidents, amb divergències en algun sector.

Vostè m'explica que hem aplicat no sé quina cosa malament. Senyor Mas, perdoni, no se n'ha assabentat. No sap del que li hem parlat, quan em parlava de les balanques fiscals agràries. Vol que li expliqui el que és això? Són uns romanents que hi ha del primer pilar que es poden aplicar anualment de manera diferent en cada un dels sectors. Aquest any majoritàriament s'ha aplicat als herbacis, als sectors herbacis de secà amb produccions petites, per sota d'una producció de mil quilos/hectàrea, produccions molt petites, escassament productives. Resulta que les catalanes de secà estan per sobre dels mil i això no ho podem canviar. L'any que ve potser s'aplicaran d'alguna altra manera i en algunes d'aquestes aplicacions en sortirem més beneficiats. També hi està inclosa la closca, és a dir, l'ametlla i l'avellana, on nosaltres en podem sortir enfortits.

Em parla de les races autòctones. Doncs, miri, li han explicat una cançó que no és veritat. Nosaltres hem habilitat un ajut per a les races autòctones; el ministeri i nosaltres fem una aportació per cada animal, no em faci dir si són setze o vint euros, a part de l'ajut que hem donat a les associacions de la raça de la vaca bruna i a totes les altres associacions per fer campanyes de promoció.

Vostè ridiculitza el consum del plàtan. Jo em vaig enfadar molt quan vaig veure la campanya publicitària; no era del nostre departament i la intenció era fomentar el consum de fruita. Quan vaig veure que en l'anunci es fomentava el consum del kiwi i del plàtan..., no se'm va assentar massa bé; és veritat, ho reconec, vam cometre un error i el departament responsable es va disculpar i ho ha intentat corregir.

Ens parla de col·laborar amb nosaltres. Encantats. La filosofia i el full de ruta d'aquest debat jo crec que, per al bé del sector, ens obliga a anar de la mà, a plantejar mesures estructurals que no hem plantejat mai, no per falta de valentia dels governs, que potser també, sinó perquè als sectors els eren difícils i dures d'entomar. És una situació difícil. Jo ja he explicat el que cal canviar, el que cal afrontar. No tenim més remei que fer-ho

junts, és un guió escrit, però ho ha d'entomar el sector; el sector ha de saber que els tractaments simptomàtics alleugen el dolor, però els tractaments de fons van a resoldre el problema i de vegades fan mal. Ho hem de fer des de la complicitat, ho hem de treballar tots junts.

Em parla de formació. Jo no sé si fem molt o poc: vuit-centes actuacions, a part de les nostres escoles; li faré obsequi d'aquest llibre, després li diré quantes en feien vostès: divideixi-ho per vuit.

Em parla del cessament. Totalment d'acord. Nosaltres en un període inicial vam decidir no fomentar el cessament sense la incorporació d'un jove. Hem rectificat, perquè ens ho van demanar les organitzacions: no vinculem el cessament d'un pagès a la incorporació d'un altre.

I em parla de la nova PAC. Jo crec que la nova PAC és un instrument de futur, que se n'està parlant molt a partir d'un document que és fum, que és inexistent. Jo crec que..., el Govern espanyol en aquests moments té la presidència; tinc la sort de parlar i de conèixer el comissari i sé quins són els seus orígens: entén l'agricultura mediterrània –molt important. Compartim el 95 per cent de problemes amb els francesos i amb els italians i amb els grecs i els portuguesos; els països del nord tenen una altra visió, i, afortunadament, la nova Europa de l'est comparteix bona part de les nostres problemàtiques. Jo crec que estem treballant tots per una PAC en la línia del que vostè expressava; de manera curiosa, però li diré el que he dit abans: «Necessitem una nova política agrària comunitària capaç d'anar fins i tot més enllà, de buscar mecanismes fins i tot més enllà de la mateixa Unió Europea.» La falta de reserves d'aliments en el món fa que ens hàgim de posar d'acord en alguna qüestió amb la Farm Bill americana o amb les polítiques dels països emergents.

Ens cal –ens cal– afrontar la reciprocitat, estic d'acord amb vostès –estic d'acord amb vostè–; no podem exigir als nostres el que als de fora no exigim, cal fer un esforç per a la reciprocitat. Aquí no solament ens hi trobarà, sinó que estem treballant per aquestes qüestions.

I cal mecanismes de regulació de mercat, ho he dit sempre; cal aplicar els que aplicàvem més algun de més. Mentre tots els sectors, com vostè també ha explicat, es van adonar que el mercat no ho podia arreglar tot, nosaltres vam abocar..., la revisió mèdica de la PAC va abocar la política agrària comunitària a la liberalització dels seus productes. Error garrafal, estic d'acord amb vostè; hem comès –hem comès–, el conjunt d'Europa, un error que cal esmentar.

Vostè diu que l'Administració... –i ja per acabar, no sé si em deixo alguna cosa–, vostè diu que no fem promoció adequada. Pregunti, vostè que parla tant amb la gent, que va tant per aquests mons de Déu, pregunti a tothom, a qualsevol dels sectors, eh? –a part d'organitzacions professionals, n'hi ha d'interprofessionals, hi ha el sector de la fruita, el de la carn, els gremis, els diferents gremis artesans–, pregunti si ens han trobat en qualsevol projecte de promoció dels nostres productes, pregunti-ho, a veure què li diuen, no em faci una anàlisi esbiaixada del que li han dit una o dos persones, pregunti-ho.

Jo estic d'acord que hem de millorar molt l'Administració, que hem de convèncer el país que el nostre sector és estratègic, ho hem de fer tots, eh?, i vostè no pot venir aquí com si vingués de nou, verge; vostè ha tingut alta responsabilitat en com ha tractat el Govern de Catalunya el sector de la pagesia. Tenim un llarg camí a millorar, aquí ens hi trobaran, però donant lliçons, senyor Mas...

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, m'adreço a vostè, perquè, com que el senyor president no ha intervingut més, doncs, ho faig directament al conseller que ha intervingut; no és cap, diguem-ne, manca de respecte, no?

Vostè diu que hem vingut a donar lliçons. Doncs, escolti'm, té la pell molt prima. Però «molt prima» vol dir «molt prima», perquè vostès fa set anys que governen, i si l'únic recurs que vostè té, dialèctic, és «i vostès no sé què, fa una pila d'anys», doncs, és molt pobre, però molt pobre i molt prim, senyor conseller, perquè set anys són molts anys també.

I vostè ha acabat la seva intervenció –i jo li ho he reconegut–, precisament, dient tot allò que s'havia de canviar. I la pregunta que nosaltres fem és: «Per què no ho estan fent?» Vostè ha dit: «Tot això s'ha de canviar», un munt de coses, i no ho estan fent. Vol dir que realment la política agrària ha estat una prioritat del Govern seu?

I li demano també una cosa: no faci trampes, quan faci comparacions, no faci trampes. I és clar que vostès dediquen més diners a la política agrària! Home, només faltaria, si el pressupost de la Generalitat s'ha multiplicat per dos! És clar que sí, òbviament. Però, escolti'm, és que els ingressos han evolucionat. Això és així.

I després, fixi's, jo, si volgués fer trampa, li diria una altra cosa ara, i ja li reconec que jo faria trampa, no?, i per tant li dic simplement perquè vegi que els seus arguments dialèctics són..., en aquest sentit tendeixen cap a la trampa, precisament, no?

Imagini's que jo li digués: «Escolti'm, quan governava Convergència i Unió, amb el president Pujol de president de la Generalitat..., mai el camp català havia estat tan malament com ara.» Hi estaria d'acord vostè? Sí? No, no, el camp català; no, ara no em digui els altres, no, el camp català, que és la nostra prioritat. Fixi's, jo mateix li he dit: «Jo, si digués això, faria trampa.» Per tant, jo, honestat total en el plantejament. Tingui-la vostè també, aquesta mateixa honestat. Vostès hi han posat més diners perquè el pressupost és més gran, però no han considerat l'activitat agrària un sector estratègic, no l'han considerada.

Vostè diu, aleshores: «Això no és el Govern, això és la societat catalana» –ha dit això–, «això és la societat catalana que no s'ho acaba de creure.» Bé, doncs, miri,

aleshores el Govern de la Generalitat què és, dintre de la societat catalana? Doncs, un actor més, no?, un actor més; un actor potser també residual, perquè, si al final és la societat la que ho ha de resoldre, la pregunta és: «Quin paper de lideratge hi fa el Govern en aquesta societat?» El Govern ha de marcar la pauta, ha de marcar el camí. Després, marcats els objectius, reeixirà molt o reeixirà menys, però almenys ha de tenir uns objectius clars; vostès no els han tingut. Si l'excusa és «la societat catalana té un problema perquè no considera aquest sector com un sector estratègic», doncs, miri, el Govern de la Generalitat és, doncs, un actor més del país, que passa desapercebut, que no ens hi hem de fixar massa, perquè en definitiva només és el Govern. No sé si és un bon plantejament, senyor conseller. Jo crec que no, sincerament, no?

Vostè em diu: «No es va fer res d'important», etcètera. Jo recordo que es va aprovar una llei d'orientació agrària per unanimitat –per unanimitat. (Pausa.) Sí, sí..., vostè l'ha citada, però no l'ha desenvolupada –però no l'ha desenvolupada–; l'ha citada, però no l'ha desenvolupada. Aquest és un altre dels problemes. Per tant, es va fer un marc en els darrers anys per poder –conjuntament, es va fer per unanimitat, que és el que jo torno a proposar ara si es pot, no?– definir un full de ruta i no sé si s'ha seguit del tot o no.

La nostra impressió... Escolti, nosaltres no venim a donar lliçons. Miri, li ho diré d'una altra manera. Jo, d'aquests temes, hi entenc menys que vostè, i només faltaria que hi entengués més, jo hi entenc menys que vostè, però quan s'assumeix el lideratge d'un projecte no només és important el com i el quan, sinó el què i el per què. I jo he vingut avui a explicar, amb tota la modèstia del món, però també amb tota la fermesa, què considero que és estratègic i per què. I això tinc dret a fer-ho, sense donar lliçons a ningú; això tenim dret a fer-ho. (Alguns aplaudiments.) No, no. Això tenim dret a fer-ho. I vostè hauria d'entomar aquest dret que nosaltres tenim, doncs, escolti'm, amb el seu dret, que vostè també el té, en nom del Govern, a explicar tot allò que vostè creu que el Govern fa bé, i –jo hi afegiria també, si volem connectar amb el món agrari– a explicar tot allò que realment cal canviar, la darrera part de la seva intervenció, la que per nosaltres realment val la pena.

I en el tema dels joves tampoc vull fer comparacions. Vostè compara un any amb un altre, que són els d'arrencada del PDR, del Pla de desenvolupament rural. Molt bé. Però llavors agafi tots els períodes, a veure què ha passat aquests darrers anys quant a nombre d'incorporació de joves. No ha estat gaire reeixit, senyor conseller –no ha estat gaire reeixit–, i vostè ho sap, i a més a més vostè ho sap. Vostè diu: «No depèn de nosaltres.» Doncs, miri, depèn de vostès una cosa, que aquest món sigui suficientment atractiu perquè la gent jove s'hi vulgui incorporar; això sí que depèn de vostès, no només de vostès, però, home, també de vostès, perquè són el Govern. És que si resulta que el Govern no pinta gairebé res, doncs, escolti'm, no cal que fem aquest debat, no cal que el fem. Jo crec que el Govern pinta alguna cosa. Vaja, és el que pinta més. I a més a més del Govern, doncs, molta altra gent, no?

I després dues darreres consideracions, perquè també en aquest cas el temps és limitat no? Primera; vostè diu: «Reconec que no tenim una administració propera» –ho ha dit, no?–, «i ho estem intentant millorar.» Bé. Celebro que com a mínim això ho reconeguin obertament, perquè això sí que és un clam. Vostè diu: «A vostè, no sé si li expliquen la veritat, a vostè.» Doncs, miri, no ho sé, si m'expliquen la veritat o no; jo els trasllado coses que a mi m'expliquen per tot el país. I, si vostès creuen que no és veritat, com per exemple el cas de l'exemple que els he posat de la vaca bruna, doncs, escolti, parli amb ells, perquè potser resulta que em diuen una cosa a mi i una altra a vostè. Però jo ho dubto, jo diria que ens deuen dir el mateix a tots dos; el que passa, que nosaltres ho utilitzem d'una manera i vostè ho utilitza d'una altra, no?

Però l'Administració no és propera i aquest..., com en tantes altres coses que vostès han fet –i deixi'm que aquesta sigui una crítica clara, i tinc dret a fer-la, a més a més, aquesta crítica clara–, com en tantes coses que vostès han fet, vostès no han convertit la Generalitat en una administració ni col·laboradora ni propera, més aviat distant, controladora, vigilant, tothom sota sospita, màximes regulacions. Això és el que vostès han fet; és marca del tripartit això, dels tripartits. Vostè dirà que no és veritat? Doncs, molt bé; doncs, no sé quina és la impressió de la gent del carrer, però la nostra, que la recollim en el carrer, és aquesta, aquesta és la nostra impressió.

Vostè diu: «Volen millorar.» Tant de bo! Si tenen un propòsit d'esmena en aquest sentit, fantàstic, és el que cal; és el que cal perquè en aquest cas el món de la pagesia no vegi en la seva Administració, que és la seva, aquesta Administració que només els controla i vigila i els té sota sospita, sinó aquella Administració col·laboradora que, deixi-m'ho dir, amb la crítica que tinc dret a fer, vostès no han fet. I sort que vostè en aquest sentit alguna cosa reconeix, perquè, si no reconegués això, conseller, és que el veurien a l'estratosfera. I almenys vostè té el sentit comú, per entendre'ns, doncs, de tocar en aquesta línia una mica, diguem-ne, de peus a terra. I jo això sí que li ho agraeixo.

I darrera cosa que els volia dir. Vostè em diu: «Vostè puja aquí però no dona cap mena de solució.» Escolti'm, jo li he identificat molts terrenys a on es poden fer coses. Li'n posaré exemples concrets, a veure si amb això, com a mínim, vostè, com a conseller del ram..., ens podem posar d'acord o no, no? Per exemple, el tema dels preus. Vostè creu que els preus s'arreglen apujant l'IVA? Ho pregunto –ho pregunto. Si tenim un problema de preus, de la pagesia, això s'arregla apujant l'IVA el mes de juliol, en plena crisi del món agrari?

Perquè sap què passarà? –i vostè ho sap, això que li diré ara–, sap què passarà? Que les grans empreses de distribució els diran a les indústries agroalimentàries i a les cooperatives i a tothom, els diran que no pensem apujar el preu de cara al consumidor. Per tant, qui es menjarà l'increment de l'IVA? Se'l menjarà el dèbil, senyor conseller. I sap qui és el dèbil? El pagès. Aquest, se'l menjarà.

Aquesta és una bona política per controlar preus, per millorar les rendes, apujar l'IVA? El pagaran dues vegades, l'IVA, aquest increment de l'IVA. Sap com el pagaran dues vegades els pagesos? Primer, perquè hauran de pagar més IVA pels productes que hauran de comprar, i segon, perquè els «apretaran» els seus clients per no haver de repercutir aquesta pujada de l'IVA ens els preus finals. Fixi's si és una mala política en la línia que anem.

Això es podria fer..., es podria haver evitat, això, si vostès, el Partit Socialista, no estiguessin entestats a fer una cosa que en aquest moment va clarament en contra dels interessos del país i del sector de la pagesia. I miri que això ho hem reclamat, eh? –no em dirà que no–, ho hem reclamat a tot arreu. Fins i tot el seu conseller d'Economia en algun cas ha dit que això no era el bon camí. Imagini's si estem en la línia, no?

I el cèntim sanitari? Va en la línia d'ajudar els costos, i el control dels costos, i el control dels preus? Perquè això hi ha altres comunitats veïnes que no ho tenen com nosaltres. Nosaltres sí que el tenim, vostès el van posar. Això deu anar en aquesta línia de solucions, de no aplicar uns increments de costos que clarament són innecessaris, no?

I les primes? Vostè diu: «No ens deixen.» No ens deixen? Doncs, miri, hi ha altres països que ho intenten, i ho fan. I li torno a dir el mateix: no s'han donat unes primes tremendes sobre les energies renovables? No, no, escolti'm... I les energies renovables també és un sector productiu, eh? Fabriquen molinets, fabriquen plaques fotovoltaiques, ocupen territori i tenen unes primes astronòmiques, molt grans, alguns d'ells. Això funciona a base de primes; si no, no existiria aquell sector, eh?, no existiria en la mesura que existeix en aquest moment, no?

I finalment, senyor conseller, en aquesta línia de les solucions, vostè té raó en una cosa, que crec que li he de dir, a més a més, no?: va ser un desastre empassar-se, anul·lar els mecanismes d'intervenció dels mercats agraris, va ser un desastre. Per què? Perquè, escolti'm, abans, com a mínim, en l'anterior PAC el pagès sabia que a un preu –encara que fos un preu mínim, però li cobria els costos, podia mantenir-se– algú li comprava aquella producció; i això és una manera de mantenir la nostra activitat agrària, la catalana, l'espanyola i l'europea, que falta ens fa, si és un sector estratègic. Això es va perdre. Bé, això s'ha de recuperar, hi ha d'haver una possible intervenció dels preus en els mercats perquè l'Administració pugui resoldre problemes de producció i problemes de rendes. Perquè, si no, l'alternativa és molt clara: l'alternativa és la desaparició gradual dels nostres sectors pagesos, del nostre món agrari, que vol dir la desaparició d'un sector fonamental, no només de la nostra economia, sinó també de la nostra identitat.

Moltes gràcies.

El president

Conseller...? (Pausa.) Doncs, passem al següent grup parlamentari, en aquest cas, el Grup Parlamentari So-

cialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula l'il·lustre senyor Joaquim Paladella.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Paladella Curto

Moltes gràcies, senyor president. Honorable president de la Generalitat, honorable conseller, senyors diputats i diputades, permetin-me expressar la més cordial i càlida salutació a totes les persones representants de les diferents entitats o associacions agràries que avui ens acompanyen en aquest debat, algunes aquí a l'hemicicle, altres a les sales de vídeo que el Parlament té habilitades, i altres a fora de l'edifici. També, i per descomptat, als diferents càrrecs del Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural que també volen estar avui amb nosaltres. Tampoc no voldria deixar-me aquestos pagesos i pageses, ramaders i ramaderes que amb tota seguretat seguiran el debat des de les seves cases. Hi som tots, aquesta gran família que conforma el món agrari català. És evident que és un dia important per al sector; també ho és per aquest Parlament, també per al país, també per a la nostra societat catalana.

Primer que res voldria agrair al meu grup parlamentari, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que hagi volgut que un nét de pagès, un fill de pagès i un pare de pagès sigui avui el seu portaveu en aquest debat. Serà la meua veu, plena de sentiment de pertinença al sector i de convicció per voler lluitar pel seu futur, la veu d'un grup parlamentari que vol ser i estar al territori, al costat de cada pagès i pagesa, colze amb colze, també, i sobretot, en aquests temps difícils i complicats que ens toca viure i compartir.

Senyors i senyores, diputats i diputades, som a la Catalunya dels poc més dels 7 milions d'habitants, on unes 130.000 persones, entre mà d'obra familiar i assalariada, componen les 57.000 explotacions agràries i ramaderes que són el sector primari català. Unes persones que amb el seu esforç i treball tenen com a principal ocupació i vocació produir aliments: 3,4 milions de tones de producció anual procedents de conreus d'herbacis, 1,19 milions de tones de fruita, 3,3 milions d'hectolitres de vi, 36.000 tones d'oli d'oliva, 1,83 milions de tones de diferents camps, 111 milions de dotzenes d'ous i 579 milions de tones de llet. Una producció que en molts dels seus àmbits ni tan sols produeix per cobrir les necessitats de la nostra població; en el seu conjunt, es calcula al voltant..., no arriba al 40 per cent d'aquestes necessitats.

Heus aquí la primera de les raons que fan d'aquest sector un sector important i necessari per a Catalunya: tenir cobertes i assegurades les necessitats d'aliments d'una població és i ha de ser el primer objectiu d'una societat, d'un govern i d'una societat, senyor Mas. Encara que darrerament havien sortit veus d'alguns pensadors, entre d'altres, d'alguns assessors d'un grup polític importantíssim en aquesta cambra, que ens deien que l'agricultura era prescindible i que els aliments ja els portarien de fora, de països menys desenvolupats. Ho recorda, senyor Mas, que ho deien, això?

Avui ja ningú dubta que aquestes afirmacions són poc més que una temeritat. La coneguda crisi de cereals i una especulació de les matèries primeres fan valorar encara més aquesta producció autòctona, la de casa, que ens ha d'assegurar sempre i en tots els temps aquest abastiment d'aliments.

És la segona raó que fica en valor el fonamental que és per al país aquesta producció del sector primari català, és la seva funció de subministrador de base de la nostra importantíssima indústria del sector de l'alimentació. Un sector agroalimentari que factura més de 18.000 milions d'euros, és a dir, un 15,86 per cent del total de la indústria del nostre país. Un sector que ocupa 76.000 persones més i que representa un 13,15 per cent de tota la indústria catalana. És un sector de la indústria agroalimentària catalana autènticament vital per a Catalunya, per raons de pes econòmic i d'ocupació. És un motor imprescindible per a l'economia de Catalunya i que, a més, és un dels millors preparats per a encara el futur i el repte de sortir de la crisi més reforçat.

Un pregunta al respecte: pot existir aquesta important agroindústria de l'alimentació a Catalunya sense la producció del nostre sector primari? La resposta és òbvia, és: no, rotundament no. És llavors necessari que com a societat valorem qui som, on estem i què volem, i obrem en conseqüència.

És, la tercera raó, tan de pes com les dues anteriors, i és la del paper de gestor del territori que tenen los nostres pagesos, en un món preocupat pel medi ambient, pel canvi climàtic, en una Catalunya on la necessitat de conservar i preservar el nostre territori és tan evident que ningú s'atreveix raonablement a discutir-ho.

Tenim una realitat: Catalunya té uns 3,3 milions d'hectàrees, el 90 per cent de la població ocupa, comptant entre sòl habitat i industrial, aproximadament unes 300.000 hectàrees d'aquesta superfície. És llavors evident que els pagesos i pageses de Catalunya, aquella no molt gran quantitat de persones que quantificava al principi de la meua intervenció, són fins avui els qui gestionen el nostre territori. La gent que vivim i que som del món rural sabem que el medi ambient necessita la gent, necessita que es cuidin els conreus, que es llaurin les terres, que els ramats entrin als boscos. Sabem que ningú que sàpiga el que fa pot pensar que la funció del pagès no és necessària per al medi.

Són diverses les dades científiques que anem coneixent a nivell de gestió del medi ambient i que avalen aquest lligam del sector primari i la natura. Un exemple n'és la dada que una hectàrea de regadiu pot fixar trenta tones de monòxid de carboni, l'equivalent al que fa una hectàrea de bosc amazònic, dada aquesta que fica en evidència tantes i tantes mesures encaminades a combatre el canvi climàtic i que ens diu clarament que és, el pagès, peça fonamental en aquest equilibri necessari entre l'home i la natura.

He donat tres raons importants, sens dubte, i n'hi ha més, però aquestes segurament són tan clares que seran compartides per la majoria de vostès, raons que cada una d'elles per si soles podrien justificar la importància, el caràcter vital i irrenunciable que representa el sector primari per a una societat com és la catalana. Diuen els estudis d'opinió que nou de cada deu persones en-

questades pensen que l'agricultura i les zones rurals són importants per al futur d'Europa, dada que avala també que la població pensa en una societat que no pot prescindir del pagès. Però un es pregunta: per què fins ara, fins avui, es valora tan poc socialment la professió de pagès? És important a l'hora d'incorporar-s'hi la joventut. Per què no se li reconeix aquest paper real i fonamental que té en la nostra societat i economia?

Aquest és el primer objectiu que al nostre entendre té avui aquest debat: ficar en valor el que és i realment representa per a la societat el món agrari i, en conseqüència, fer entendre a la societat que avui, al segle XXI, el pagès segueix sent necessari i imprescindible, també per a una societat com la catalana. He dit «objectiu de debat», però l'objectiu de futur no és altre que fer veure i entendre a la societat, a tota la societat, senyor Mas, que aquest és un sector important, un sector que té pes econòmic però que va més enllà; és, en conseqüència, un sector estratègic, ho hem dit tots, i que com a tal se l'ha de considerar i de tractar.

A aquest fi ens hem de dedicar tots; si no, no ho assolirem. No és prou l'esforç del conseller, que en fa i molts, ni d'un sol grup parlamentari, ni tan sols d'una associació agrària. En aquest els necessitem tots, governs i oposicions, sindicats, associacions, tots.

Dit això, permetin-me que m'introdueixi dins el que és la política agrària a Catalunya. En aquest sentit, hi ha alguns elements que m'agradaria abordar, així com començar a valorar el paper que el DAR ha jugat a l'hora d'encarar la gestió de les necessitats i de les solucions.

És ben evident que el sector agrari té problemes, uns que són més de caràcter conjuntural. La manca de crèdit, conseqüència de la crisi econòmica, fica en greus dificultats les explotacions que més han invertit i s'han modernitzat; els creats per aquesta manca de liquiditat i els que a curt termini generen aquesta tensió creada per la crisi en la venda dels productes i l'encariment de costos de producció en són exemples reals i importants.

L'altra mena de problemes són de caràcter més estructural, problemes que van des de la manca de competitivitat, la manca de dimensió de les explotacions, a la manca de formació i de relleu generacional en una població activa envellida, i la necessària adaptació de les estructures i infraestructures agràries.

Al respecte dels problemes més conjunturals, he de dir que crec encertat el pla de xoc encarregat recentment pel Govern. Des del nostre grup parlamentari creiem que la seva posada en marxa tindrà un impacte important, i vull destacar la valuosa injecció econòmica que representarà per a moltes explotacions l'accés al crèdit bonificat que garanteix aquest pla de xoc. És, però, evident que si volem una agricultura moderna i competitiva hem d'encarar els problemes més estructurals, i a aquests problemes estructurals vull dedicar part important de la meua intervenció, entenent que són peça fonamental de la gestió de la política del Departament d'Agricultura.

La manca de competitivitat de les dimensions de les explotacions és un problema real, que segurament no té solució immediata, però que pensant en el futur és

necessari estructurar una solució. La mesura que està present en el pla de xoc, que comporta la necessària modificació del PDR en la mesura de desvincular el cessament anticipat de les noves incorporacions, és a dir, vincular-les solament a l'activitat professional, és una mesura, sens dubte, encertada en aquesta línia. Així ajudarem els nostres pagesos en lo cessament que abans es parlava. Com és una mesura encertada l'aprovació per part d'aquest Parlament, en aquesta legislatura, de la Llei de contractes de conreu, amb la inclusió del dret de tempteig i retracte de l'Administració amb l'objectiu de preservar el conreu agrari de les finques rústiques. Per cert, llei que no va tenir el suport dels grups de l'oposició, de Convergència i Unió ni del PP, sí del grup Mixt que va col·laborar activament en la seva aprovació. Són, segurament, passes insuficients però importants, decidides, en la línia de buscar solucions en aquest problema. Anuncio la presentació, dins de les propostes de resolució d'aquest debat per part dels grups que donem suport al Govern, de propostes encaminades a complementar i a ficar damunt la taula solucions en aquesta direcció.

Regadius. La manca d'infraestructures, especialment en regadius a Catalunya, on un 73 per cent de la superfície agrària útil és d'agricultura de secà, i sols el 27 per cent –unes 310.000 hectàrees– és de regadiu, ha representat i representa un problema greu per al nostre sector pagès.

En aquest sentit, voldria fer esment a les paraules del president de la Comunitat de Regants del Canal d'Urgell a la Comissió d'Agricultura al Parlament, tot dient que «no hi havia agricultura possible ni viable, si aquesta no era de regadiu», afirmació que ens pot donar idea del que representa per al sector agrari el regadiu. La possibilitat de transformar les seves terres i conreus i la d'assolir una regularitat en els seus rendiments fan que les afirmacions del president de la Comunitat de Regants tinguin tot el sentit. És un clam..., i això sí que ho diuen als pobles, és un clam al territori quan parlem de regadius, l'afirmació que en molts regadius les decisions de tirar endavant van ser massa tardanes. Feia molt de temps que alguns regadius havien d'estar ja realitzats, que és ben clar que la situació d'algunes explotacions agràries seria avui sensiblement diferent si aquestes inversions s'haguessin afrontat fa quinze o vint anys. No es va fer. Eren decisions estructurals i de futur, que marcaven la prioritat d'un govern, que no es van prendre en el seu moment. Aquest fet ha comportat un problema greu, i va ser un error imperdonable –imperdonable–, que ara complica, fins i tot, els projectes que avui s'estan realitzant.

És també molt clar –fins als més crítics amb el conseller Llena o amb el Govern– el que s'ha fet els darrers anys per part del Govern català en infraestructures de reg. El període 2000-2003, el Govern de la Generalitat de Catalunya, de Convergència i Unió, va invertir 143,9 milions d'euros, mentre que en els períodes 2004-2006 es van invertir 212,3 milions d'euros, i en el període 2007-2009 s'han invertit 594,75 milions d'euros en aquest àmbit. I és i ha estat clarament una prioritat. Solament la simple comparació dels dos períodes fa veure i comprendre que la inversió en el mateix període de temps ha estat gairebé quatre vegades superior, la del Govern de l'Entesa a la del Govern de Convergència i

Unió. S'han ficat en marxa 17.866 noves hectàrees de reg i s'han modernitzat 47.639 hectàrees més, unes xifres increïblement importants, i que amb tota seguretat tindrà un pes decisiu en el futur del sector. I inversions que s'ha fet per tot Catalunya: canal Segarra-Garrigues, regadiu del baix Ter, canal d'Aragó i Catalunya, i xarxa de sèquies del delta de l'Ebre, regadiu de la Ribera d'Ebre, regs de la zona oriental de la Terra Alta, i molts i molts més projectes.

Conseller, li expressem la satisfacció del nostre grup parlamentari, segur que hi ha problemes per resoldre, segur que hi ha algunes coses que segurament no s'han fet bé del tot, però l'obra de Govern en regadiu és impressionant, i des d'aquí li ho volem reconèixer i ficar en valor, un valor que és de futur.

Pensem, des del nostre grup parlamentari, que ara cal treballar també per buscar solucions que reforcin la idea que cal reduir les despeses i costos d'energia de les comunitats de regants i de les explotacions; en aquesta línia presentarem propostes de resolució. Una d'aquestes serà l'encaminada a negociar amb el govern de l'Estat la reducció del tipus d'IVA aplicable a les tarifes elèctriques de l'energia consumida per a la impulsió del reg.

Camins. Són una infraestructura que, comparada amb el reg, podríem considerar menor, encara que juguen un paper important en la vida diària dels pobles i de les persones que fan activitat agrària. Són importants en la comunicació entre pobles i dels pobles entre les explotacions, i resulten imprescindibles a l'hora de la collita de la fruita per preservar la qualitat a l'hora del seu transport. Sols una dada. Període de 2000-2003, 26,6 milions d'euros invertits; període de 2007-2009, 69,8 milions d'euros, gairebé tres vegades més. És un altre exemple de l'esforç i del suport al sector i de la prioritat.

He parlat d'infraestructures, parlem ara de la política agrària comuna. Quan parlem de la política agrària a Catalunya, sense dubte, hem de parlar de la PAC, la Política Agrària Comuna de la Unió Europea, marc econòmic legal en què Catalunya hi és del tot ubicada com a membre de l'Estat espanyol.

Segurament si parlem de la PAC i de l'agricultura, la gent que no és del sector pensa que l'agricultura rep molts ajuts, fet aquest que molts cops distorsiona l'opinió de part de la societat. És per aquest fet que és obligació dels gestors i responsables públics ser molt clars i entenedors quan expliquem què és i què representa la PAC per al sector agrari. És per això que cal explicar que el principal objectiu de la finalitat de la PAC és garantir el subministrament d'aliments a la població amb preus raonables, és a dir, és la PAC qui fomenta la producció d'aliments, i que, per mitjà dels seus ajuts, fa que els seus preus siguin assequibles per al consumidor, ho havia dit abans el conseller.

A Catalunya, l'any 2008 van arribar com a ajuts del primer pilar de la PAC 246,1 milions d'euros, repartits entre 59.551 sol·licituds. Des de la reforma de la PAC del 2003 i progressivament s'ha anat fent amb la incorporació dels diferents sectors del règim de pagament únic i s'està produint un procés de desconnexió total

dels ajuts respecte a la producció. El 2009, més del 70 per cent dels imports dels ajuts directes ja es troben incorporats en el dret de pagament únic. El 2012 s'hauran incorporat en aquest règim la quasi totalitat de la producció de la Unió Europea.

Des del nostre grup parlamentari, entenem imprescindible la continuació de la PAC més enllà de l'any 2013, amb un pressupost important suficient que garanteixi el reforçament dels ajuts directes del primer pilar. D'aquesta manera busquem assegurar el manteniment de la gent al territori, que els productes agraris arribin a la societat amb qualitat i la sanitat necessària a preus raonables. És, al nostre entendre, imprescindible que els ajuts del primer pilar segueixin sent finançats exclusivament per recursos de la Unió Europea, i en cap cas que es proposi el seu cofinançament.

És també necessari i igualment imprescindible que aquesta futura PAC, més enllà de l'any 2013, tingui un pressupost important que garanteixi les polítiques de desenvolupament rural del segon pilar. La PAC a Catalunya, referent al desenvolupament rural, és a dir, al segon pilar, té reflex en el Programa de desenvolupament rural de Catalunya, PDR, per al període de 2007-2013, que preveu una despesa pública de 1.061,97 milions d'euros, que suposa un increment d'un 16,72 per cent del període anterior. Aquest fet, ho ha dit lo president, tot i tenint en compte que l'aportació de la Unió Europea ha disminuït un 25 per cent, és com a conseqüència que el Govern de la Generalitat ha destinat el 46 per cent més de recursos –perquè és una prioritat– que en el període anterior, una aportació més de 476,43 milions d'euros.

Cal afegir que hi ha diferències de concepte essencials entre el PDR d'aquest període i l'anterior, que és molt important. En aquest període s'han encarat clarament a donar suport a les explotacions agràries, i han aportat 590 milions d'euros amb aquesta finalitat, el 55 per cent del total, que suposa un 72 per cent més que el passat període que hi destinava 345 milions d'euros, fet aquest que ha obligat a reduir les aportacions a les infraestructures de 345 milions d'euros a 104 milions d'euros, fet que, com he explicat quan he parlat de regadiu, no ha suposat una baixa d'inversió, sinó tot el contrari, ja que el Govern els ha ficat per altres vies.

Parlem ara de dues mesures importants de PDR: la primera, la instal·lació o incorporació de joves i la modernització de les explotacions. Dues dades que aclariran a la cambra i al grup que m'ha precedit en la paraula què és prioritat o no, i què és ajudar els joves o no.

Primera instal·lació dels joves, import mitjà cobrat per expedient..., estic parlant d'import mitjà cobrat per expedient: any 2003, un pagès que s'hi incorporava cobrava 21.215 euros de mitjana. Any 2009, un pagès que s'hi incorpora ara cobra 31.175 euros de mitjana, o sigui un 46,9 per cent més, i li explicaré això una mica més detalladament.

Quan em vaig incorporar jo a l'agricultura a mi ningú em va donar res. Quan es va incorporar la meua dona a l'agricultura va tenir un crèdit, que per cert va servir per poder-nos fer la casa. Ara s'hi ha incorporat lo meu

fill –s'hi volia incorporar el 2007 el que passa que amb estos problemes s'hi va acabar incorporant el 2008 – i ha tingut un ajut important, un ajut amb què ha pogut comprar una finca i guanyar dimensió, ha tingut un ajut que li ha permès incorporar-se i ser un pagès més i encarar el futur. Esta és la gran diferència d'abans i d'ara, és una importància de prioritat del sector, perquè los jóvens són lo futur de la nostra Catalunya i també del sector pagès.

Modernització d'explotacions. Igualment, l'any 2003, 17.160 euros; any 2009, 29.708 de mitjana, un 73,12 per cent més. Entenc, per exemple, les afirmacions que deia el conseller, quan, a veure, la prioritat *se demuestra andando*, com diuen, i abans i ara les comparacions no tenen color. És llavors claríssim que mai un jove que ha volgut incorporar-s'hi ha tingut tant de suport, així com un professional que ha volgut modernitzar la seva explotació ha comptat amb tant nivell d'ajut.

Amb referència a les indemnitzacions compensatòries de muntanya i en zones desfavorides, hem de dir, primer, que la despesa programa per al període de 2007-2013 és de 57.049 milions d'euros. En el període anterior va ser de 31,41 milions d'euros, entenem, però, que cal proposar una modificació del PDR en la línia d'adequar els imports actuals del sobrecost que comporta a Catalunya la dificultat que planteja l'agricultura en aquestes zones. La gestió del PDR sempre porta algunes diferències d'interpretació, i, en conseqüència, de discussió.

També les dades que en aquest sentit són prou eloqüents i concloents. El PDR de Catalunya es troba al 25,4 per cent d'execució del Feader, el que és 4,5 punts per sobre de la mitjana europea, i quasi 9 punts de l'espanyola. En les dades de l'actual exercici Feader de 2010, publicades pel FED amb data 28 de febrer del 2010, Catalunya ha executat el 49,33 per cent de la despesa pública programada, és llavors el quart amb major execució i el divuitè, divuit punts per sobre la mitjana espanyola.

Podríem ampliar les dades, i sempre la comparació amb períodes anteriors, amb totes les mesures previstes són claríssimament favorables en quantia i en contingut al període actual, és llavors una afirmació plena de raó dir que mai els pagesos i pageses havien tingut a la seva disposició més inversió pública de cara al sector, i més suport en les diferents línies d'ajut. Hi ha, però, un aspecte que voldria també remarcar, que és important a l'hora d'avaluar la gestió de l'Administració, és l'agilitat del DARP en gestionar els ajuts, és aquest element important i més en temps de crisi.

La idea d'una administració és poder gestionar l'ajut, certificar i cobrar-lo dins de l'any natural, tots los pagesos això ho firmaríem, és un aspecte clau important que dóna la mesura de l'agilitat d'una administració. És, en aquest sentit, necessari que les ordres del DARP surtin puntualment dins del primer trimestre de l'any. Aquest fet, sols es produïa en vuit ordes l'any 2007, mentre que aquest 2010 ha estat en vint-i-quatre ordres que s'han publicat. Fet importantíssim, importantíssim, i que dóna una mostra de l'agilitat que està agafant l'Administració, i de la millora de què abans ens parlava el conseller. Sense cap dubte, totes aquestes dades són del tot certes i reals.

Voldria afegir una mica més, fruit del debat, quan parlava que l'Administració era percebuda com un enemic. Jo voldria que el líder de l'oposició anés a parlar a diferents cooperatives del sector, a cooperatives que avui los seus socis poden liquidar més, senzillament perquè l'Administració els ha pogut ajudar, perquè fruit de la caiguda de preus, fruit de les seves inversions, fruit de tot de tot aquest esforç tenien molts problemes, problemes greus, que això significava que les liquidacions dels pagesos estaven per davall. Avui per avui, totes aquestes cooperatives –tinc al director general aquí dalt a la llotja– han tingut un ajut important que els ha permès sortir d'esta gran sotragada i, a més a més –a més a més–, poder liquidar millor els seus pagesos. És important que s'entengui, perquè quan es parla d'enemic hem d'entendre que moltes vegades és l'amic necessari.

Per la caiguda de preus incideix claríssimament en la renda de les explotacions agràries i ramaderes, una bona feina de gestió que era del tot eclipsada per la crisi de preus. És ben cert que les explotacions i, en conseqüència, les famílies tenen veritables problemes, i és que la diferència entre preu de producció i de compra induïda per la cadena de distribució i comercialització porta el sector a cobrar els seus productes per davall del preu de cost de producció.

Aquest fet no és exclusiu d'aquí, és un problema que preocupa a Europa i al món, i és el principal repte que té plantejat el nostre sector productiu. Tenim el nostre sector productiu que ha fet un enorme esforç a modernitzar-se, per ser competitiu, amb una aportació per la qualitat i per respondre a les exigències del mercat, però la davallada de preus, la lluita per l'adaptació a tantes exigències de la Unió Europea, que ho deia el conseller, fan que estiguin cansats i desanimats, amb problemes financers, i és la nostra obligació buscar solucions.

Tenim una gran distribució, necessària, ho deia també el conseller, però que concentra massa poder de decisió i que està immersa en fortes dinàmiques de competència. Aquest fet pot complicar molt la viabilitat de la mateixa agroindústria i sobretot dels productors. Estem en un món on la cultura de guanyar avui tot el que es pugui sense esperar el demà, encara que això representi que ja no hi ha demà, està estesa, això ens ha portat a una crisi econòmica sense precedents i és la mateixa cultura que ens porta a veure com es fica en perill el nostre sector primari. La gran distribució ha d'entendre que necessita el sector productiu, que aquestes pràctiques poden portar guanys immediats, però sense cap dubte molts problemes de futur.

El DARP ha impulsat l'Observatori de preus de Catalunya i la comissió de bones pràctiques, s'ha de donar transparència a la cadena de valor. És un intent de buscar aquesta concertació necessària entre tots els actors amb l'objectiu de tractar d'evitar aquests abusos envers el sector productiu. Hem d'acreditar un preu de cost de producció per cada un dels productes; hem d'aconseguir que els nostres productors no vinguin per davall d'aquest cost de producció. Això ho podem assolir si aconseguim que aquesta concertació sigui efectiva i també que els mecanismes de control i de consum puguin fer la seva feina; hem de buscar arguments i raons

que ens permetin fer front a aquests reptes. Aquest és un problema greu i complex, però que fica en evidència que tenim de buscar camins que assegurin i donin un estabilitat a les rendes del nostre sector. És per això que hem d'explorar xarxes de seguretat que garanteixin aquesta renda mínima. És absolutament necessari avançar en aquest sentit, a ficar-li esforç i treball. Hem de fer de la recerca i la investigació, conjuntament amb la formació, element imprescindible per fer més rendibles les explotacions i peça fonamental de la política pública en suport del sector.

Sabem que el que proposem és una aposta valenta i de futur, ho és en la mesura que donem suport al camí que ens ha dibuixat el conseller, sàpiga el sector que pot comptar amb nosaltres, a prendre decisions encaminades a encarar el futur amb l'objectiu de resoldre els problemes amb mesures importants, de fons i de calat; que estem oberts a parlar i arribar a acords amb altres grups de la cambra. Entenem que tots volem lo millor per al sector, però, com diu el conseller, hem de ser ambiciosos, aixecar el cap i pensar en el futur. És per això que presentarem unes propostes de resolució en aquesta línia d'afrontar els problemes i buscar solucions de forma valenta i decidida.

Senyores i senyors diputats i diputades, no voldria acabar sense fer-los notar que feia molts anys que no vivíem un dia com avui, que ha hagut de ser un govern d'entesa qui ha recuperat un ple que un altre govern havia perdut. Era just i de justícia, com és just i de justícia recordar i no oblidar que Catalunya també –també– és pàgasa.

Moltes gràcies, senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Govern, té la paraula el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, l'honorable senyor Joaquim Llena.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, comparteixo el diagnòstic, li agraeixo la passió i l'esperit que vostè hi posa i l'orgull que té de ser pagès. Ho he dit moltes vegades, el diputat Paladella quan parlem del sector hi posa tanta passió que de vegades és difícil diferenciar si en aquells moments està fent de pagès o de diputat. Això és bo, que una persona no renunciï al que és i al que ha estat.

Jo comparteixo –comparteixo– el diagnòstic, comparteixo el fons, com deia, i apledeixo l'esperit. Jo he intentat fer una passada per les fortaleces i debilitats del sector, sense amagar el cap sota l'ala, sense no reconèixer que hi havia moltes dificultats, però no només hi ha dificultats, és un sector amb esperança, que és el que hem de saber traslladar. Jo crec que podem fer dues coses. A mi, quan em troben els ciutadans que no són del món rural em diuen: «És que el sector pagès es queixa sempre.» Dic: «Probablement té motius.» Però és veritat. Jo crec que, avui els ho deia, que nosaltres no

triem els temps, que els ciutadans i ciutadanes es troben en els temps i es troben amb l'obligació d'entomar reptes. Jo crec que nosaltres, la gent que avui estem aquí –i quan dic la gent que avui estem aquí estic parlant dels membres del Govern, els partits que donen suport al Govern, els partits de l'oposició, els representants de les organitzacions agràries–, tenim una obligació i un repte d'entomar, de transformar –de transformar– un sector que habitualment se l'identifica amb la queixa motivada, un sector que se l'identifica amb el projecte, i nosaltres com a Administració és el que hem intentat fer, potser no ho hem explicat prou bé i segurament amb coses no encertades i amb encerts i amb errors i amb coses a millorar, però hem intentat donar instruments al sector.

Quan partíem al principi i fèiem el diagnòstic de situació, com els deia, ho fem a partir de dos grans instruments que havíem tingut: de la Llei d'orientació agrària i del Congrés del món rural. Algú diu: «És que no es nota que els hagin seguit.» Potser ho hem d'explicar, tenim una comissió de seguiment que ha anat avaluant cada un dels punts de la llei d'orientació agrària, el grau de compliment i cada un dels punts del PDR.

Vostè parlava, senyor Paladella, del pla de xoc, el pla de xoc és un remei, és un bon remei, però és bon remei per passar transitòriament; ens ajuda a entomar les dificultats del present, aporta liquiditat, aportat bastant liquiditat, vostè ho ha explicat, l'avançament d'una sèrie de diners, de més de 250 milions d'euros, un suport financer al circulat en uns moments d'extrema dificultat d'aproximadament 250 milions d'euros; ahir el Govern va aprovar un paquet de 40 milions obert a qualsevol explotació de professionals i prioritària que tinguí necessitat del circulat, està aprovat des d'ahir; havíem aprovat el de la fruita; estem treballant amb les moratòries que els nostres joves que es van incorporar en l'anterior període, no en aquest perquè encara estan en fase..., no estan ni amortitzant interessos...

És a dir, hi ha tot un seguit de mesures, algunes més estructurals, com són un suport a millorar les infraestructures de regadiu a parcel·la, com les xarxes antipendra, com millorar les assegurances... Jo crec que ho estem fent, són instruments. Algú deia: «És que vostè ha parlat de futur com si fos aliè al present.» No, estem parlant de realitats de futur que hem començat a entomar, quan parlem d'instruments parlem d'infraestructures per al món rural, parlem de recerca.

Jo vull remarcar l'esforç que està fent l'IRTA, és veritat, no és mèrit d'aquest Govern. L'IRTA té una llarga tradició, mèrit de tots els governs de la Generalitat de Catalunya, que han tingut la gràcia de fer cas a una persona que avui no sé si ens acompanya però que ha estat brillant, el Josep Tarragó. Ell va marcar una línia i afortunadament tots els consellers que m'han precedit –tots els consellers que m'han precedit– han tingut la intel·ligència de fer-li cas. Avui l'IRTA és la joia de la corona. Quan anem a països europeus i a països de la resta del món saben qui és i què fa l'IRTA. Hem de continuar en aquesta línia i hem d'apropar el que és la recerca, el que és la innovació en el sector. I quan parlem d'innovar no parlem de coses estranyes, moltes

vegades la gent es pensa que innovar és parlar d'Iphones, Ipods i coses molt galàctiques; innovar és posar una escarola trossejada en una bossa i que te la puguis menjar. Això és un gran acte d'innovació, i la innovació en el nostre sector ve una mica per aquí, per anticipar les necessitats que té el nostre consumidor.

Avui tenim un paquet d'oportunitats en el sector de l'alimentació pel que us he explicat, s'han obert els horitzons, i avui l'alimentació és un paper clau.

Quan diem que no ajudem el sector. Jo, miri, el futur passa per donar instruments, però no ens equivoquem, no hi haurà més ajuts europeus, hi continuarà havent els mateixos, els països del sud lluitarem perquè hi hagi els mateixos, no n'hi haurà més. Si algú els fa creure això al sector els està enganyant. Hem de donar instruments per conquerir el mercat i no deixar els nostres productors a la lliure evolució cap al mercat; el mercat ja ho hem dit que no solament no ho arregla sinó que ho pot espatllar.

Jo crec que hem d'entomar el que tenim no amb el pessimisme absolut ni amb la inconsciència de l'optimisme, l'hem d'entomar amb realisme. I els ho deia abans, no hi ha cap sector de la nostra economia que pugui dir que l'any que ve incrementarà les seues produccions o haurà d'incrementar un 15 per cent.

Jo he fet un repàs de les explotacions i dels sectors, voldria transmetre, no tant a les senyores i senyors diputats que ho coneixen, sinó a la resta del sector, potser he expressat alguna cosa malament, els posaré un exemple: he parlat que el sector del cava està anant molt bé. Quan dic que està anant molt bé volia dir a nivell de vendes, això no vol dir que tinguem problemes estructurals i que no som capaços d'assegurar un preu digne als nostres viticultors, és un problema que tenim. L'Administració ha de facilitar, ha de catalitzar.

Alguna de les coses que he après al llarg d'aquests anys al capdavant de la conselleria és que hem posat massa esperances en l'Administració, i no ho dic defugint responsabilitats, eh?, ho dic recordant, perdonin-me que citi un acudit, no?, perquè això és llarg i pesat. És la persona que cau per un precipici i queda agafat a la roca, i quan va cridant «auxili, auxili» sent una veu que diu: «Fill meu, deixa't caure que uns àngels et recolliran. I ell diu: «Escolti'm què hi ha aquí més.»

El que estem fent en el sector és fer-li cometre aquest error, creguin-me, hi ha d'haver algú més perquè si un sector ha de tenir futur el pot tenir a pesar a l'Administració, però l'Administració no li conquerirà el futur. I ho dic amb el respecte, amb el convenciment que tenim un gran sector, amb molta potencialitat, amb una capacitat de resistir inèdita, amb una capacitat d'aguantar, perquè venim de moltes crisis, i abans ho he explicat, moltes crisis, moltes pedregades, moltes alteracions de producte, moltes alteracions en els preus, i estem acostumats a resistir, és el gran avantatge del sector i del món rural.

Hi insisteixo, tenim feina, tenim futur i l'hem de fer amb una actitud diferent, l'hem de fer amb una actitud... És a dir, la percepció és una variable econòmica de primera magnitud, és evident, amb una percepció sempre negativa no canviarem mai lo que ens envolta. Torno a

dir, no estic fent un crit a la inconsciència. El diputat Paladella ens tornava a dir del paper estructural, bàsic, importantíssim, que té l'agricultura, no en tenim cap dubte –no en tenim cap dubte–, i abans discutíem amb el portaveu del principal grup de l'oposició si qui més o menys estratègic, i deia: «No, és que vostè em fa trampa perquè ha pujat el pressupost igual que tots.» La mitjana d'increment del pressupost d'agricultura dels últims set anys està un 24 per cent sobre la mitjana de tot el Govern, en èpoques anteriors, i no vull parlar de passat, estava un 14 per cent per sota la mitjana dels increments dels governs.

Hem parlat..., el senyor Paladella parla de regadius, ho coneix en primera persona, sap l'esforç que hem fet. I algú diu: «Oh, és que aquests regadius ja estaven previstos.» Sí, tots, des de l'època gairebé dels romans alguns d'ells, que certes zones les havíem de transformar ens ho van dir tots, però ho estem fent, tenim un pla de regadius de més de 3.000 milions executant-se, podeu anar als territoris, els podeu tocar. I ara algú diu: «Bé, però ho hauríeu de fer gratis.» Doncs, miri, hem assumit i hem entomat una responsabilitat d'invertir més de 3.000 milions d'euros al país. Ho estem fent. Hem de buscar fórmules que siguin còmodes per als nostres regants, pel moment de dificultat. Però hi són, les trobarem; però no vol dir que siguin gratis.

Vostè parlava de la simplificació i diferenciava molt entre el que cal fer i el que és adversari. És veritat que potser, de vegades, l'Administració es percep com un aplicador de la llei implacable. És veritat. I que moltes vegades des de la política hem de modular aquest excés de zel en la interpretació de noves normes. N'estic convençut. Però jo sí que li puc dir que hem exercit una cosa, i molta gent de la que hi ha aquí en pot donar testimoni: hem fet exercici de la proximitat. Quan hi ha hagut pedregades a Alcarràs –pregunti-ho a la gent d'Alcarràs–, quan hi ha hagut incendis a Agramunt i als seus voltants, quan hi ha hagut incidents, hem donat la cara, hem fet el que havíem de fer i ho hem continuat fent. Administració complexa, difícil, però no dubtin de la proximitat que hem tingut, amb encerts i amb desençerts, però l'hem tingut, hem estat allí.

I parlava dels preus, senyor Paladella, el gran problema, però no ens podem equivocar; no podem dir el que hem dit tota la vida, que això fent una llei s'arregla. No és veritat, i ho sabem tots. Cal afrontar el tema amb coneixement, amb prudència i sobretot intentant evitar una injustícia, però cal fer-ho. He explicat abans que els organismes de la competència fins i tot dubten si els preus de les llotges que es posen no atempten contra la competència. Jo crec que hem d'entomar el tema.

Nosaltres hem fet una cosa que algú ha ridiculitzat: l'observatori de preus. Doncs, miri, he tingut la sort aquests darrers mesos de participar en els debats de la Unió Europea, en els consells de ministres. La gran novetat que aportaven era fer observatoris de preus i fer taules de bones pràctiques. Nosaltres les tenim creades, les hem fet des de fa temps. Per primera vegada he tingut el plaer de veure asseguts en una mateixa taula quaranta operadors de la cadena agroalimentària, des dels productors fins als consumidors i l'Administració.

Això ha d'acabar anant més enllà? Sí; això ha d'acabar fent un pacte estratègic a on tothom entengui que hi cabem tots. I només hi serem tots si tots ens podem guanyar la vida. Això ho hem d'assegurar, ho hem de treballar. No és fàcil; vol dir dinàmica de persones, dinàmica de sectors i implementar-les. Nosaltres els hem de donar el fòrum. I això ha d'acabar amb un gran pacte nacional del sector agroalimentari i alimentari de Catalunya. És el primer sector de la nostra economia i, no en tinguin cap mena de dubte, és el sector que més oportunitats ens oferirà per sortir d'aquesta crisi, n'estic convençut. Tinc la sort de conèixer el sector, de conèixer el potencial que té; el nostre sector carni, el de la fruita, el del vi, altres sectors més petits, amb nínxols de mercats. Tenim un clima privilegiat, tenim una terra..., tenim un territori rebregat, però variat, divers, i una terra molt rica.

Vostè parlava del marc de la PAC –i vaig acabant. En el marc de la PAC, efectivament. Ho hem dit tots. I creguin-me, no hi ha cap document de posicionament del Govern espanyol; hi ha un document que va corrent per allí, que a més a més en la portada hi posa «versió provisional», i el que fa és calcular els escenaris davant de possibles canvis que hi pot haver a la PAC. El Govern de l'Estat, podem discrepar en coses, però en aquest cas fa la mateixa aposta que el Govern francès i el Govern italià, perquè no ens queda més remei; som els segons perceptors d'Europa, els segons! És a dir, jo crec que serem com a mínim prou intel·ligents per continuar-ho aprofitant.

Jo crec que en aquesta política, la política agrària comuna, sempre que té canvis, hi comença a haver un seguit de globus sonda. Només fa dos anys sentíeu a parlar que no hi hauria política més enllà del 2013. Afortunadament avui això ha canviat; tindrem política agrària comunitària. Quin és el debat actual? Que la gent no l'entén; ho he dit abans, la gent no sap per què es dóna ajudes a l'agricultura. Algú abans deia: «Ajudem l'automòbil.» Sí, sí. Miri, totes les ajudes de l'automòbil de l'Estat espanyol, totes, 119 milions d'euros; a Catalunya, 20 milions. Política agrària comunitària, primer pilar, 270 milions només a Catalunya; és a dir, pràcticament 6.000 milions al conjunt d'Espanya. Vull dir, poca broma. És un sector que quan algú diu: «No, és que l'automòbil l'hem ajudat...» Sí, és veritat que hem ajudat el sector financer també, i em fa mal la panxa, i a molts de nosaltres també, és veritat, eh? I els he explicat que l'advocació al mercat era un dels errors que havíem comès, no?, també influenciat per l'Organització Mundial del Comerç, on semblava que tots els mals de la fam del món eren de la política agrària comunitària. Això està canviant i ha canviat.

Hem d'explorar les xarxes de seguretat. Això vol dir un esforç del sector, el model canadenc, a on, quan va bé, fan una guardiola comuna. Això costaria, als nostres productors, eh?, som un país petit i ens coneixem tots, això costaria, però hem d'explorar a veure si som capaços de fer-ho.

Tenim..., el meu missatge no és d'inconsciència; jo crec que tenim oportunitats de projectar el nostre sector, de fer-nos creïbles davant de la societat. Algú deia: «És que el Govern no s'ho creu.» Miri, jo no sé si m'ho

crec o si el Govern s'ho creu o no. Jo he dit abans que el conjunt de la ciutadania no ha prestat al nostre sector l'atenció que es mereix, i ho continuo dient. I quan dic «el conjunt de la ciutadania» començo pels ciutadans, continuo pels sectors econòmics, pels mitjans de comunicació, per les formacions polítiques i també per les administracions i els governs. Cal donar suport a aquest sector no perquè sigui un caprici del conseller d'Economia ni dels representants del sector, cal donar suport a aquest sector perquè és el sector més important de l'economia de Catalunya.

Gràcies.

El president

El senyor Paladella? (*Pausa.*)

Doncs, passem al següent grup parlamentari. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies. Bon dia, senyores diputades, senyors diputats, representants del món agrari, gràcies per ser avui aquí, i gràcies a vostès que..., vostès, la seva pressió i la seva feina han obligat, diguem-ho així, a portar avui un debat com aquest aquí, perquè feia dotze anys que no teníem un debat monogràfic sobre el món agrari.

Deixi'm començar que en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana els digui que el nostre compromís i la nostra voluntat és que tinguem un debat com aquest cada legislatura. Feia dotze anys que no teníem un debat de política agrària i del medi rural. El nostre compromís, i crec que hauria de ser un dels compromisos polítics d'aquesta cambra i de les resolucions d'avui, és que com a mínim cada legislatura tingués un debat de política agrària, perquè de ben segur que avui no ho solucionarem tot, ni amb la millor voluntat que hi posem. Però es fa necessari que, any rere any, legislatura rere legislatura, siguem capaços de testar, de fer el test de quina és la situació d'un àmbit transcendent, important i estratègic, que avui són paraules que hem escoltat en aquesta cambra moltes vegades, eh? Important, transcendent, estratègic, posar-ho al frontispici de les nostres preocupacions i al món, un món cada cop més globalitzat, i perdonin l'expressió, però d'aquí plora la criatura, perquè tenim factors de competitivitat i de competència que mai havíem tingut; ens enfrontem a una situació nova. Ho ha testat la indústria del metall, ho ha testat la indústria electrònica, la química; avui també ho estem patint, i des de fa molt temps en el sector agrari i en el sector ramader. Per tant, el nostre compromís d'entrada és que cada any puguem testar quina és la situació del sector de l'agricultura.

Deixi'm fer, però, una valoració metodològica, abans d'iniciar. Parlem sempre d'agricultura, parlem de gestió del territori, però hem de començar a canviar l'argot. I hem de canviar l'argot perquè hem de ser capaços de repensar el sector, fins i tot la seva pròpia arquitectura institucional. Estem parlant d'alimentació, i alimentació no és només, com molt sovint veiem en algunes

gràfiques i algunes estadístiques, el sector de distribució alimentària. Comencem per canviar les coses i els conceptes. L'alimentació comença en el tros, perquè ens entenguem, comença a la granja; és la producció alimentària. Hem de ser capaços de veure la traçabilitat i el control i el seguiment de tot aquest gran sector.

Per tant, deixi'm que comencem ja en el canvi de conceptes; parlem d'alimentació, un àmbit, un sector estratègic, com els deia, que cada cop recupera més protagonisme en el debat de l'economia, en els fòrums, en els centres de debat, en els centres de decisió. Hi ha hagut en alguns moments crisi o sensació de crisi per carències en l'àmbit internacional d'estocs alimentació. Bé, doncs, aquest és el debat i aquesta és una oportunitat.

Per tant, és bo que comencem a repensar la nostra arquitectura institucional davant del proper cicle que s'acosta; és bo que plantejem plans estratègics, com el PENSAA a què es referia el conseller; és bo que parlem d'acords nacionals, perquè aquí estem parlant d'interès nacional, interès nacional català; és bo que agents, eh?, les organitzacions sindicals, les organitzacions professionals, el sector en general, siguin capaços d'arribar, amb les administracions, amb els representants polítics, amb els distribuïdors, amb el sector del comerç, de forma transversal, en l'àmbit de la salut o amb el Departament de Medi Ambient o el d'Interior, siguin capaços d'arribar a acords, mesos d'acord, per poder portar endavant les polítiques.

Per tant, hem tardat dotze anys a fer un debat monogràfic. Espero que no seguim així, no podem seguir així. Com els he dit, aquest és el compromís d'Esquerra Republicana.

La segona pregunta que ens hem de fer és: és possible, tal com anem, un model agroalimentari, ramader i forestal a Catalunya, per als propers anys? És evidentment que no. La resposta és clara i senzilla: si no canviem, si no reorientem alguns aspectes... Algunes coses s'estan fent bé, tampoc hem d'entrar en l'apocalipsi. Però és veritat que hem de reorientar i hem de canviar conceptes i models amb profunditat. Hem de trencar la tendència. I per trencar la tendència cal enfortir i, deia, cal una nova arquitectura institucional. I és lògic que cal enfortir el departament. Crec que ha de ser un compromís també, d'aquesta cambra, un compromís polític, d'enfortir el Departament d'Agricultura, ramaderia i pesca, i de medi rural. I com s'enforteix? Doncs, al nostre entendre, amb decisions valentes, amb més competències i amb més capacitat política per poder liderar la política alimentària. I això vol dir, doncs, assumir totes les competències en matèria de gestió territorial, vol dir assumir competències en matèria d'aigües, vol dir assumir competències en matèria de salut i de sanitat, que a vegades solen ser un fre important al sector de la pagesia.

Perquè, fixem-nos en la paradoxa, eh?, hem arribat a un punt en què estem parlant de preus justos per al producte agrícola català i el producte ramader. Fa uns anys, quan parlàvem de preus justos, ens semblava que parlàvem d'ONG i que parlàvem de països en vies de desenvolupament. Avui estem parlant del nostre país, i és que en el nostre propi país tenim problemes de desenvolupament. Fixem-nos, en poc temps, com ha canviat, eh?

Parlàvem del comerç just; el comerç just l'hem d'implantar a casa. I avui en el fons estem fent un debat per parlar de comerç just. I en aquest sentit toca avui aquí parlar de comerç just.

Perquè –la tercera pregunta que ens hem de fer– podem evitar la volatilitat dels preus? És lògic que la producció alimentària vengui sota preu, quan la distribució ha anat pujant de preu? És veritat que aquests darrers anys i aquests darrers mesos, amb la crisi, els preus s'han estabilitzat, en la distribució, però durant molts anys el pagès venia per sota del preu de producció i en canvi la distribució anava creixent i anava vivint a base del creixement de la inflació. Aquesta diferència, aquest esvoranc, aquest sotrac, aquest *gap* és el principal problema que tenim.

I és evident que aquí no ens val el discurs del lliure mercat, perquè per començar els que ens han exportat la ideologia neoliberal, és a dir, els Estats Units, són els més proteccionistes, amb el control en origen dels productes. Ja hem vist com arreu d'Europa, malgrat les polítiques comunitàries, la majoria de països del nord busquen els seus mecanismes de protecció.

Nosaltres hem set sempre una societat oberta. Catalunya és una societat oberta, que admira la competència, admira el producte ben fet, però crec que n'hem fet un gra massa. Hem permès que les nostres fronteres siguin difuses i inexistents, i per tant crec que hem de començar a plantejar mecanismes per ajustar aquesta situació, amb transparència, és a dir, amb transparència en la baula alimentària: què li costa al productor, què li costa al consumidor. Aquesta és la primera transparència.

Traçabilitat del producte: quin origen té, quina composició, com s'ha fet.

Contra la morositat. No pot ser, malgrat la discussió que estem fent aquests dies, que encara s'estigui pagant..., i el sector de la producció agrícola i ramadera, o el de la planta i la flor ornamental, per posar un altre cas, sigui, en definitiva, l'últim de la baula a cobrar, i malament.

O el control de qualitat, com els deia. En aquest cas, doncs, hem pogut veure que durant tots aquests anys l'índex de preus de consum ha anat pujant; ara s'ha estabilitzat a causa de la crisi, però els pagesos han anat enrere, amb els seus preus.

Podem seguir, doncs, i mantenir aquesta situació de dúmping social que representa la barra lliure que tenen tercers països i multinacionals a l'hora d'inundar els nostres mercats, sense cap tipus de control? Veure com entren pel mercat de Rotterdam o Marsella i ens els envien cap al sud? Ells no se'ls queden, algunes vegades, eh?; ens envien productes cap al sud.

La Unió Europea és una gran realitat, la Unió Europea és una aliada i és un avantatge si sabem fer les coses bé. Però és un mercat gran. I moltes vegades veiem com el concepte de traçabilitat i control de qualitat se'ns escapa de les mans.

Fixem-nos, doncs, per exemple, en el cas de la carn. La Unió Europea, a partir de la crisi de les «vaques boges» va prohibir els pinsos d'origen animal. Bé, estem important carn, que ens està entrant per distintes fronteres

de la Unió Europea, engreixada amb pinsos d'origen animal; amb la carn de porc, per ser més precís, amb la cabanya porcina. Ens està passant això. Quins instruments tenim per defensar-nos davant d'això?

O, per exemple, amb la flor i la planta ornamental. Països com Colòmbia, Kenya o Tanzània estan introduint plantes i flors sense cap tipus de control. El mercat de la flor de Vilassar de Mar se'n queixa, no sap a quina porta picar, perquè estem, des de Catalunya, sols i no ho podem fer. Necessitem instruments a nivell de Catalunya d'inspecció? Sí. Els necessitem a nivell d'Estat? També. I els necessitem a nivell d'Unió Europea.

Una altra pregunta que ens hem de fer: hi ha una denominació d'origen o una IGP que es diu Mercabarna? És veritat que a Mercabarna en aquests moments, amb capses i estocatges i envasos de productes catalans, estan situant en els nostres mercats productes exteriors, que no han passat aquests controls o els han passat de qualsevol manera? Hi ha una denominació d'origen que es diu Mercabarna? Aquesta pregunta se la fan molts pagesos, i aquesta és la pregunta que ens hem de fer en veu alta. Estem fent bé la inspecció a Mercabarna per vetllar pels productes del país? Jo crec que aquí ens cal prendre mesures, ser-ne conscients i ser valents, perquè potser en aquests casos ens cal ser valents.

Serem capaços de tenir menys atomització del sector productiu davant de la concentració de les grans superfícies comercials? Aquesta pregunta se la fan els reis de la gran superfície comercial, que és França; aquesta pregunta se la fa el senyor Sarkozy. Clar, es queixa que els seus productors –i aquí em sembla que hem de ser-ne tots conscients– estan tots atomitzats, no estan agrupats ni en segon grau ni en tercer, i estem enfrontant-nos a quatre o cinc distribuïdores, quatre o cinc. Per tant, aquí també cal que tots fem els deures.

I hem de ser conscients que aquí podem aconseguir també preus justos, perquè no serà una sola mesura, serà una suma de mesures, si som capaços, en aquest cas, de concentrar també la..., a l'hora de vendre la producció; perquè a l'hora de comprar-nos-la, a l'hora de comprar-la al productor, a l'hora de fer la intermediació, ja està absolutament concentrada. Malgrat que el Govern ha fet els seus deures i ha fet un decret llei de comerç per evitar la proliferació de les grans superfícies en les trames urbanes consolidades, no n'hi ha prou. I, per tant, cal un esforç també del sector de la producció agrària i ramadera, cal un esforç per concentrar la seva oferta.

Deia el premi Nobel Stiglitz, deia que és evident que s'ha defensat sempre que l'oferta, la mà invisible, eh?, funcionava sola. Keynes ja havia dit que això de la mà invisible s'havia interpretat malament, però el que és evident és que l'oferta i la demanda han de casar, i en algun punt es trobaran. Però en el nostre sector no funciona així. Perquè diu Stiglitz que perquè funcioni ha haver-hi la mateixa informació i el mateix poder per les dues bandes, i en aquests moments estem en un model descompensat, eh? La baula no sabem quins camins incerts té, la baula de la cadena alimentària.

Per tant, és important que hi hagi una conscienciació de tots els sectors implicats a l'hora d'aconseguir evi-

tar l'atomització del sector, i ens cal també un canvi, un canvi cultural en el consum. En aquest país no ens n'adonem però hem fet coses importants. Quan el Departament de Sanitat del Govern de Catalunya, el Departament de Salut, va decidir posar fre al consum desenfrenat d'antibiòtics, va haver-hi una conscienciació ciutadana i vam ser capaços entre ciutadans, consumidors, usuaris en aquest cas, prescriptors –és a dir, el sector dels metges–, i també l'Administració, de fer una campanya per posar-hi fre. Crec que cal també fer una campanya i una conscienciació similar, perquè si volem podem, en el canvi dels nostres hàbits de consum.

Podrem fer, doncs, la inspecció amb garanties i instruments, com ja els he parlat?, no només de Mercabarna; podríem parlar de les cubes de vi que durant molts anys han entrat de forma il·legal al nostre país i fan la competència al sector de la vinya, al sector viticultor del nostre país, a les petites denominacions d'origen. I això és una responsabilitat nostra, de control de qui està introduint cubes de vi il·legal procedent d'altres indrets de l'Estat. Ho podem fer? Podem reforçar el sistema? Podem fer que les petites propietats i les petites explotacions de denominacions d'origen pròpies puguin funcionar sense aquesta competència deslleial?

Estem parlant molt de canvi generacional, no? Abans hem vist una controvèrsia entre el conseller i el senyor Mas, no?, sobre la controvèrsia de si ha fugit gent del camp, en quins anys, si se n'han incorporat de joves. Aquest és el repte, incorporar gent jove, però, com bé saben vostès, la majoria dels que estan en aquesta tribuna i alguns que estan a l'hemicicle, no és fàcil. No és fàcil, amb el canvi d'hàbits i de valors de la nostra societat, dir-li a algú que no tindrà horari, que no hi haurà festius, que dependran de coses com el clima, que dependran de l'última decisió que es pugui prendre en un despatx de Brusselles, o de Madrid, o de Catalunya, i que ningú sap quines conseqüències pot tenir, que dependrà de la mobilitat també legislativa –perquè tinc la sensació que això no s'acaba d'estabilitzar mai–, que dependrà del preu de l'energia i del combustible. No és fàcil, perquè fixem-nos que aquesta societat ha tingut un canvi de valors, i el valor és el temps, la gestió del temps. I la pagesia en vol molt, de temps; bàsicament és una gran acumuladora de temps. Cada cop que comprem una fruita al mercat, allò val temps, molt de temps que hi ha al darrere, no?

Per tant, sí que és veritat que hi ha hagut desaparició de pagesos, és veritat. És veritat que en el període de 2003 a 2009 n'hem perdut tretze mil, però és que del 80 al 2003, 62.000. És a dir, no podem acusar-nos i tirar-nos els plats els uns als altres; aquesta és una realitat, ja la sabem. Mirem cap endavant i siguem capaços de veure com podem mirar de millorar les condicions.

I, per exemple, podem millorar les condicions amb formació; i tant, que les podem millorar. D'entrada, que els sindicats agraris puguin participar dels fons ocupacionals; fins ara no han pogut –fins ara no han pogut–, i nosaltres ens hem de demanar per què. Hem d'aconseguir-ho, no ha de ser tan difícil. És a dir, aquí tenim la sensació que el sector serveis i el sector industrial

són importants, el sector agrari no ho és. Doncs, la formació és vital.

Miri, una xifra d'Unió de Pagesos, contundent: el 85 per cent avui de les persones que estan dedicades al sector primari formen part de la seva pròpia formació, són autodidactes, per tradició familiar o perquè han tingut un interès a entrar en el sector. Només el 5 per cent ha passat pels cicles de formació professional. Per tant, la formació ocupacional, la formació professional no reglada, ha de ser un objectiu, perquè és una de les formes d'introduir valor. I crec que no podem sortir d'aquí sense haver solucionat un problema com aquest.

O els problemes que tenen sectors com el porcí o el de la flor i la planta ornamental per tenir treballadors autònoms. Escolti, la pagesia també crea llocs de treball. El sector del porc, per exemple, demana i reivindica que en aquests moments de crisi i d'atur s'hauria de poder formar, eh?, haurien de poder formar persones que col·laboressin, ajudessin en l'àmbit de les granges, o en el sector de la flor i la planta ornamental. Per tant, es tracta de demanar millors condicions, sabent que això no és una empresa industrial ni una empresa de serveis, ni és una administració.

Serem capaços de fer venda directa i obradors rurals? Escolti, a vegades sembla que el control sanitari, que és molt important perquè estem parlant d'alimentació..., però sembla un aliat de la gran distribució comercial, i sembla un aliat sobretot del sector de la transformació agroalimentària. Per vendre iogurts, per vendre melmelada, per vendre's el propi pa, per vendre productes lactis derivats, per vendre fruita, necessitem tenir, si transformem, un laboratori i una nau industrial? França ho ha solucionat. Serem capaços nosaltres de solucionar-ho, en venda directa, per poder accedir als mercats directament, per estalviar-nos baules de la cadena? No hem quedat que un dels problemes són els preus? Això ho hem de poder fer, hem de ser-ne capaços, tenim prou capacitat i enginy. Però per fer això ens cal voluntat.

Jo agraeixo que el Departament d'Agricultura, al costat del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa, estigui treballant el tema de la venda directa. I hem de poder treballar també el tema dels obradors rurals. No han de ser les mateixes condicions. Avui en dia el pagès que ha fet cas de les recomanacions dels especialistes i ha muntat una empresa de turisme rural, amb què es troba? Doncs, es troba que el iogurt no el pot vendre, el iogurt que ha fet ell, per exemple; o la melmelada, no la pot vendre, l'ha de regalar. Estem davant d'una situació que altres països han solucionat. Hem de ser capaços de fer-ho.

Hem de ser capaços també de simplificar. I, de la mateixa manera que el Decret de comerç ha introduït la figura de la declaració responsable –en el Decret de comerç el DIUE ha introduït la declaració responsable en els establiments comercials de superfície neta de venda de fins a 1.300 metres quadrats–, hem de poder pensar que ha d'haver-hi una fórmula similar en l'àmbit de la pagesia per poder obrir una explotació. Hem de poder parlar també d'una declaració responsable per part del pagès, que es responsabilitza però que pot engegar sense perdre el temps amb la paperassa, perquè la seva fei-

na està al tros. Li estem demanant a la pagesia, a l'home i la dona pagesos els estem demanant que innovin, que hi posin valor afegit, que pensin com poden buscar fórmules de venda directa, però sobretot intentem-los alliberar –sobretot– de la paperassa. I pensant sobretot que la venda directa implica quilòmetre zero, és el futur d'una part. Hi ha gent que no farà venda directa, que seguirà produint, perquè el seu interès és produir; també hi seran, aquests. Però hi ha una part de la pagesia que amb la venda directa, i pensant en la proximitat, en la complicitat amb el sector turístic, el sector de la restauració, el sector del comerç que està més lligat a l'àmbit turístic, té un futur en aquest sentit.

I la pregunta que ens hem de fer també és: l'IRTA, tan bé com funciona com a transferència tecnològica, no es podria aliar amb les agrupacions de defensa vegetal o les agrupacions de defensa de salut animal per poder arribar als productors, per poder ajudar-los a recuperar producte autòcton, per afegir valor i competitivitat a productes autòctons? No podríem buscar fórmules de més ajuda pública a l'IRTA, que tan bé funciona, per arribar als de baix? Perquè en aquests moments l'IRTA s'ha de buscar la vida, parlem clar i català, i el que ha de fer és anar bàsicament a redós de les decisions de mercat, i treballa bàsicament per als grans transformadors. Ja està bé, això és una gran feina. Però la lluita al costat de les agrupacions de defensa vegetal i defensa sanitària..., hauria de treballar al costat, col·laborant amb objectius, també al costat dels productors.

D'exemples en tenim, que aquest país ha recuperat espècies i productes propis que són àmpliament competitius; l'espelta n'és un exemple, o la varietat del trepat. En poso dos exemples, un a la Conca de Barberà, l'altre a l'àmbit del cereal. L'espelta és un element competitiu que gairebé teníem oblidat, per no dir que desaparegut. O en el cas d'una modalitat de la vinya, d'una varietat com és el trepat, que en aquests moments el sector del cava ha vist com un objectiu preferent. Bé, doncs, són exemples de com podem millorar i com podem pensar que amb la transferència tecnològica, si la podem fer arribar a baix, podem millorar, i molt.

Una altra pregunta que ens hem de fer –perquè jo portava el guió fet, però al final he decidit llençar-me a les preguntes, que és més pràctic, no?–: tan malament ho hem fet aquests quinze anys en la gestió forestal perquè a hores d'ara, després d'una nevada, estiguem tots patint per què passarà aquest estiu amb els incendis? Tant de bo no passis res, tant de bo la Moreneta hi faci més al juny o al juliol amb una bona ploguda. Però crec, sincerament, que alguna cosa també hem de canviar en la gestió forestal, perquè quan parlem de gestió del territori també estem parlant d'això.

Fixin-se que aquí no hi ha subvencions que hi valguin. El mateix sector ho diu: «Nosaltres no pensem en subvencions, pensem en un sistema que faci viable la neteja dels boscos.» Fixem-nos que hem passat del dogmatisme de pensar que la biomassa, el sotabosc..., això no s'havia de tocar. La proposta ha estat que durant..., sense viabilitat en el sector de la fusta, ens hem trobat que hem duplicat la nostra massa forestal, amb el perill que això comporta. Amb la fugida de pagesos, el mo-

saic s'ha trencat, és a dir, hi ha continuïtat; això, doncs, és un perill potencial. I després tenim comissions d'investigació com les que tenim i tenim drames com els que tenim, perquè no tenim una bona política forestal. Però hem de crear un sistema.

I com es crea un sistema? Doncs, que sigui rendible. En aquests moments estan passant coses surrealistes a casa nostra. La fusta, la llenya no és rendible, però n'estem exportant a Itàlia i importem pèllets d'Itàlia per a les calderes de biomassa. Això és normal? Com ho podem fer? Doncs, a mi se m'ocorren unes quantes solucions, algunes de ràpides. La primera és que l'Institut Català de l'Energia subvencioni amb millors condicions les calderes de biomassa. La segona és normar, legislar perquè els equipaments públics de les zones properes a les masses forestals importants, doncs, instal·lin calderes de biomassa. El sistema està fet; cal donar-li facilitat i legislació. És més útil crear un sistema que anar subvencionant. «I, si us plau» –ens diu el sector–, «en els plans d'ocupació» –llastima que no hi sigui la consellera de Treball– «no ens enviïn gent que no en té ni idea, del bosc, perquè tenim la sensació que els recursos no els podem esmerçar en res.» Per tant, fixin-se que hi ha feina per fer també en la gestió forestal. La podem fer, el país dona per a això i per a molt més.

Però també hauria de donar, per exemple, tecnològicament per acabar amb la plaga del corc, que està acabant amb el sector del suro. El suro català és un dels millors, de més qualitat, pot competir, però una plaga com aquesta –i sembla que no tenim capacitat tècnica per solucionar-la– ens està posant en moltes dificultats.

O també ens diuen des del sector forestal: «Escolti, mirin d'acabar amb els furtius, que ens prenen les pinyes i que les comercialitzen sense cap tipus de control.» Això no ha de costar tant, no estem parlant de recursos; estem parlant senzillament de control, d'inspecció, de fer la feina ben feta, de no tenir por.

Per tant, fixin-se que el sector forestal necessita ajuda, però necessita sobretot que creem un sistema. Tardarem cinc anys, en tardarem sis, diguem-los-ho, potser hauríem de reduir les ajudes i les subvencions durant cinc o sis anys, però com a mínim consolidem un sistema que el faci viable, que es pugui gestionar, que generi negoci. La prova la tenim que en aquests moments, com deia al principi d'aquest punt, tenim preocupació pels incendis que pot tenir Catalunya, que podem patir; però precisament potser ens haurem de recolzar més en les ADF, que no tenen la sensació que tinguin prou suport econòmic, que són els que coneixen el territori i els que poden solucionar les coses.

En l'àmbit de la governança, és evident que l'Administració juga un paper clau. S'ha dit aquí, eh?; fins i tot qui defensa una ideologia tan legítima com la ideologia liberal i no intervencionista i països que ens exporten aquesta ideologia són els primers a intervenir, són els primers a protegir, són els primers a crear models. Per tant, la governança és important quan estem parlant d'aquest sector.

I, per tant, la primera pregunta que ens hem de fer és: totes les administracions implicades entenen o compre-

nen el cas català? Jo diria que en algun cas no tenen ni idea que existim, com és el cas de Brussel·les. I, per tant, amb un model tan diversificat com el nostre –perquè és molt diversificat–, un model d'un país geogràficament petit, comparat amb les grans extensions com el centre i el sud de la península, necessitem fer-nos sentir.

És veritat que en alguns elements podem coincidir amb França, en alguns interessos selectius, és veritat. Però no coincidim sobretot amb les grans extensions del centre i el sud de la península, que són la nineta dels ulls del ministeri i del secretari d'Estat. I ho hem patit en el sector de l'oli, per posar-ne un cas. Nosaltres treballem amb valor afegit, amb qualitat, treballem amb producte que podem exportar bé si podem explicar el valor afegit, però no coincidim amb models de la península –amb altres potser sí, hi han interessos coincidents. Per tant, hem de poder portar aquesta defensa i prioritzar el nostre sector.

I quan fem referència al cas de la política agrària comuna, al primer pilar, és veritat que el primer pilar té perversions, i és veritat que incentiva a no produir en millors condicions, i és veritat que el primer pilar està portant a una situació absurda, que és que no val la pena ni invertir, ni millorar, ni produir més, perquè finalment hi ha una part generacional que una part de la subvenció la tindrà durant cinc anys, però al que s'hi integra de nou li costa molt més entrar-hi.

I el segon pilar, també és veritat, diguem-ho clar..., escolti'm, tot es pot corregir, eh?, i el conseller ha dit, en bona part ha vingut a dir que ja ho hem corregit en aquests últims anys; però el segon pilar moltes vegades no eren activitats complementàries a la producció agrària o ramadera. A vegades teníem la sensació que els estàvem substituint, i això vol dir que no ho hem fet tot bé, no ho hem fet prou bé. Hem de ser capaços que, en tot cas, la política del segon pilar de la PAC vagi en una línia molt clara, que és de complementarietat, però no de substituir, a millorar, amb els recs, ho deia el conseller, és veritat. Però hem de millorar la productivitat, hem de ser més competitius.

Deia el senyor Sarkozy que la nova preferència comunitària... Clar, fixin-se, una persona de dretes, però com a bon republicà i bon gaullista, el que defensa és proteccionisme. Ell deia: «Cal una nova preferència comunitària», i es queixava del que ens queixàvem al principi; han vist les orelles del llop. França és un país que la seva pagesia està ben articulada, té pes, l'alimentació, la cultura alimentària francesa està en primer ordre, la gent coneix des de les escoles les denominacions d'origen, sap distingir el producte propi... De tot això, aprenem-ne, eh? A vegades mirem massa cap als països anglosaxons, i segurament en aquests casos de França tenim molt a aprendre.

Però deia que cal una preferència comunitària. Què vol dir, això? «Preferència comunitària» vol dir que hem de ser capaços d'entendre que hi ha productes que ens vénen de fora, que no internalitzen cap dels costos que tenim nosaltres, mediambientals o sanitaris. I això vol dir que a nivell comunitari s'hauran de prendre decisions contra aquests tercers països o, en aquest cas, contra les multinacionals. Perquè, no s'enganyin: darrere dels

tercers països hi ha multinacionals, algunes que comptem amb la connivència dels de sempre.

Benestar animal, directiva per al 2013. El conseller n'és conscient, el Govern n'és conscient. Però, alerta, això no serà fàcil, perquè en el fons el que haurem de fer és ampliar les instal·lacions, i això vol dir conflicte. Tant de bo m'equivoqui, eh?, tant de bo en aquest debat també puguem posar les condicions per evitar-nos aquest conflicte: conflicte amb els ajuntaments, conflicte amb l'àmbit de l'urbanisme... Perquè algú podrà veure l'oportunitat d'aprofitar la directiva per impedir l'ampliació i complicar la vida ja més del que se'ls complica. Perquè fixin-se que en el sector del porc, sector tan important, com altres dels carnis, en aquest país el que ens cal és reconeixement social. És veritat que durant molts anys hem tingut problemes amb el tema dels purins, però no deixa de ser una paradoxa més que, en un país en què falten nutrients per al camp, resulta que ens sobren purins. Alguna cosa no fem prou bé.

I això és responsabilitat de tots, eh? Perquè ningú vol una central davant de casa seva. I aquí cal que canviem també la filosofia: hem de prestigiar, hem de donar reconeixement –i aquesta cambra hi pot ajudar i el Govern hi pot ajudar– a un sector tan important com el carni, i específicament el del porc. Reconeixement social per l'ocupació que crea, per la riquesa que genera. Però això vol dir que els hem de facilitar la vida.

Si s'aplica la directiva i no modifiquem l'àmbit de les granges, de les instal·lacions, haurem de reduir un 25 per cent la cabana; per tant, és un problema també de competitivitat i de dimensionament. I en aquest sentit ens cal més que mai ser conscients que hi hem de posar mà, i això vol dir que potser caldrà crear comissions especials en l'àmbit de l'urbanisme i en l'àmbit de l'ajuntament per solucionar els problemes que ens podran venir. Però també el benestar animal és una oportunitat per fer les coses bé.

És difícil d'entendre, doncs, que en un país com el nostre..., sabrem reduir la burocràcia, sabrem reduir la paperassa, serem capaços i som capaços d'aprofitar les TIC, les tecnologies de la informació i de la comunicació. I sobretot hauríem de fer una cosa molt important en els propers anys, sabent que és difícil, però tot el personal que avui treballa al departament que està a les oficines territorials, que són agrònoms, que són especialistes, que en saben, que van estudiar una carrera per poder estar al tros i a la granja, al costat del tros i la granja, els tenim avui fent paperassa. Hem de ser capaços d'aprofitar les noves tecnologies per posar tota aquesta gent, com diríem en l'àmbit de la construcció, a peu d'obra, en aquest cas a peu de granja, a peu del tros. Perquè són la gent que en saben, i van estudiar una carrera i es van formar per alguna raó, i a vegades ells mateixos es queixen i tenen la sensació que no són ben aprofitats. Crec que podem aprofitar molt millor el talent que tenim.

I, quan parlem de governança, complirà el Govern, i en aquest cas el Departament d'Economia i Finances, el retorn del mig cèntim sanitari del gasoil agrícola amb fórmula de subvenció? Hi ha un acord. Jo crec que

en aquest debat també hem de ser capaços de solucionar aquest problema.

Entendrem també l'activitat cinegètica –caçadors i pescadors, perquè ens entenguem, eh?, a peu pla– com una part important també del sector de l'agricultura, la ramaderia i de la gestió del territori? Deixarem de tenir una mirada urbana sobre aquesta activitat? Perquè el sector es queixa, eh?, de les plagues de conills que afecten la vinya, per exemple, o es queixa de la proliferació de senglars. Aquí tenim un problema. No podem veure els caçadors i els pescadors com un enemic; ho varem dir quan varem fer el debat de la Llei de pesca continental. Si algú vol gestionar i estima el territori són ells. Per tant, crec que és peremptori que aquest Parlament, aquesta cambra, el Govern reflexionem sobre la necessitat de crear una institució, un institut català de la caça i la pesca, lligat al departament, que plantegi una solució d'interlocució i de representativitat d'un sector tan important al nostre país.

Quan deia abans dels prejudicis i la mirada urbana sobre l'àmbit rural i l'àmbit agrícola o ramader... S'ha parlat del *mobbing* rural, ha passat; el sector turístic ha anat desplaçant, eh?, el que era un interès sobre el territori de l'agricultura i la ramaderia. Doncs, cal canviar la mirada. I en aquest sentit vam viure el moment de la sequera, en el pitjor moment de la sequera escoltàvem debats, eh?, debats i opinions i columnistes i tertulians que es queixaven del reg agrícola. Se'ls ha de dir, a qui té aquesta mirada estrictament urbana, que el retorn de l'aigua és en forma de fruita, és en forma de carn, és en forma de transformació agroalimentària. Aquesta reflexió l'hem de fer; ningú pot veure el reg com un problema, o ens trobarem amb paradoxes, que es permet el rentat de cotxes en plena sequera, però no es permet regar. O tampoc és normal que es digui que, en època de possibles i potencials incendis, al migdia no es podrà segar o no es podran tenir activitats, però, en canvi, es permet als cotxes turístics circular per carreteres rurals. Em fa l'efecte que cal canviar la mirada urbana sobre l'àmbit rural, perquè és una qüestió transcendent.

Quin serà, per cert, el preu de l'aigua del canal Segarra-Garrigues? És una altra pregunta que ens hem de fer. L'adhesió al canal són 3.150 euros per hectàrea. Ajudarem que els pagesos hi puguin tenir accés? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Aquestes són les qüestions que a mi m'agrada plantejar.

Serem capaços, doncs –i vaig acabant–, d'aprofitar aquest moment? Serem capaços de veure, com deia al principi, que tots els fòrums, tots els debats a nivell internacional plantegen seriosament la necessitat de crear una indústria alimentària, un sector alimentari a nivell global que pugui abastir les demanes de la població mundial? Serem capaços d'aprofitar aquesta oportunitat? Hem de trencar la tendència.

Estic d'acord amb el conseller: s'han començat a canviar esquemes, però ens cal ser valents i posar l'agricultura en el centre. I posar-la en el centre –acabo com he començat–, en primer lloc, amb un debat cada legislatura; crec que ha de ser un compromís que hem d'assolir. En segon lloc, un pla estratègic nacional de suport a l'agri-

cultura i l'alimentació, el PENSAA, però aquest pla ha d'implicar la concertació i l'acord nacional de totes les parts implicades. De pesca, gairebé no n'hem parlat; jo crec i ens convindria que féssim un debat a part. Però crec que alguns dels problemes no són tan diferents en el sector de la ramaderia i l'agricultura: estem parlant també de quilòmetre zero, estem parlant de traçabilitat, estem parlant de competència deslleial de països que fins ara o que encara no són de la Unió Europea, i hem d'adequar les captures i la pesca a les nostres reserves. Val la pena que ho mantinguem i, conseller, crec que seria bo fer-ne un debat en aquesta cambra, no sé en quin format del Reglament, però específic sobre la pesca.

I una reflexió final i acabo. Els he dit abans que cal una nova arquitectura institucional, la mateixa que han fet països com la República Federal Alemanya, com ha fet Holanda o com ha fet el Regne Unit: posar l'agricultura, la traçabilitat alimentària, la seguretat alimentària, al costat de la gestió del territori, un departament fort que assumeixi competències, que assumeixi tots els àmbits que l'afecten, una «guixeta» única..., perquè a la pagesia si a més de produir li exigim que comercialitzi, que posi valor afegit, que investigui, que faci recerca, el que no li podem demanar és que es perdi en un oceà de paperassa. Crec que el més intel·ligent és «guixeta» única, capacitat del departament per dirigir estratègicament el procés. Com a mínim aquest és el compromís d'Esquerra Republicana avui i per als propers anys.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, permeti'm que li agraeixi la seva implicació. Jo crec que el primer símptoma que aquest debat –ha trigat molts anys, però– és el primer debat que comença a agafar un caire diferent, jo crec que està en la intervenció del senyor Mas, que ja li he agraït, en la seva i en la del mateix president de la Generalitat. En cap dels anteriors debats..., probablement, el que em sap greu és que potser sigui per exigències del moment polític en què estem; em sabia molt greu, espero i desitjo que no.

Vostè em diu que parlem d'alimentació. Té raó, hi coincideixo, hem de canviar el xip. Per això a principi de legislatura i a instàncies del president de la Generalitat vam canviar el nom del departament: agricultura ja no és agricultura, ramaderia i pesca, amb el greu que els sap als pescadors i als ramaders, però jo crec que hi vam posar alimentació i va ser amb aquesta voluntat de començar a parlar d'una cadena, és a dir, d'una cadena de valor, d'una cadena de país important. A ningú se li ocorrera que en el sector de l'automòbil no aglutinéssim el que fa rodes, el que retrovisors, el que fa equipaments per a l'automòbil, que ho dissociéssim del resultat final. Això és el que hem estat fent durant massa anys en el nostre sector, i crec que és bo...

Vostè parla d'un departament d'agricultura i alimentació amb més competències. Jo, evidentment, li he de dir que ho comparteixo, i abans he explicat la disbauxa normativa que tenim, ja no només de la Unió Europea, de l'Estat, i que sis departaments en el dia a dia del nostre sector hi estem intervenint i hi tenim competències. Això fa difícil l'eficàcia i fa difícil l'eficiència.

Ha parlat de si era possible, si no canviem, entomar, afrontar el futur. Jo crec que els grans canvis, les evolucions en economia, en els sectors econòmics i productius, acostumen a ser darwinistes, però el darwinisme és un cúmul de petits canvis. És a dir, aquest cúmul de petits canvis va, com els deia, amb canvis d'actitud de cada un dels operadors de la cadena, amb canvis d'actituds de l'Administració; no ho podem fer de cop. I, quan els deia que en la simplificació administrativa tocar una cosa de manera brusca comporta uns perjudicis al sector, a l'administrat i a l'Administració importants, ho deia des de l'experiència. Nosaltres vam viure l'any 2007 com en una setmana vam haver de canviar tots els processos, els del primer pilar i els del segon: caos administratiu. Quan anava pel territori la gent es queixava, i amb raó, no?

Jo crec que ens cal una nova arquitectura institucional, sí, estic d'acord amb vostè. Com es modularà això? Jo crec que les formacions polítiques tindran al seu abast com s'acaba definint. Jo comparteixo el seu criteri, i no perquè ara sigui conseller d'Agricultura, sinó per les necessitats del guió amb què m'he trobat.

De volatilitat de preus, jo crec que n'han parlat molt. És cert, hem de posar instruments i hem de posar conscienciació a la Unió Europea. La Unió Europea, no es cregui, no és tan aliena a nosaltres, ens coneix; ens coneix, coneix l'Estat espanyol i coneix Catalunya. El que passa, que hi ha interessos divergents, no? Hi ha els països del nord, bàsicament els països escandinaus, amb algun suport del Regne Unit i ocasionalment Alemanya, on no acaben d'acceptar una major intervenció del sector. I de vegades parlem dels Estats Units..., jo crec que no som conscients del grau d'implicació de l'Administració americana en els seus agricultors. És a dir, la protecció del sector més important que hi ha en el món és als Estats Units. De vegades parlem de Califòrnia com un estat modern i parlem de Silicon Valley; doncs, miri, ho he dit abans, ho he insinuat, a Califòrnia aviat tindran més arbequina que a Catalunya. Allò que deia el Trillo, no?, *manda narices*. A Califòrnia tenen 200.000 hectàrees d'ametllers, quatre vegades més que tota la closca a Catalunya: fruita, regadius... Han entomat i han agafat l'agricultura com una qüestió estratègica.

Aquí no ho hem fet, abans ho deia, ni des dels governs ni des de la ciutadania. No sabíem què fer dels nostres pagesos. Fa dos dies, eh?, fa dos dies, recordo a Catalunya Ràdio, *El matí de Catalunya Ràdio*, el senyor Sala Martín, que deia: «Per què cony estem malgastant l'aigua, quan podem comprar aliments fora d'aquí?» Fa dos anys. I aquest era un sentiment que els columnistes del país, tots ells, s'hi anaven abocant.

Vostè deia que hem sigut una societat oberta, i efectivament, i cànida. A Europa ens hem cregut, massa vegades, que tots els problemes de la fam del món eren

deguts a la política agrària comunitària. També ho he dit abans. I, escolti, hi hem d'anar de cara, amb aquest tema; no és veritat, no és així, no hem de ser cànids. Crec que hem de fer de la traçabilitat una oportunitat. Els nostres productors ho estan fent molt bé, i vostè també ho ha explicat.

Em parlava dels pinsos a partir de les farines de carn. Escolti, hi hem estat treballant; és normal que en un moment de risc epidemiològic es prohibís fer farines de carn a partir de remugants; no, en cap cas, de monogàstrics. L'excés de zel, l'excessiva sensibilitat que hi ha en la societat per temes de seguretat alimentària, per temes de sanitat i per temes ambientals va fer que a més a més es prohibís amb els monogàstrics. Hem demanat reiteradament –hem demanat reiteradament– a l'Estat i a la Unió Europea que es tornin a poder utilitzar, perquè a més a més ens costa molts diners desfer-nos de les farines de carn, paguem una gran quantitat de diners quan en definitiva estem malmetent proteïnes en què podem assegurar que no hi hagi cap risc de transmissió de malalties.

Vostè parlava d'atòmització. És un problema de sector, és evident –el tenen a França–; és a dir, quatre..., acabes operant amb quatre o cinc operadors de la gran distribució. Però també el model francès ens ha ensenyat una cosa. A França van fer, en un moment de desesperació, en la segona part de la dècada dels noranta, van voler controlar la gran distribució, van començar a fer lleis, van començar a impulsar el doble etiquetatge. Sap quants dies va durar el doble etiquetatge en els mercats francesos? Vint-i-nou dies. Era un despropòsit, perquè en la cadena intervenen molts operadors, i no va servir, va acabar fent enfadar els uns amb els altres; no ha servit de res.

La pressió que van posar sobre la gran distribució va acabar que els grans operadors de la distribució francesa van vindre a parar a l'Estat espanyol; aquest va ser el resultat, i aquí estan.

Necessitem una gran distribució, no ens equivoquem tampoc, eh?, els nous hàbits, els nous costums... Ara, hem de reconèixer que han fet la feina massa bé; el que critiquem del nostre sector amb ells no ho podem criticar: s'han tornat massa eficients, tenen la paella pel mànec i no són..., jo crec que cada cop són més conscients que, immersos en aquestes fortes dinàmiques de competència, es poden carregar el sector productor, es poden carregar la transformació i es poden carregar una cosa molt important del país que és la petita i mitjana distribució. És a dir, de vegades no venem prou vins catalans a casa nostra perquè els nostres cellers no cuiden prou els petits distribuïdors. He tingut ocasió de reunir-me amb ells, eh?; jo crec que hem de fer l'anàlisi també, no?

Em parlava de les conseqüències en els preus. L'episodi de l'estiu del 2009 és dramàtic. Vostè sap que vam tindre unes pedregades a la zona de Lleida, a la principal productora de préssecs; es van malmetre, no van poder arribar al mercat. Teníem una situació d'increment de la demanda a nivell de tot el món, teníem menys oferta, els preus van continuar baixant, és a dir, desoïnt o incomplint totes les normes possibles de l'oferta i la demanda.

I era una anècdota. I algú que està en aquesta sala me la va explicar. Estava venent el seu producte a Rússia, oferint un preu; li trucaven..., trucaven a l'operador rus del seu mateix poble oferint-li quinze cèntims per sota. Vostè sap que quinze cèntims en un quilo de préssecs és la vida o la mort. Això està passant. Hem de concentrar l'oferta. Jo no dic..., és a dir, el discurs que les nostres cooperatives s'han de fusionar i s'han d'ajuntar i s'han de casar, escolti'm, ja està oxidat, però sí que han de concentrar l'oferta, han de compartir estructures de costos, han de compartir estructures de gestió.

Parlem del nostre oli; vostè m'ha parlat de l'oli. No pot ser que en un territori com les Garrigues tinguem no sé quantes cooperatives, és inaudit. A Dinamarca, per al sector porcí, hi ha una cooperativa. És a dir, és inaudit el que està passant a casa nostra. Les cooperatives, que tenen més raó de ser que mai –tenen més raó de ser que mai–, han d'entomar una segona concentració; van néixer a partir de la necessitat, la necessitat d'aquests moments és concentrar-se. I no, no estic dient que no ho estiguin fent molt bé, que moltes de les nostres cooperatives són exemplars, eh?, però hi ha un llarg camí a recórrer.

Parlava de les inspeccions a Mercabarna. Miri, hi ha un conveni entre l'Ajuntament de Barcelona i el Departament de Sanitat: se n'han fet cinc-centes en el darrer any, cinc-centes preses de mostres de productes, i 650 als peixos.

Aquí podem caure en un error. És a dir, vivim en una societat de lliure mercat; ens pot arribar tot. Una altra cosa és que les exigències del que ens arriba no són les adequades, però això no és tant un problema de Mercabarna com de les directives europees, que hem d'assumir tots, eh?

I en la inspecció és veritat que som massa gent inspeccionant: consum, comerç, salut, agricultura... Això és un caos. Hem de muntar una agència única, governamental, que centralitzi tota la inspecció. És un caos. A un establiment hi poden acabar anant quatre o cinc inspectors, que tots evidentment són del Govern, i el nivell d'emprenyada del nostre administrat està justificat.

Em parlava d'una dada de formació; no se l'ha après bé, senyor Puigcercós, permeti'm que li ho digui. La dada que a vostè li ha passat l'organització agrària són les dades de quan la gent comença a treballar al camp; el 85 per cent tenen només la seva experiència. Perquè se'n faci una idea. Jo crec, estic convençut que hem de millorar molt en formació: jornades de transferència tecnològica només de l'IRTA –només de l'IRTA–, contacte directe amb el sector, entre tres mil i quatre mil pagesos i ramaders passen a l'any per allí; jornades de transferència tecnològica del conjunt del departament, entre quinze i vint mil pagesos/any –no vol dir que molts repeteixin...– passen per allí; pla de formació a les nostres escoles, hem aconseguit que no hi hagi degoteig a la baixa d'alumnes, cada any passen per les nostres escoles entre quinze mil i vint mil alumnes. És a dir, amb això sol veu vostè que li han donat una dada de la gent quan comencen al camp. En aquests moments els joves que comencen han –per obligació– d'entomar un curs de formació. Alguna de les coses que han fet difícil...

I formació feta a mida, feta a mida i fins i tot específica pel tipus d'explotació que té, amb gent que fa la tutoria. En aquest sentit, hi estic d'acord, eh?, hem de millorar molt i hem de donar-li al sector més formació, però.

Parlàvem de venda directa i obradors rurals. Miri, jo vaig arribar a la conselleria de secretari general. Em vaig trobar que havíem de tancar tots els escorxadors dels nostres Pirineus. Vam parar el que estava en marxa, vam afavorir que l'escorxador de Sort –i aquí hi ha el seu alcalde que en pot donar testimoni– no tanqués, vam fer el possible perquè no tanqués l'escorxador d'Estèrri –altres dinàmiques ho han fet–; hem ajudat l'escorxador de Ribes –estic parlant d'escorxadors de tot el territori–, i hem treballat..., perquè és absurd, és a dir, a l'hivern a les zones de muntanya no molt poblades és absurd haver de fer cent cinquanta quilòmetres per matar un corder, és que és un despropòsit. Això ho vam aconseguir aturar i ho vam aconseguir fer entendre.

La venda directa; li deia que tenim moltes oportunitats a explorar. És a dir, el peix està començant a explorar les oportunitats del turisme. Jo crec que tenim la Costa Daurada, tenim tot el litoral català, la muntanya, el turisme d'interior; són destinataris dels nostres productes, han de posar en valor el que fem. Sempre que parlem d'aquests temes recordo el senyor Vázquez Montalbán, que deia: «El país que no beu els seus vins té problemes d'identitat.» Doncs, deu ser veritat, perquè no els bevem –no els bevem. I a l'àrea metropolitana un de cada cinc vins és català, la resta són d'altres denominacions. Hem de ser oberts, com vostè deia, però no hem de ser cànids.

L'IRTA està col·laborant amb el sector productor. Dóna la sensació que fem coses més importants, més científiques, i amb la indústria, i fem coses amb el sector productor, des d'inventar-nos una varietat d'olivera que triomfa en el món fins a col·laborar amb el sector productor de la fruita, amb una cosa que en diem Fruit Futur, veient quines varietats han de continuar utilitzant. S'ha d'implementar? Sí. El que no pot fer l'IRTA és treballar amb un productor; és a dir, si hi ha una agrupació de productors..., amb les ADV hi estem treballant, eh?, i amb els ADS, ho estem fent, però estic d'acord que s'ha d'incrementar.

Sobre política forestal només li diré una qüestió. És a dir, no s'ha entès el bosc com un cultiu. El bosc és un cultiu de cicle llarg, a on les seves plantes, els seus arbres tenen un cicle de vint o vint-i-tres anys, o vint-i-cinc, o trenta, i a partir d'aquest cicle l'arbre va morint a poc a poc; els arbres centenaris són una excepció en la biologia de l'espècie.

Parlava del pes de França. Una dada: un país com França, amb un 20 per cent de territori més que Espanya, factura, el seu sector agroalimentari, 163.000 milions d'euros; Espanya, 90.000; Catalunya, 18.000. Hem parlat de Califòrnia.

Parlava de la filosofia del segon pilar. Jo hi estic d'acord, el segon pilar l'hem d'utilitzar bé; durant massa temps l'hem utilitzat com un primer pilar encobert. I amb això ens tirem terra als ulls. Per què? Perquè els nous països de la Unió Europea que han entrat, els nous països, te-

nen uns costos i una mà d'obra molt més baixos, tindran el mateix primer pilar i si a sobre els oferim un segon pilar que complementa el primer estarem fent-nos..., ens estarem tirant pedres a la teulada.

Benestar animal. Estem treballant per evitar el conflicte amb el Departament de Política Territorial, amb el Departament de Medi Ambient, perquè les nostres explotacions i les nostres granges es puguin adequar a la nova exigència. És una exigència que està marcada en el full de ruta de la Unió Europea des del 2006, i hauríem de treballar perquè això fos així.

I els nostres funcionaris, és veritat, els hem sobrecarregat administrativament, però estem intentant..., no estem intentant, ho hem fet, com a prova pilot, de crear unitats a on la informació i el coneixement de la gent que tenim es posi a disposició del sector. La gent, quan vaig pels territoris, em demanen una extensió agrària actualitzada als nous temps, una administració amiga que t'aconsella i t'assessora. I evidentment jo crec que és una bona qüestió. Hem muntat un sistema d'assessorament; hi ha vuitanta entitats que presten assessorament. Però jo crec que ens hem quedat més amb la part de la gestoria que amb la part de l'orientació del sector al mercat.

Parlava del retorn del cèntim sanitari. Jo confio que això torni, i torni al sector, i sigui un instrument per al sector. Així ho he defensat.

Parlava dels recursos cinegètics. Sóc un convençut que els recursos cinegètics són un recurs d'activitat econòmica. La gent que som, que ens hem criat en el món rural ho sabem: la pesca és una oportunitat, la caça és una oportunitat. Jo crec que, tot i així, amb la Llei de pesca continental, es va fer uns avanços notables, i el sector va quedar confortat.

Em parlava que hem de fer pedagogia amb l'aigua. Totalment d'acord. Miri, jo no em canso d'explicar, i especialment quan hi va haver la sequera, el paper que tenia –el paper que tenia– l'aigua de reg. Primera: no és cert que consumim el 70 per cent de l'aigua. En tot cas, quan vostè mira com és Catalunya, veu que destinem bona part del reg als deltes dels rius. I això té un sentit important des del punt de vista ambiental, el que pretenem és evitar la salinització. Al delta de l'Ebre fan arròs i, si no en fan, n'haurien de fer, perquè posant-hi la quantitat de vint mil metres cúbics per hectàrea evitem que l'aigua del mar entri. El mateix podríem dir per a altres llocs; és a dir, sempre en les desembocadures dels rius i trobes zones de regadiu, que fan una funció. És a dir, els nostres avantpassats, sense tindre'n probablement els coneixements científics, tenien la intuïció de fer-ho així.

Però, a part, l'aigua que utilitzem en el regadiu... És a dir, vostè recorda l'episodi de sequera i sap que podríem aprofitar l'aigua dels aquífers; sota terra, que jo sàpiga, no hi ha una fàbrica i, si no plou, un dels actors que ha anat portant l'aigua als aquífers és l'agricultura. És a dir, per tant, utilitzem l'aigua però no la malmetem ni la gastem del tot. I perquè se'n faci una idea, per fer una poma ens cal setanta litres d'aigua, per fer un quilo de carn, catorze mil. És a dir, són dades que el que fem és transformar l'aigua en alimentació.

Estic d'acord, hem parlat..., jo he volgut parlar de la pesca perquè quan has d'afrontar un debat com aquest et passa allò de l'acudit del ruc, el pare, el padrí i el fill, és a dir que per cada poble que van passant li van dient: «Mira aquest pare, deixa anar el fill a dalt i l'avi a baix.» I canvien i al següent poble... És a dir, havia de parlar de tot, havia de fer-me una mica llarg en la primera intervenció i havia de parlar de pesca, però jo crec que la pesca es mereix –estic d'acord amb vostè– un tractament millor, un tractament més ample, en el sentit parlamentari del debat. Estic d'acord amb vostè.

Res més. Resto a la seva disposició, senyor diputat.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt ràpidament, perquè no vull, no penso esgotar ni els deu minuts, però sí que..., algunes consideracions.

D'aquest debat monogràfic cal que en surti una lliçó ben apresada. Només el sector de l'agricultura, l'alimentació, la ramaderia..., l'àmbit forestal o el que és la flor i la planta ornamental, per posar un dels àmbits que es delimiten..., només sortirà enfortit, si, en el futur, present i futur, tots els departaments que intervenen en aquest procés, en surten conscients del seu paper. No és un problema només del seu departament, senyor Llena. Hem parlat, aquí, d'aigües, podríem parlar-ne, a bastament, eh?, de la situació davant de la política d'aigües i la necessitat que hi hagi una preferència per al sector. Hem parlat d'urbanisme. Estem parlant del Departament de Política Territorial o estem parlant també dels ajuntaments.

La situació d'estrès que tenen moltes propietats agràries en zones com el Vallès, per posar un exemple –Vallès Occidental i Vallès Oriental–, de *pressing* i d'estrès i de *mobbing*, en aquest sentit, perquè se'n vagin i perquè hi pugui entrar l'onada del ciment, eh?, que tot sigui una llenca, tota una capa de ciment, és una pressió absoluta i els preus s'han disparat en els últims anys. És veritat que, ara, amb la crisi immobiliària, han baixat els preus, s'han estabilitzat, però no és suficient per poder ampliar les explotacions. Aquesta és una dificultat real, i els diferents departaments són conscients de la seva responsabilitat o, com he dit, no ens quedarà més solució que trobar una nova arquitectura institucional on el departament aplegui bona part de totes aquestes competències.

També parlàvem de salut i de sanitat. És a dir, aquí hi ha una exigència alta per al producte del país, però resulta que no hi ha control, moltes vegades, del que ens ve de fora.

I parlarem d'inspecció. No sé, si al senyor Rull o al senyor Casadesús, els interessa la inspecció, però crec que això els hi va també. La inspecció és important, i els diré perquè: perquè en aquest país hi ha una visió de la inspecció, moltes vegades, que és com un problema o com un obstacle. La inspecció ha de ser un ajut a fer les coses millor. Hi estem d'acord, però una altra cosa és la inspecció sobre el frau. I quan ens arriben productes

de fora, això és un frau. I quan diem: «Hi ha molts inspectors diferents que toquen moltes tecles.» D'acord. Potser caldria crea una sola agència. Però, tinguem-ho clar, eh?, una cosa és ajudar i col·laborar a fer millor les coses als productors del país; una altra és combatre el frau. I en aquests moments el producte que ens ve de fora és frau, moltes vegades.

Escolti, vostè ha parlat dels Estats Units. Jo vaig estar a Washington, a la *Drug and Foods*. Quin és el problema? El control en origen. Ells tenen claríssim el control en origen. Quants assecadors de pernil té l'Estat espanyol homologats? Un. Quants anys han tardat? Moltíssims. Per què Itàlia passa per davant? Potser per una relació prioritària, eh?, sabem el cas de l'oli, sabem el cas dels cítrics, en el cas de la mandarina, eh?, ens ha passat moltes vegades. Bé. Aquí, hi ha un exemple de proteccionisme i de control, que acaba sent una barrera, però hi ha control i control en origen. Bé. Doncs crec que aquest és un dels plantejaments que hem de poder fer i sabem que no estem sols, a l'hora de fer això. No ho podem fer sols. Però hi ha dos tipus d'inspecció, eh?: una és la que ajuda, l'altra és la que combat el frau. I aquí estem parlant de frau.

Una referència més i, finalment, ja acabo. La importància del sector no és només pel sector en si. Aquí ens hi va una marca i un model. En un moment on la nostra economia, en aquests moments, està patint una sotragada important, i l'està patint perquè el món ja no és el mateix. No podem devaluar, eh?, no pot haver-hi devaluació monetària, estem dins l'euro, una dificultat que no teníem anys enrere, i els agents que competeixen i que són globals, i tenim competència d'altres països. Si alguna cosa, difícilment, podem deslocalitzar, si ho fem bé, perquè tenim un sector fort que produeix bé, qualitat, és el sector alimentari. I, per tant, aquesta ha de ser una aposta de país.

Viurem del sector del metall? Sí, sens dubte, no hi hem de renunciar. Hem d'aconseguir que el sector de l'automoció faci un desplaçament lateral per buscar nous jaciments? Evidentment. Hem de mantenir i preservar el sector de la química fina i industrial, o blanca i verda, que es diu ara també? Hem de ser capaços de fer-ho? Sí, perquè també ens afecta en l'àmbit de la pagesia; però tindrà dificultats, d'altra banda, per la situació del petroli. Però el sector de l'alimentació, ho tenim tot a l'abast, podem competir molt bé.

Però el que ens hem de permetre..., i no ho podem permetre en aquest temps –no ho podem permetre–, perdonin, és la pèrdua de coneixement. I quan jo em referia a formació, em referia a això també, a la sensació que, en alguns àmbits, estem perdent coneixement: estem perdent espècies autòctones, estem perdent procediments. I això és el que hem de fer l'esforç de recuperar, perquè, al final, tot plegat és identitat, una economia de la identitat; és un model..., nosaltres explotem els nostres productes.

Fa poc, vaig estar a un celler de Sant Sadurn d'Anoia –Sabaté i Coca–, que conec com Castellroig, i em deia: «Jo no em vaig donar importància de la identitat fins que, un dia, a Dinamarca, presentant els *chardonnay*, els *syrachs*, els cabernets, em van dir: "I vostè, seu, no té res?" I teníem el xarello.» I aquell dia va decidir anar

pel xarel·lo, i avui és a la guia Parker amb quatre 90 del 2009, un rècord, o a la guia Peñín amb dos.

Per tant, això el que demostra és que, quan anem a la identitat, quan fem allò que és nostre i ho fem bé, som molt competitius. Per tant, es tracta de fer aquesta mirada, aquest gir sobre la identitat. Ens juguem un sector tan important com el turisme. A vegades, costa d'entendre com no som capaços –s'ha fet esforç, eh?, des de la Direcció General de Turisme– de girar la mirada de tots aquests turistes –holandesos, britànics, francesos, alemanys, del nord, que podem tenir a casa nostra– a conèixer els productes. Però, com diuen popularment «en tirarem un bon tros a l'olla, si resulta que els portem a fer enoturisme i, després, quan arriben a l'hotel, els posem Rioja damunt de la taula». Aquí és on hem d'incidir i aquí és on hem de fer l'esforç, perquè, aquí ha d'haver-hi una integració dels objectius. El turista ha de poder conèixer el producte del país. Ja sabem que tenim un turisme *low-cost* i serà compatible amb el turisme d'alta qualitat, que també en tenim. Però si alguna cosa podem oferir és patrimoni cultural i patrimoni natural. I la pagesia, l'alimentació és patrimoni natural. I aquí és un avantatge competitiu que tenim.

Jo crec, conseller, que aquest debat ha de servir també per això: per arreglar alguns dels problemes, petits problemes que, en les resolucions, hem de poder solucionar, alguns de recursos, alguns de simplificació, alguns d'inspecció, alguns de control, alguns d'aquesta traçabilitat i aquest control de la vàlua, eh?, de saber què paga el productor, què li costa al productor, què acaba pagant el consumidor, perquè aquests dos són aliats, diguem-ho clar. Aquest debat ens ha de servir per escenificar una política comuna –mai tan ben dit– a la Unió Europea. Perquè, miri, jo diria que no ens coneixen gaire, però ens han conegut, perquè, a base del canal Segarra-Garrigues i a base de denúncies, ens han fet la vida bastant complicada, eh? Diguem que, en aquest cas, ens han conegut, eh?, malauradament.

Però, fixi's que, d'aquest debat, n'ha de sortir també un posicionament comú d'aquesta cambra i de les institucions amb el sector d'una política que canviï tendències i trenqui tendències. Crec que ho podem aconseguir. No és fàcil. Com tot, s'acaba també amb més recursos. Se n'hi han posat molts, però se n'hi han de posar més; però, potser, els hem d'optimitzar: els hem d'utilitzar millor, hem de saber quines són les prioritats i implicar-hi les màximes instàncies de Govern, implicar-hi també l'àmbit del crèdit. No n'hem parlat gaire, avui, aquí, però el crèdit també és un problema, eh? Perquè hi ha molta gent, en aquests moments endeutada, eh?, en situació, per exemple, encara pagant bona part de les quotes, i ara resulta que ja no n'hi haurà. Tenim problemes en el sector del crèdit, i, per tant, és una prioritat. I quan és una prioritat vol dir que crec que totes les administracions, tot el sector implicat hi ha de posar el coll.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, i la consellera de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

És el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula l'il·lustre senyor Juan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, representants del sector agrari de Catalunya, en primer lloc, voldria manifestar que la voluntat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya és que aquest debat referent a la situació i propostes de futur del sector agrari no siga un creuament d'acusacions i retrets entre els diferents grups polítics, tal com vostès mos demanen des del sector, sinó que realment, entre les diferents aportacions que podem aportar cada un dels grups parlamentaris, facin un paquet de mesures que puguin en un futur pròxim donar al sector les possibles solucions de la situació que es troba, que sembla que el Govern no li ha donat en cap moment prioritat, tot i sent conscients que la crisi del sector agrícola ve molt abans de la nascuda crisi a meitat del 2007 i que afecta molt greument l'economia productiva.

I també voldria manifestar la satisfacció del nostre grup parlamentari per la realització d'aquest debat monogràfic, tan desitjat i sol·licitat pel mateix sector agrícola i que obre noves expectatives per al món pagès català.

És un bon detall per part del president del Govern, lo senyor Montilla, que fes part de l'exposició de les propostes del Govern. El nostre grup parlamentari li agraïm la seua voluntat de manifestar el seu interès pel món agrícola; és un reconeixement a la greu situació de crisi que viu l'agricultura, ja que tots els sectors agrícoles estan afectats per la caiguda dels seus ingressos. És possible que aquest sigui, per primer cop..., que aquesta crisi afecta totes les produccions agrícoles i ramaderes; però li demanàriem que aquest detall no sigui només per a donar una imatge de bona voluntat o de precampanya, sinó que sigui una voluntat d'escoltar tots els grups i d'arribar a acceptar, si no totes, algunes de les nostres propostes i que les expectatives que hem despertat al sector agrícola siguin en un futur pròxim una realitat.

El nostre grup també compartix la proposta que ha fet el senyor Mas aquest dematí, dient que no només los acords que prenguem ara, sinó un futur govern, que

també complisca els compromisos que avui se puguem tirar endavant.

Abans de Setmana Santa, el Govern es va afanyar a presentar i aprovar un pla de xoc amb vint-i-una mesures per manifestar els primers acords de voluntat d'ajut al sector. Però la veritat és que, independentment d'arribar molt tard, també són molt insuficients, a part que semblen més la voluntat de voler justificar-se davant del Ple que estem celebrant, que no pas la voluntat real de donar sortida al sector; el que diu el refrany: molt de núvol, molt de vent, però poca pluja. I d'aquesta manera no anem enlloc.

El Govern no pot ignorar el sofriment que els pagesos i ramaders tenen perquè no poden pagar els seus crèdits. No pot ignorar les protestes dels pagesos que no poden tindre més crèdits per a tirar endavant les seues collites, la desesperació dels pagesos que treballen les vint-i-quatre hores del dia sense disposar d'un sou. No pot donar l'esquena a un sector industrial tan important en volum de negoci a Catalunya i que afecta tantes famílies. En resum, no pot ignorar que tots els sectors estan passant per uns moments de dificultats, que, si no s'hi posen mesures urgents, els resultats poden ser catastròfics.

La crisi que viu tot el sector agrari no és una mera crisi conjuntural que es podrà resoldre en breu temps, és una crisi estructural. Per tant, l'hem d'afrontar amb fermesa. No es pot continuar amb aquest passivitat d'anar posant pegats dia a dia, s'ha d'actuar ràpidament i amb força. No podem conformar-nos a intentar superar amb més o menys èxit aquest període difícil.

Hem de ser conscients que la situació que ens trobem posa de manifest una falta de regulació europea, que haurem de posar els corresponents mitjans que tinguem al nostre abast per a donar-hi resposta amb la màxima urgència. El Partit Popular som conscients del pes del nostre grup a Europa, i els puc assegurar –després en faré menció– que per la nostra part aportarem tots els nostres esforços per a portar a terme aquesta regulació.

Però també hem de tenir en compte que, dintre de les nostres competències estatals i autonòmiques, la situació actual també posa de manifest que no estem fent les coses bé. Els últims anys, la diferència de preus entre productor i consumidor ha sigut molt forta, és inacceptable. Esta diferència posa de manifest una distribució desigual del valor afegit en els sectors i posa en perill la nostra producció alimentària.

Però la millor manera de buscar solucions és analitzar el perquè ens trobem en aquesta situació; o siga, no podem ignorar el passat. No podem pensar que el dèficit actual de les indústries agroalimentàries, els deutes dels pagesos, la situació de l'atur, el dubte existent del futur de les pensions, tots aquests fets vénen per una situació global a nivell mundial. No podem amagar-nos en aquest engany sense afrontar la realitat. Hem de parlar clar de la situació que ens trobem i hem d'afrontar amb valentia, convicció, eficiència i compromís la realitat per a tirar l'agricultura de Catalunya endavant.

I, a part dels fets, manquen el diàleg i els acords. I és aquí on no s'han d'escatimar cap esforç ni voluntat en-

tre les parts. I això ho hem demanat al llarg dels últims anys, però les respostes sempre han sigut negatives. I les propostes no només han vingut dels grups parlamentaris de l'oposició al Parlament de Catalunya, sinó que n'han vingut dels diferents sindicats i associacions representants del sector agrícola i, de la mateixa manera, no han trobat un recolzament i resposta positiva per part del Govern.

Per tant, és necessari que aquest debat..., és necessari parlar clar, és necessari que el Govern no es vulgui justificar una vegada més amb les seues propostes i desestimar i ignorar les propostes del sector i d'altres grups polítics. No és suficient el pla de xoc, falta afegir el llistat de mesures que proposarem els diferents grups parlamentaris, per a donar una sortida digna a cada un dels problemes que avui tenim al sector agrari de Catalunya.

El primer remei que necessita el sector és acceptar la realitat i fer-li front amb sacrifici, valentia i, principalment, amb un gran esforç; les queixes i les lamentacions per si soles, de segur, no ens donaran cap sortida. Els pagesos, a posar aquest esforç i valentia, hi estan acostumats. Per tant, els polítics hem de posar al seu abast les propostes i mesures que per a aquest esforç siguin positives i viables en cada una de les diferents explotacions agràries.

El principal problema existent, entre altres, és l'econòmic, donat pels preus percebuts pels productes, que actualment estan per sota dels costos de producció, el que fa que els pagesos no puguem afrontar, per petita que aquesta siga, cap inversió a les seues explotacions. I no es tracta de crear noves normatives; es tracta d'assumir compromisos que es transformin en fets reals i no es queden, com en la majoria dels casos, en bones paraules i bones intencions però, a la realitat, sense execucions.

S'ha de valorar el sector productiu des de la vessant de la importància econòmica que aquest representa a Catalunya, i no de la representació que tenen els pagesos amb el seu vot, que és mínim. Per això, en primer lloc hi ha d'haver una voluntat d'analitzar la situació, veure quina és la verdadera realitat i posar tots els recursos necessaris per a salvar el sector agrícola.

Com deia al principi, el pla de xoc aprovat en les últimes setmanes per part del Govern és insuficient. No obstant, hem de reconèixer que és un primer pas en positiu per part del Govern. Llàstima que totes i cada una d'aquestes mesures podien haver entrat en vigor fa molt de temps, tal com hem anat proposant en diferents ocasions en les corresponents comissions, i els grups que donen recolzament al Govern sempre han votat, sistemàticament, en contra de les propostes. No obstant, s'ha d'afrontar el futur ampliant les propostes amb noves mesures que ajudin al progrés del sector agrari i ramader.

És curiós, les contradiccions que nosaltres trobem en aquestes propostes del pla de xoc. La primera d'elles seria en l'objectiu 1, que és el de facilitar l'accés al circulat. En l'apartat que el ministeri subvencionarà els avals que siguin necessaris per a accedir a préstecs sol·licitats pels agricultors, no només al circulat, sinó també a les inversions fins a imports de cinquanta mil

euros de préstec avalat, resulta que el pla de xoc del senyor Zapatero per a aquest objectiu és de 35 milions d'euros per a totes les comunitats autònomes. Per tant, ja em diran vostès quant duraran aquests ajuts de 35 milions repartits per tot Espanya.

I una altra mesura de la qual discrepem en part és la referent a l'objectiu 3, que és la de facilitar el cessament anticipat. Tal com diu la convocatòria de l'ajut, en el cessament anticipat de l'activitat agrària l'objectiu és facilitar el relleu generacional al sector agrari, alhora que permet consolidar les explotacions existents i donar una sortida a productors propers a l'edat de jubilació que per la seua edat ja no estan disposats a fer les inversions necessàries per a fer més competitiva la seua explotació. Fins aquí estem totalment d'acord. Del que discrepem és de no incentivar el jove per la seua incorporació al món agrari. Això comporta, com estem comprovant els últims anys, un abandó dels camps cada cop més greu, o siga que amb aquestes polítiques que vostès proposen lo que aconseguirem és una sortida massiva de gent gran i un buit generacional, al no incentivar suficientment –ja sé que vostè ha dit que s'incentiva, però no suficientment– la incorporació del jove al món agrari.

El Govern ha de posar en vigor un pla de finançament més ambiciós per a la nostra agricultura i ramaderia, no es pot demorar més temps. La crisi, o posem mesures per controlar-la, o cada dia la patirem més. Per tant, l'única opció passa per controlar-la i, si el Govern continua, com fins ara, improvisant, la crisi se'ns endurà per davant els pagesos de Catalunya. Les mesures que es prenguen s'han de posar en vigor urgentment, no poden prendre acords dient: «Facilitarem, establim, fomentarem, impulsarem...», i passa el temps i no es posa en vigor. El Govern ha d'adquirir el compromís d'executar i aplicar les mesures amb la màxima brevetat, sense cap vacil·lació i sense cap renúncia als acords que es prenguen.

Com deia abans, el Govern de Catalunya té limitades les seues competències, però no podem renunciar a proposar al Govern central que prengui les mesures oportunes, igual pel que afecta els acords nacionals com amb la representació que ostenta a la Comunitat Europea, per a posar els mitjans necessaris perquè aquesta reactivació que proposem per a Catalunya siga per a la resta de l'Estat espanyol i es proposi la necessària reforma estructural a nivell europeu. Necessitem que aquesta nova regulació de l'agricultura i del sector agroalimentari siga a nivell europeu.

D'acord amb les dades de què disposem, avui –vostè n'ha fet menció aquest dematí, senyor conseller– una de cada sis persones al món pateixen gana. La producció agrícola és imprescindible per a donar resposta a les necessitats del futur d'aquesta crisi alimentària a nivell mundial. Si hi volem donar resposta, haurem d'augmentar –vostè també ho ha dit aquest dematí– els pròxims quaranta anys un 70 per cent la producció, cosa que ens servirà, al mateix temps, per a preservar els camps. Per tant, necessitem una agricultura productiva a Catalunya i hem de fer inversions per a reforçar-la.

Els problemes generals que sofreix el sector són molt amplis, però un dels principals és lo preu de venda dels

productes. Els productors, al moment de sembrar o plantar, saben quins seran los costos de l'explotació, el cost de preparar el terreny, el cost de les plantes o llavors, el cost de l'aigua, el cost del sou del personal, el cost del combustible, el cost de pesticides i insecticides, etcètera, però el que no saben és a quin preu vendran el producte en cas que les inclemències del temps permetin que arribi a bon fi, i això no és normal. Tots els treballadors que presten el seu treball a una empresa saben quin és el seu sou a fi de mes; nosaltres, els diputats i diputades, sabem el que percebem a final de mes. Per què els pagesos no han de tindre el corresponent mecanisme per a poder garantir un sou mínim dels seus treballs al camp? Per què han de veure's indefensos davant que no puguem fixar el preu de venda dels seus productes per a tindre el corresponent valor afegit dels seus esforços? Per què han d'acceptar els preus de compra i no manar en els preus de venda? És conscient lo Govern que si continuem permetent això el pagès acabarà desapareixent dels camps, i serà el major error que puguem fer per falta d'atenció al sector?

Els grups que donen suport al Govern ens diran que per evitar això ha creat l'Observatori Agroalimentari de Preus de Catalunya, per a donar la màxima transparència informativa sobre la formació de preus agraris i crear un banc de dades obert a tothom sobre preus agraris. D'acord; com tot, és un altre passet endavant, però un altre passet curt i insuficient, senyor conseller. Moltes comissions, moltes reunions, molts de controls, però poques conclusions positives.

El sector el que necessita és que es fixen uns preus mínims de venda dels seus productes que estiguen per sobre dels costos i que, com a mínim, garantisquen un sou digne als membres d'aquestes empreses, que, com tots sabem, la majoria d'elles són empreses familiars. Per tant, s'ha d'establir un sistema de fixació de preus en base a criteris objectius, començant pels preus que es fixen a les llotges, aquests ja han de ser preus de mínims, i, partint d'aquests preus, lo increment que puguem tenir sempre serà relacionat amb les condicions i qualitat dels productes.

Per tant, crec que l'Observatori Agroalimentari de Preus de Catalunya hauria d'anar més enllà de l'anàlisi de distorsions de mercat, sent proactius i actuant en l'establiment de mesures correctores en el marc legal vigent.

Les variacions de preu d'un any per l'altre que té el sector agrícola no es donen en cap altre sector econòmic. Per altra banda, ens trobem amb l'augment de preus dels adobs, dels pinsos dels animals i dels costos de l'energia. Aquesta situació de baixada de preus de venda i augment de preus de producció posa en perill les empreses agrícoles i ramaderes que tenen inversions en les quals no poden acudir al pagament. Evidentment, si cada cop es paga menys per la seua producció i l'empresa necessita pagar més costos per a produir i els costos financers són constants, al final aquesta empresa es veu obligada a plegar i a desaparèixer del sector.

Per tant, s'han de prendre grans mesures. L'economia de mercat no obliga a primar l'especulador; s'ha de primar l'emprenedor, i l'agricultor i el ramader són emprenedors. S'ha de donar la corresponent solució per a

evitar que quatre especuladors posin en perill la seguretat alimentària, pertorbant greument el funcionament dels mercats.

Per tant, hem de demanar al Govern central que defensi davant d'Europa la posta en marxa d'una verdadera regulació dels mercats de matèries primeres agrícoles. Els productes agraris catalans que els nostres agricultors produeixen són de primera qualitat. La seua presència al mercat es destaca d'altres productes que provenen de tercers països. No obstant, el lliure mercat globalitzat en què tothom pot vendre de tot i a tot arreu fa que entrem en competència, i és aquí quan los nostres productors es troben indefensos, perquè el control dels productes d'altres països que es comercialitzen a Catalunya no es porta a terme i no es fa un seguiment rigorós de la identificació d'aquests.

Per tant, el consumidor final, si no disposa d'un etiquetatge clar que li indique la procedència del producte, no pot decidir l'orientació del seu consum amb tots els coneixements necessaris. O siga que hem de posar els mecanismes necessaris perquè al consumidor li arribe la informació de la cadena alimentària.

De què ens serveix imposar normes als nostres ramaders i agricultors si després el Govern no controla les fronteres i les obre als productes d'altres països que no tenen aplicada cap norma? Aquesta política no té cap sentit. El Govern de Catalunya i el central no poden permetre que això continue, no ja per solament protegir els nostres productors, sinó perquè estem permetent una injustícia. El Partit Popular lluitarem per defensar davant d'Europa prendre aquestes mesures.

Un altre objectiu ha de ser crear autèntiques fórmules de gestió dels mercats. Hem de permetre que els agricultors i ramaders visquen del fruit del seu treball. Per tant, han de rebre un preu correcte pels productes que cultiven. Això suposa mantenir les normatives europees d'intervenció als mercats per a preservar les garanties de seguretat, la qual cosa implica un major finançament de les mesures de garantia contra els imprevistos climàtics, sanitaris i econòmics formalitzats pels pagesos.

No hem d'oblidar el manteniment de l'activitat agrícola i ramadera a les zones més fràgils de muntanya, la qual cosa també requereix un recolzament diferenciat. Per tant, el Govern ha de fer un gran esforç per a millorar la vertebració del sector agropecuari i enfortir l'agroindústria associada al territori.

El desequilibri de forces existent dintre de la cadena alimentària entre els diferents agents que hi participen provoca tensions en les seues relacions. La realitat és que els pagesos concentren el seu esforç en la producció i no de cara al consumidor. Per altra banda, el conjunt de la indústria alimentària també té una estructura poc concentrada, basada fonamentalment en petites i mitjanes empreses. Els establiments catalans..., sabem que el 74 per cent de la indústria alimentària tenen menys de vint treballadors.

Aquest fet contrasta amb la creixent concentració de la distribució organitzada, que en aquests moments de crisi es veu agreujada i comporta evidentment que el poder de negociació dels agents és desproporcionada,

clarament desequilibrat a favor de la distribució. Hem de donar els mitjans necessaris al sector productor i transformador perquè faci els passos necessaris per a millorar la seua capacitat competitiva i esdevenir més fort en el marc de la cadena de valors. I avui l'element clau de què disposem per a avançar en aquest sentit és el foment de la vertebració i la intercooperació en el sector productor.

Per aquesta via, amb relació a la cadena agroalimentària, el Parlament Europeu ja va manifestar en el seu dictamen l'existència d'aquest desequilibri i va proposar donar suport a la concentració d'oferta, i apostava per promoure i facilitar la reestructuració i consolidació del sector, impulsant la creació d'organitzacions de productors. Aquestes conclusions del Parlament Europeu de la necessitat de millorar la vertebració del sector agropecuari també les comparteix el consell de ministres europeus d'agricultura i en altres àmbits l'Administració estatal i autonòmica.

Vostè em dirà que és el sector el qui ha de prendre aquestes iniciatives. Hi estic d'acord. Però hem de posar al seu abast els mitjans i els instruments necessaris per a dur a terme els canvis en l'actual estructura i per a consolidar i potenciar els projectes empresarials actuals.

I quin és el millor mecanisme de què actualment disposem per a donar una resposta vertebradora del sector? Crec que les cooperatives agràries, com a agroindústria que presenta, a diferència de la resta, una claríssima vinculació amb el territori. Deuen recordar, en l'última comissió que vam celebrar d'agricultura, una proposta que vam presentar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya referent a la proposta de donar ajuts a les cooperatives i als agricultors per a facilitar el pagament de la quota d'entrada de soci a les cooperatives catalanes, amb l'objectiu final de poder donar suport a la concentració de l'oferta. Aquesta proposta, com tots vostès deuen recordar, va ser rebutjada pels vots en contra del tripartit. Per tant, un cop més crec que, per aquest camí, amb el seu posicionament, no podem donar solucions ni sortida a un sector tan crític com el que l'agricultura està creuant en aquests moments.

La mateixa proposta la vam portar en l'últim debat sobre orientació política general del Govern, celebrat lo passat 29 de setembre de 2009, en les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Popular, en l'apartat de l'agricultura, concretament la proposta número 38. Es va presentar sense cap èxit. Un cop més, lo tripartit també la va votar en contra.

Avui tenim moltes explotacions que no formen part de cap cooperativa. Per descomptat que hem de respectar la voluntat dels agricultors i ramaders, però si l'Administració recolza el sector agrícola i els ajuda, també els pagesos han de posar de la seua part i han de modificar alguns defectes d'organització.

I per aquí anava la proposta del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya en l'última comissió i en el debat de política general del Govern. Amb tot el respecte del sector, però hem de tenir en compte que està en joc part del seu futur. No es pot seguir així, i el Govern no pot acceptar aquest sistema. Els ajuts que es pugen

concedir als diferents sectors deuen de fomentar més l'agrupació de productors, per a influir en els circuits de comercialització i, si es dóna el cas, per a crear-ne de nous.

Aquesta també és una bona fórmula de futur; encara que la presente l'oposició, el Govern ha de valorar les propostes que puguin ajudar i beneficiar el mateix.

Els agricultors i ramaders van formar les cooperatives per a disposar d'un servei a les seues necessitats, i és l'empresa on ells mateixos són els propietaris i decideixen la gestió d'aquesta, cosa que els garanteix un compromís ineludible amb lo territori que els acull, i contribueixen al progrés econòmic i social del seu entorn.

O siga que apostar per les cooperatives agràries és la millor forma d'assegurar que el valor afegit que s'obté de la comercialització de la producció agroalimentària reverteix en el mateix productor i en el territori on se genera, i per tant és una garantia de la seua continuïtat, com també, al mateix temps, promou els productes de qualitat i proximitat, fomentant el consum responsable i l'equilibri territorial.

Per tant, és necessari que el Govern doni suport a les cooperatives catalanes, per tal d'elaborar un estudi que ens diga la realitat de les cooperatives agràries amb caràcter global, analitzi els factors de viabilitat, l'adequació de les capacitats de transformació, l'estructura comercial, les possibilitats de millora de la competitivitat, per a avançar en la definició de les possibles línies d'actuació de futur i possibilitats d'intercooperació.

Un altre dels temes a tindre en compte seria la necessitat d'adaptar la Llei de cooperatives agràries a les necessitats actuals. El caràcter de soci hauria de ser més ampli que les possibilitats que té actualment. Si una persona, per qualsevol concepte, té vinculació amb el món agrari, inclús no sent titular de cap explotació, també deuria de tindre dret a ser soci.

També es deurien de prendre les corresponents mesures per a evitar l'abandonament de les terres dels socis, donant les facultats oportunes a les cooperatives o associacions agràries per a poder contractar treballadors per a treballar les terres dels socis. I s'hauria de donar un canvi en la Llei de cooperatives per tal de mercantilitzar la gestió d'aquestes, de cara a l'aplicació de les NIC, les normes internacionals de comptabilitat, tractament de les plusvàlues, tractament dels fons de reserva, etcètera.

El pes que té la indústria agroalimentària en el complex català és del 15,9 per cent, i és, per tant, el primer sector industrial, i, per altra banda, és el segon en creació de llocs de treball a Catalunya. Per tant, no podem ignorar i donar l'esquena a aquesta realitat. Hem de reconèixer el paper motor econòmic de l'agroindústria en l'entorn rural i en el conjunt de la nostra societat. És per aquest motiu que hem de promoure línies d'ajut per a la millora dels processos de transformació i comercialització dels productes agrícoles, donant prioritat a les cooperatives agràries en totes les línies de concessions d'ajut.

En resum, per tal de donar el necessari recolzament al cooperativisme agrari es deuria de potenciar mitjançant la consolidació del pla de concentració, intercooperació

i modernització, i dotar-lo d'un pressupost suficient per a atendre les necessitats de millora de les cooperatives.

Actualment, complir amb la normativa mediambiental implica necessàriament la introducció d'un seguit de canvis importants, tant en les pràctiques agrícoles dels pagesos com en els processos agroindustrials. Es deurien d'establir mesures d'acompanyament per a la implantació de les polítiques ambientals en l'agroindústria, per a palliar el sobrecost que l'aplicació d'aquest requeriment suposa per a les empreses i per als productors agraris. Al mateix temps, se deuria de millorar la imatge del sector agrari davant la societat com a element rellevant per a la seua contribució en la protecció mediambiental i en l'equilibri territorial.

Per tant, haurien de privilegiar una agricultura respectuosa amb el medi ambient, no considerant els agricultors com a conservadors de la natura, amb una sèrie d'imposicions dels ministeris i del Departament de Medi Ambient, sinó reconeixent els pagesos com a productors, emprenedors i treballadors professionals. I aquests serveis es paguen amb uns bons preus, i aquests fan possible la qualitat. I aquesta ha de ser la nostra regulació que hem de portar a terme a Catalunya i proposar a Europa a través del Govern central.

Ens trobem un cop més, ho han comentat aquest dematí, al davant d'una reforma de la PAC. A finals d'any la Comissió Europea presentarà una comunicació amb referència a la reforma d'aquesta política per al període posterior al 2013. Dintre del debat pressupostari, el que és preocupant és la idea del rumor de proposta del Govern central de substituir l'actual sistema d'ajudes directes basades en referents històrics per un model d'ajudes directes a la renda. El Partit Popular estem totalment en contra d'aquesta mesura perquè suposaria el primer gran pas de cara al desmantellament d'aquesta política.

Un altre problema que es presenta dintre del debat del futur pressupost és la defensa de retallada de despesa agrícola per a transferir fons a altres polítiques. Si bé és cert que –vostè ho ha dit aquest matí– són dades que consten en esborranys de la Comissió Europea, també és cert que no podem abaixar la guàrdia que no intenten tirar les propostes endavant. I per la nostra part treballarem per a intentar que aquestes iniciatives, en cas de ser proposades, no prosperin.

Un tercer tema que ens ha de preocupar és la redistribució de les ajudes directes que consta en la declaració política de les negociacions de l'anomenat «chequeo médico de la PAC». Vostè n'ha parlat aquest matí. Lo Partit Popular, si ho recorda, va proposar al Congrés dels Diputats la creació d'una subcomissió per a definir una posició específica d'Espanya davant de la PAC i donar recolzament al Govern central a Brussel·les, proposta que el president senyor Zapatero nos va acceptar.

La subcomissió va presentar les seues conclusions una setmana abans que la Comissió Europea adoptés els acords per a revisar el funcionament de la PAC. De l'informe que vam presentar en la subcomissió a l'informe presentat pel Govern socialista..., no té res a veure. I la prova és que el Grup Socialista ho va aprovar només

amb los vots del PNV, l'abstenció de la resta dels partits i el vot en contra del Partit Popular.

Les mesures que comportava la proposta..., per una part, l'increment de la modulació del 5 per cent al 13 per cent, que suposava una inacceptable retallada de les rendes dels agricultors i ramaders, motiu pel qual lo Partit Popular ens hi oposàvem rotundament. I, per l'altra banda, el Partit Popular demanàvem un augment de la quota de la llet superior a la proposta d'1 per cent lineal –també se n'ha parlat aquest dematí.

El resultat final, amb el vot en contra de la delegació espanyola del Partit Popular a Brusselles, per a marcar clarament la nostra disconformitat en contra de qualsevol augment de la modulació, va quedar en l'augment de la modulació del 5 al 10 i en l'augment lineal de la quota de la producció lletera comunitària, al final, a l'1 per cent. O sigui que ni fent-ho a propòsit es pot defensar pitjor el nostre sector lleter. O siga, a França, que produïx 24 milions de tones i és excedentària en 12 milions, se li permet produir-ne 240.000 tones més, i a nosaltres, que produïm 6 milions de tones i en consumim 9, o siga, som deficitaris en 3 milions de tones, només se'ns permet produir-ne seixanta mil tones més. Vaja negociació del Govern central i vaja negociació de la ministra senyora Espinosa!

Per tant, la postura que prengui el nostre Govern central en defensa de les diferents comunitats autònomes amb referència als acords de la Comunitat Europea és primordial per al futur dels nostres agricultors i ramaders. Per les dades de què disposem, les propostes que fa l'Estat sembla que no ens beneficien massa; tot el contrari, ens perjudiquen, i molt.

Per tant, des de Catalunya no podem permetre que aquestes propostes arriben a bona fi si realment volem defensar els nostres pagesos. El Partit Popular, dintre de la nostra representació a Europa, farem el possible per a evitar aquestes propostes i lluitarem per a defensar els interessos dels agricultors com hem fet sempre. I el sector pot recordar molt en positiu les diferents defenses que han fet els ministres del Partit Popular quan hem tingut responsabilitats de govern; d'altra manera anaven en aquells moments les negociacions. Però, ho repeteixo, seguirem lluitant perquè aquest 2013, a partir del 2013, la reforma de la PAC tingui unes condicions òptimes per a defensar els interessos dels productors.

Després, en la rèplica, senyor conseller, ja li faré esment del que ha parlat aquest dematí, també, del sector del vi, del sector del cava i d'altres temes que es queden per a la rèplica.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, senyor president. Senyor Bertomeu, li agraeixo les aportacions que vostè fa al sector –coincideixo amb bona part de les coses que ha dit–, i sobretot li agraei-

xo l'actitud que vostè té al llarg de la legislatura quan es tracta de fer proposicions i que ens podem posar d'acord en el marc de la comissió, com amb els altres portaveus que avui no han tingut ocasió d'intervenir, el senyor Pallarès i el senyor Mòdol, no? Jo els agraeixo aquesta actitud, que a pesar, més enllà del debat i el combat polític, sempre trobem un punt, una escletxa per a l'acord.

Vostè em parla de moltes coses. En primer lloc em parla del pla de xoc, que si això és foc d'encenalls, que... Miri, a partir d'ahir, bona part de les mesures del pla de xoc que depenen del Govern de la Generalitat de Catalunya es poden començar a aplicar. Des de fa dies, al sector de la fruita poden tirar endavant els seus préstecs al circulant. Des d'ahir el Govern aprova un paquet en conjunt de 40 milions d'euros, que és una previsió inicial, s'ha de fer alguna aportació –si això s'esgota, en posarem més–, per a totes les explotacions amb dificultats. El ministeri té una línia ICO liquidesa, el Govern de l'Estat, de la qual l'any passat a Catalunya van arribar uns 100 milions. Escolti'm, no solament hem fet lo mateix que el model, que el mirall en què vostès es miren, que és França, exactament..., no, exactament no, una mica més, en un sector no tan important.

Vostè diu: «No n'hi haurà prou, amb 35 milions.» Escolti'm, 35 milions per a pagar el cost dels avals; amb 35 milions d'euros cada any, pots pagar un import de préstecs no cent vegades superior, però gairebé. Estem parlant de pagar, amb els 35 milions, el que costen els avals. No estem parlant del que costa la moratòria a la qual..., la moratòria, que també ho contempla la mesura del pla de xoc, de deixar de pagar dos anys les quotes de devolució, les quotes d'amortització i els interessos per als nostres joves que s'hi van incorporar en el període passat i per als ramaders que fa dos anys van fer préstecs per problemes al circulant. En un moment en què les entitats financeres estan bastant tancades a donar préstecs al circulant, jo crec que el que estem facilitant és que el nostre sector, molt necessitat de circulant... Moltes vegades poso l'exemple que una de les característiques del nostre sector és que necessitem molt circulant; posar en funcionament una explotació ramadera o una explotació fructícola necessita uns anys, un arbre no comença a produir l'endemà, com és evident, o un pernil no es fa en dos dies, o un bon vi hi està diversos anys.

Jo crec que són qüestions òbvies, evidents. Vostè diu: «És fum.» No, no, escolti'm, ja és una cosa concreta. L'avançament de pagaments en el darrer trimestre de l'any, escolti, l'any passat ho vam fer i ho tornarem a fer. L'avançament d'ajuts agroambientals, el mateix. Els 70 milions per a l'agroindústria, en un paquet de capítol VIII i en un paquet de Feader, estan a disposició del sector.

El Pla de modernització de cooperatives, miri, aquí li diria, podria utilitzar una anècdota del conseller d'Aragó el dia que va anar a defensar els pressupostos al seu Parlament; va començar dient: «Escoltin, no em diguin que el meu pressupost és insuficient, ja els ho dic jo, insuficient al quadrat.» Evidentment que sempre fan falta més recursos, però els recursos són limitats. En el

Pla de modernització de cooperatives mai com avui hi havia hagut tants recursos a disposició. Aquest any, junt amb el paquet del pla, hi hem afegit un capítol VIII, és a dir, finançament sense interès per a les inversions, a part de la subvenció directa.

Pel que fa al foment de les estructures agràries, hi ha els crèdits per a les xarxes antipendra; hi ha 27 milions pels crèdits de regs a l'interior de parcel·la; per a la transformació i l'adaptació a les normes de benestar animal, 10 milions; per a l'adquisició de maquinària agrícola, 5 milions. Això és una realitat, no estic dient que ho farem.

En fi, hi ha tot un seguit de mesures, com el pla d'internacionalització, tenim els nostres plans d'internacionalització. Posem una quantitat de diners d'un milió i mig per a ajudar a implementar els plans que volem que facin els sectors, que no els hem de fer nosaltres. I, en definitiva, una aportació directa a les assegurances agràries i tot un seguit de suports, des de la declaració simplificada que els he explicat aquest matí...

Vostè em diu que és una crisi estructural. N'hem parlat sobradament al llarg de les intervencions del matí i hi coincideixo plenament, que hem de ser valents, tots plegats hem de ser valents a l'hora d'aplicar mesures estructurals.

Diu que no ens enganyem, que la crisi no és global i que això ve de lluny. Ho he explicat també: el nostre sector està acostumat, està vacunat de crisis reiterades i successives. Ja he explicat que, si tirem una mira enrere i comencem, podem veure pesta porcina, malaltia de vaques boges, crisis de preus de finals de la dècada dels noranta, amenaces de dos gripes més, el preu dels cereals pels núvols... En fi, jo crec que hi ha tot un seguit de qüestions que coneixem, que és el nostre sector, però tampoc el descobrirem avui. Sabem que tenim la incertesa planant sempre sobre nosaltres, de com anirà una collita, de com s'acabaran fixant els preus.

I vostè em diu: «La proposta, fixar un preu de mínims», que comparteixo, que m'agradaria poder-la fer, però li he explicat al matí que els tribunals de la competència no ens ho deixen fer. I, escolti, els hem de convèncer, en el marc de la Unió Europea i en el marc, evidentment, de l'Estat espanyol, que s'ha d'acceptar un preu per sota del qual no es pugui vendre. Com s'objectiva, aquest preu? Amb l'Observatori de Preus.

Algú, amb molt coneixement, feia una broma; deia: «Vostès fan observatoris. Els indis tot el dia observaven i també van desaparèixer, no?» Podria ser així, però, escolti'm, el camí és el que és. Jo crec que la finalitat de l'observatori, a part de posar a disposició i informació del consumidor –del consumidor i del sector en general– com es va generant el preu, hi ha una finalitat que és molt important, que és pedagògica i que és relacional. Per primera vegada hem assegut –i ho deia al matí– tots els operadors de la cadena en una taula, quaranta operadors de la cadena en una taula, i hem constituït la comissió de bones pràctiques. Vostè deia: «És que això és fum», fum però necessari. Hem de treballar per aquí, és a dir, hem de treballar per aquí i fent entendre a la gran distribució, als grans operadors que

vostè em deia, que necessiten la indústria i necessiten el sector productor.

El cessament anticipat. Miri, nosaltres, quan vam habilitar en aquest nou període..., vam creure que seria una bona eina un cessament acompanyat d'una incorporació. No ha estat així, i hem rectificat, però ho havíem de provar. El que no volíem perdre era capital per al nostre camp.

De la incorporació de joves n'hem parlat aquest dematí. Hi estic d'acord, hem de fer alguna cosa més, però digui'm el què, perquè totes les propostes que ens han fet arribar les entomarem, però no és una solució màgica perquè vinguin més joves al camp.

La situació global..., jo aquest matí crec que ho he explicat i no he parlat de la gent que no arriba a l'alimentació, sinó precisament de la gent que hi arriba. Un de cada sis, com vostè diu, no hi arriba. Però el que és clar i evident, que en els propers anys una mitjana de 100 milions d'habitants s'aniran incorporant al nostre mercat.

El tema de costos. N'hem parlat. Vull dir, el sector és presoner d'una cosa que el president Sarkozy..., que intuït o veient en el seu discurs moltes de les paraules que ell utilitza, eh?, l'ha fet servir de guió. Ell parla de la doble pressió inversa en el sector productor, és a dir, per un costat els *inputs*, els costos intermedis, van pujant, i per l'altre les sortides es van comprimint, no?

Vostè parlava d'un mecanisme de garantia de renda. Som-hi, parlem-ne. Jo ho he explicat al matí: hi ha models com el canadenc, això es va fent a base del sector, i podem ajudar a catalitzar, ajudar a començar. Però cal una decisió ferma i una voluntat de dir: «Escolti'm, l'any que em va molt bé en guardarem un tros», allò que feien els nostres padrins, fent cas de la Bíblia, de set anys de vaques grasses i set de magres, no? Ho podem fer, ho podem provar.

Vostè em deia, em parlava del Govern central, que demani a Europa... Jo crec que, escolti'm, podem dir tot el que els escenaris polítics ens fan dir. Tots som conscients que en la PAC l'Estat espanyol i Catalunya ens hi juguem molt. Jo crec que ningú tindrà el nivell d'inconsciència de pensar-hi. Ha parlat de reciprocitat. Jo crec que ho comparteixo, i no comparteixo tant que el que ens arriba de fora ens arriba sense control. Tenim mercats oberts, ens pot arribar de molts llocs. El que passa, que hem de fer un esforç perquè la informació que arriba a la duana arribi fins al consumidor. I aquí hem de millorar tots plegats.

Em parla de les zones fràgils amb més atenció. Escolti'm, hem augmentat les indemnitzacions compensatòries de muntanya: hem passat de 2.500 euros/any per explotació a 4.000. Hem augmentat totes les primes que hi havia per a la ramaderia extensiva de muntanya, per a l'ecològica. Races autòctones, que em preguntaven avui, que a Astúries cobren setze euros per animal, aquí quinze, però tenen d'altres primes complementàries que fan que anem més enllà fins i tot que Astúries en el tema de races autòctones.

Em deia que hem d'afavorir que els nostres productors estiguin a les organitzacions de productors. D'acord,

digui'm què haig de fer. Si em diuen els grups parlamentaris que fins i tot el nivell d'ajudes tindrà un plus perquè estiguin en el marc d'una organització de productors, ho farem. Vull que m'ho diguin, perquè avui el 25 per cent dels nostres productors no estan sota aquests paraigües, i no hi perdrien res. És més, podrien utilitzar els fons operatius, que no és poca cosa, a l'hora de modernitzar una explotació, per exemple fructícola. Digui-m'ho i ho entomem. És a dir, si vostès ens diuen: «Des del Govern, obligueu que estiguin sota paraigües de les organitzacions de productors», totalment d'acord. Volem que es concentri l'oferta, n'estic convençut, n'estem convençuts, i és una necessitat.

I em parlava de les cooperatives. Jo avui he dit: el nostre model cooperatiu és exemplar i té més sentit que mai. Aquests anys estem vivint el cinquanta aniversari d'alguna cooperativa, el centenari d'alguna cooperativa, i en definitiva estem commemorant, estem celebrant els aniversaris de situacions difícils. El món cooperatiu és un acte d'intel·ligència del món rural i del sector pagès. Es van haver d'ajuntar, perquè no hi va haver més remei.

I també els dic: hem de fer un pas més, hem d'anar més enllà de concentrar l'oferta. I els deia: jo no sé si continuar dient que es casin. Ja aquest missatge no qualla, però sí que comparteixin oferta, que comparteixin estructura de costos, que comparteixin estructura per comercialitzar. I tinc claríssim que les poques empreses que no es poden localitzar són les nostres cooperatives, ho tinc claríssim. I hem de fer el possible perquè entenguin que hi ha mecanismes perquè, sense que renunciïn a la seva identitat, puguin tirar endavant. Vam oferir empreses de capital de risc perquè posessin en comú la comercialització, estan al damunt de la taula. No hem tingut la resposta que esperàvem. Jo ho entenc, és un procés «novedós», però ho hem de fer i estem treballant amb el sector de la fruita perquè des de les organitzacions, a l'hora de gestionar producte i comercialitzar, en poguéssim tenir una. Seria una gran victòria.

Vostè ens deia que feia falta un estudi de les cooperatives. La Fundació del Món Rural el va estar fent amb la Federació de Cooperatives i sé que s'ha avançat molt, dels punts de viabilitat.

Nova llei de cooperatives. Hi estem d'acord, i regulant algun aspecte de què inicialment vam discrepar amb la Federació de Cooperatives, per tot el tema que fa referència a les seccions de crèdit. Nosaltres, com a govern, no tenim cap interès a regular la relació entre els socis actius que estan produint i que tenen uns fluxos amb la cooperativa i unes entrades i unes sortides. Sí que volem regular que els nostres padrins, els nostres ciutadans que ja no són actius i que tenen dipòsits a la cooperativa, quan posin uns diners allà tinguin la mateixa garantia que tenen les altres entitats bancàries. Només volem regular això, i estem treballant per una idea de consens.

Em parlava del *health check* i de la modulació. Miri, nosaltres, quan arribem, el 2006-2007, el *health check* ja està decidit. És l'aplicació de la cua final de la reserva del 2003, on hi havia temes com la modulació, que el marge de variabilitat era molt petit. Jo tampoc estic d'acord amb com es planteja la modulació, i a mi m'agradaria que en comptes d'anar al segon pilar es

quedés..., o com a molt, si anés al segon pilar, només fos per temes de competitivitat i modernització del sector. Hi estic d'acord, en podem parlar i hi ha tema.

Tornem a explicar..., vostè deia: «Hi ha una idea de rumor.» Doncs sí, és una idea de rumor, no crec que valgui la pena que en discutim. Hem parlat sobradament de la PAC.

I em parlava de la quota de la llet. Alguna cosa hem de fer millor perquè si vostès recorden, quan vam començar a demanar un augment de quota estàvem en una situació en què no hi havia llet enlloc. Quan va arribar la concessió de l'augment de quota, que puc estar d'acord amb vostè, amb el que planteja, però el mal bé del principi de l'entrada a la Unió Europea, per a Espanya va ser algun sacrifici i algun avantatge. És a dir, pensí que en aquests moments, de política agrària comuna de primer pilar, l'Estat espanyol rep 7.500 milions d'euros anuals, al matí he dit 6.000, són 7.500. Quan vam entrar a Europa, el nivell d'ajudes que tenia el nostre sector agrari per a tot l'Estat era de poc més de 20.000 milions de les antigues pessetes. Fem números, estem parlant d'unes quantitats... Dius, hem perdut pel camí alguna cosa, però n'hem guanyat moltes.

I vull referir-me a la història de la PAC. Jo penso que la PAC..., no és casualitat que l'única política europea que tinguem és l'agrícola, el que passa és que no ho hem sabut explicar, no hem fet prou pedagogia. Jo sempre dic que és un acte d'intel·ligència política sublim, mal explicada i gens entesa. Avui encara els nostres ciutadans, a Espanya, el 67 per cent no saben ni que existeix. Hem d'explicar-ho, hem d'explicar que és una política orientada a donar estabilitat en un mercat complex, en un mercat sotmès a molta variabilitat, que és el dels aliments, i hem d'explicar que és una ajuda per al consumidor. Vostè deia «és que els preus...» Durant massa temps, si vostè compara amb el canvi que hi ha hagut des del canvi de moneda fins a la inflació, si vostè compara el poc que s'han mogut els preus dels productes bàsics, dels aliments, veurà que aquesta política ha tingut algun èxit. El que passa és que potser mor d'èxit.

Jo crec que..., no sé com fer-ho, jo, en cada una de les noves intervencions explico, aquí i en altres àmbits, que la política agrària comunitària és un mecanisme de molta intel·ligència política, necessari, imprescindible i irrenunciable, i que el que hem d'aconseguir és que els nostres consumidors ho entenguin. A nivell d'Europa, més ciutadans que Espanya entenen i creuen que és irrenunciable la política agrària comunitària perquè, en definitiva, és una ajuda al consumidor.

Em parlava del vi. Abans, al matí, en una intervenció llarga, potser m'he deixat alguna cosa. Hem fet una OCM nova, amb virtuts i defectes, vostè em va interpel·lar. Dintre de les virtuts hi ha que vam mantenir i augmentar el sobre, que teníem mecanismes per fomentar a països tercers els nostres productes, però hi ha un mecanisme, no de la revisió de l'organització comuna de mercat del vi, sinó de l'aplicació a l'Estat espanyol que no m'agrada, el fet que es generi pagament únic per a alcohol per a ús de boca. Jo crec que és una distorsió del nostre mercat, Catalunya ha fet una aposta pels vins de qualitat. Ningú dubta que hem fet un canvi espectacular

en els nostres vins, però aquesta mesura, així com altres poden arribar a ser positives, és a dir, hem de plantejar-nos el sector en la seva globalitat, i en algunes zones del territori tenim massa raïm per fer vi negre, en tenim massa, i ho hem de resoldre i ho hem d'entomar, i la revisió de l'OCM ens ofereix la possibilitat d'arrencada, ens ofereix altres possibilitats. El que no ens agrada que t'ofereixi la possibilitat de generar pagament únic per portar el teu raïm per fer alcohol d'ús de boca, quan hi han excedents en el mercat.

Hem aplicat, després de demanar-ho amb insistència, hem aconseguit una destil·lació de crisi, que no pretén resoldre els problemes del sector, però sí fer neteja dels nostres cellers. Jo crec, en definitiva, que hem d'entomar, és a dir, vivim en un país petit, ens coneixem tots, sabem què està passant en cada sector, i hem d'entomar en cada un d'ells les mesures estructurals que li caben, i evidentment, coincideixo com li deia, senyor Bertomeu, en moltes de les coses que vostè ha dit.

Gràcies.

El president

Senyor Bertomeu, pot replicar.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, de la seua intervenció se desprèn que en algunes coses coincidim, però en altres, no. Quan vostè parla sembla que el sector agrari, doncs, tot funcioni, que tot vagi bé, que el Govern està fent les coses ben fetes, però la realitat és una altra, no? Lo sector està aquí assegut avui, si passem lo micro a dalt i preguntem a ells què pensen o com estan, doncs, podria fer-se una situació més real de com estan.

Vostè em diu: «Home! Què faríem per als joves agricultors?» Doncs, és fàcil: per posar més joves agricultors és aportar més mitjans. O sigui, estem en un moment de la política en què som conscients que s'estava parlant de..., o primant l'abandó del terreny, perquè hi havia excés de producció, i ara resulta que actualment ens adonem que el que manca és més producció, que en los pròxims quaranta anys hem d'augmentar un 70 per cent de producció. Si a Catalunya estem primant nosaltres, en este pla de xoc, la marxa de la gent gran i no promocionem, aportant los recursos, que simplement és aportar més recursos perquè el pagès, un jove agricultor pugui agarrar interès, doncs, al final, digui'm vostè quina és la solució de l'agricultura a Catalunya.

O sigui, el puntal base d'aquesta entrada, d'aquesta continuació de l'agricultura a Catalunya, és promocionar lo jove agricultor i, per tant, això només és la solució amb més mitjans, més diners, més aportació per ajudar-lo.

I diu que coincideix molt la meua intervenció amb Sarkozy. Per descomptat, que nosaltres estem molt d'acord amb la política que porta lo president del Govern a França, (*remor de veus*) i d'alguna manera, sí, bé, és la nostra política, és lo nostre company de viatge, és la persona que estarem al costat d'ell; una nació que estarem al costat d'ell a Europa per defensar els interessos de Catalunya i d'Espanya, i és la política que nosaltres creiem que s'ha de portar en un futur, de la

PAC. O sigui, a diferència de la gestió o del comportament que fa lo seu Govern, lo senyor Zapatero, quan parla amb Alemanya o França, que no fa amics, nosaltres és al revés, nosaltres creiem que els bons companys de viatge, en bé del sector agrícola, en este cas, és lo company de França.

Me diu que el Govern recolzéssim i fomentéssim l'entrada dels agricultors que no estan en les cooperatives, que m'ho proposi el Govern. Si nosaltres, lo Partit Popular, lo Parlament, presentem una proposta a una comissió, ens diuen..., se vota en contra, no la hi podem proposar al Govern. Si ho portem aquí al debat general de política; el setembre de l'any passat vostè va tindre la proposta a les mans i no l'acceptà, lo Parlament, a la política general, no ho pot portar lo Parlament per presentar-li esta demanda. I és necessari, com tots sabem, la potenciació d'estes cooperatives.

Si seguim, com vostè comentava, el tema del vi aquest matí. Si entrem al sector i analitzem los esdeveniments de les accions portades a terme pel Govern central, ens adonem que algunes zones vitivinícoles com la Manxa rebran 300 euros per hectàrea fins a 15 milions d'euros a càrrec del FEGA per a l'ampliació, com vostè diria, de la destil·lació de l'ús de boca que era la destil·lació de crisi. Catalunya per a aquest concepte, que jo sàpiga, me sembla que no rebem ni un cèntim, a diferència de la Manxa que rebrà estos 300 euros per hectàrea.

La davallada del consum de vi, que vostè aquest matí parlava que el vi i el cava, doncs, van per bon camí, independentment de la modificació que s'ha fet ara de l'OCM del vi. Lo consum del vi sap vostè que és dramàtica. Si fa trenta anys teníem un consum de 70 litres *per capita*, ara estem en 18 litres *per capita*, o sigui, no és parlar dels efectes d'un consum..., no es parla del concepte d'un consum moderat del vi, i de veure els principals problemes de l'alcohol, o sigui, s'estan mesclant la política de la prohibició de l'alcohol amb lo consum del vi, no s'està promocionant. S'hauria de separar una cosa de l'altra.

Lo Govern socialista va promoure una llei que limita la comunicació audiovisual i, sobretot, limita la publicitat del vi i del cava. La cervesa seguirà fent publicitat, seguirà fent-ne, per què? Perquè poden fer cervesa sense alcohol. Lo cava vostè diu que va molt bé, però lo cava, realment, lo que està és molt afectat. Per tant, la política socialista està perjudicant el sector dels productors del raïm i la venda del vi i el cava. Cal recordar que esta prohibició, proposada pel Partit Socialista, en este cas la va defensar també Convergència i Unió, mentre que el Partit Popular, i en este cas Esquerra Republicana de Catalunya vam votar en recolzament del sector i coneixent les necessitats que la indústria i la pagesia demanaven.

A part d'això, per la nostra part, conseller, creiem que el Govern hauria de fer una revisió de la quantitat de normatives que estem aplicant al sector, fins al límit que es donen casos que ens trobem amb incoherències entre dues normatives. És necessari que tinguin més comunicació entre les diferents administracions, bé siguin autonòmiques com estatals. És l'exemple que tenim amb el cas de la normativa del benestar animal i la impossibi-

litat urbanística d'ampliació d'explotacions. O el que és més greu, que unes administracions no reconeixen com a vàlids los certificats d'altres. Com també ens trobem amb molts de casos amb traves administratives, com per exemple l'obligatorietat de registrar los contractes de conreu, que és un altre tema en què s'hauria d'estudiar la revisió de la llei per poder conferir llibertat a les parts perquè estableixin lliurement les clàusules a què els obliguen, amb la qual cosa la llei solament s'aplicaria únicament de forma subsidiària i en allò que les parts no ho acorden.

Per tant, hem de treballar per posar l'Administració a les necessitats actuals dels sectors econòmics, que recolzi el sector que doni suport a les iniciatives i posi fàcil lo compliment de les obligacions i que vagi més enllà d'un servei administratiu i fiscalitzador.

Lo Govern ha de destinar un gran esforç a exigir als productors que els productes que s'estan important d'altres països que no formen part de la Unió Europea compleixin amb les mateixes obligacions de qualitat, seguretat i protecció del medi ambient, que les que estem complint per la nostra part amb les normatives europees, i no utilitzar, com ha passat en altres ocasions, que l'agricultura sigui moneda de canvi amb tercers països per tal d'arribar a acords en altres temes.

S'ha de potenciar el comerç dels nostres productes agraris de Catalunya, si tenim en compte com funciona actualment la cadena comercial veurem com el foment del comerç de proximitat és una alternativa a l'abast dels agricultors per poder eliminar l'intermediari. Al mateix temps, s'ha de fer una forta inversió en promoció internacional dels nostres productes. S'ha de comentar el consum de productes agraris catalans amb preferència als països no membres de la Unió Europea. Per tant, s'ha de fer un gran esforç econòmic per donar a conèixer als consumidors el nostre model productiu.

Manca fomentar l'assessorament tècnic als productors per poder assolir amb èxit el constant procés d'adaptació i adopció de noves formes i tècniques de treball. Les explotacions agràries necessiten instruments que facilitin assistència a l'hora de definir les millors tècniques productives i els factors que condicionen la seua gestió econòmica amb l'objectiu de ser eficients des del punt de vista productiu, tenint en compte la qualitat i el respecte pel medi ambient.

S'ha de donar un impuls als regadius –vostè aquest matí ho ha dit, que s'està fent– és primordial per assegurar les rendes i l'ajuda al desenvolupament econòmic, que permet consolidar l'establiment al territori d'una agroindústria associada amb l'aportació de llocs de treball estable, ajuda a diversificar les explotacions i incrementar els rendiments agrícoles.

Tenim de garantir, a través de les assegurances agrícoles, les rendes, i fer una bona gestió dels riscos en l'agricultura; és una necessitat a cobrir per part de les explotacions agràries, és el que ha de permetre una certa garantia de renda i contribuir a estabilitzar els ingressos.

Ja coneixem les adversitats climàtiques amb incidències al medi rural, però el que té que preveure les possibilitats de noves adversitats i que sigui a la pràctica un

veritable mecanisme per estabilitzar les rendes. És un dels punts forts que ha de tenir una atenció especial.

I aprofitant i dedicant uns minuts també al meu territori, a les Terres de l'Ebre, sap que li faig fer una pregunta per escrit, recordarà que li vaig dir quines accions havia fet lo seu Departament de Medi Ambient referent al tema del cargol poma a les Terres de l'Ebre, al delta de l'Ebre concretament, que és un factor que vostè sap la incidència d'aquest cargol, els perjudicis que pot comportar al cultiu, vostè sap, segons m'ha contestat per escrit, que actualment no hi ha cap producte que es pugui fer tractament, perquè el Ministeri no en té registrat cap i que el pugui autoritzar, el Ministeri de Medi Ambient, i vostè sap que no es poden menjar, són dolents per al consum, no es poden menjar. Vostè sap que hi han països que han perdut, no és broma, mils d'hectàrees de producció. Per tant, quan estem parlant d'assegurances, i dintre d'este any, i sent conscient per la meua part –perquè estic al territori i sé la situació en què està– que en la resposta que vostè em dona per escrit –ja entrarem en detalls en altres moments i en altres ocasions– no estan afrontant la situació real i lo perill és molt fort.

Per la seva part, lo departament haurà de tenir previst, nosaltres li ho demanem, esta proposta també, una proposta de resolució que presentarem al final, que l'assegurança tingui en compte aquest factor, perquè lo risc al Delta per al pròxim serà molt fort. Per tant, aquí sí que li demanaria que tingués esta proposta que li farem en compte i, no obstant, que posin totes les forces que siguin oportunes al Delta, sé que està treballant a través del DARP, sé que estan prenent mesures, però també sé que realment la plaga va avant i que és molt forta i que després tindrem molts de problemes.

Gràcies, senyor conseller, senyor president.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Doncs, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, amigues, amics del sector agrari de Catalunya, molt bona tarda a tothom. Fa pocs dies el conseller afirmava irònicament que el sector agroalimentari gaudeix de poc glamur a Catalunya. No sembla, la veritat, així al Parlament, almenys en vigílies electorals pel que hem anat veient. Jo no sé si és encant el que li fa falta, però segur que almenys una bona dosi de presència mediàtica i una altra encara més gran dosi d'estima per part del conjunt de la societat catalana. És molt injusta la invisibilitat dels nostres pagesos i del camp i fa massa temps que dura. L'agricultura és, sens dubte, la base de l'alimentació i la sobirania alimentària és la sobirania nacional, una estratègia nacional.

L'agroalimentació té enormes potencials i avantatges econòmics. Comparant-lo amb la banca o la construcció o la indústria de l'automòbil el sector alimentari sofreix

poques convulsions. La sola indústria alimentària catalana representa el 16 per cent de tota la nostra activitat industrial. Mou un volum de 18.000 milions d'euros anuals on cal comptar els que genera el teixit cooperatiu català. Les xifres són aclaparadores, més que brillants com perquè l'economia, la banca, les administracions no s'hi enlluernin. De fet, l'actual crisi financera i econòmica a penes si s'ha fet notar en l'àmbit alimentari. La indústria agroalimentària i el sector terciari de la distribució i el comerç han fet de coixí amortidor de la crisi general i han fet d'amortidor, també, de la reducció dramàtica de llocs de treball, i a més a més no es deslocalitza. Si aquesta descripció és correcta no podem deixar de dir que és imperdonable que el sistema no atengui els agricultors i els ramaders, que deixi vora la cuneta el sector primari i tanmateix essencials de la cadena alimentària. Aquesta no pot amagar la feblesa a què se sotmet els productors –aquesta, la cadena agroalimentària.

En el marc d'una estructura econòmica prou sòlida en l'àmbit alimentari els pagesos veuen com els preus percebuts van a la baixa, que les seves rendes agràries perden pes en el conjunt nacional i que els ingressos familiars s'aprimen. La indústria transformadora, així com la distribució alimentària de la comercialització dels productes agroramaders, mantenen una alça constant que acaba repercutint en el consumidor.

Ens cal reaccionar, doncs, davant d'aquests fets que ocasionen pèrdues socials que no ens podem permetre. No per lamentar-ho tantes vegades deixa de ser cert que els abandonaments de l'activitat agrícola són un goteig, i que dol, i que les incorporacions de joves són insuficients per assegurar el relleu generacional.

Aquestes circumstàncies tenen efectes constants i efectes contraris a la sobirania alimentària que hem de sostenir. I tenen conseqüències en la demografia rural catalana, en els serveis públics que s'hi ha de prestar, en el progrés dels pobles, en l'abandonament de les terres agrícoles o en la pèrdua de paisatge i de cultura popular arrelada al temps i a la terra.

Entre els pagesos i ramaders, i la resta de la cadena alimentària, hi ha una escletxa massa gran. Ara com ara, el sector primari de la producció alimentària és el que menys valor afegit genera i no té clares les perspectives segons les quals pugui incorporar-se al sector secundari la indústria de transformació, ni el terciari: la distribució i la comercialització, que són els que generen valor afegit, i el valoren..., i el valor el generen just en el camp i en la granja.

L'atomització de la pagesia, de les seves estructures associatives i cooperatives, manca de formació de major nivell, i l'envelliment dels actius personals i una decepció constant són causes que expliquen aquella escletxa massa gran. Però aquestes causes no justifiquen l'escassa reacció del sector, ni la lenta reacció dels poders públics. Reduir la distància entre el segment productor i els altres de la cadena ha de ser el gran objectiu de les polítiques públiques catalanes a fi d'assegurar rendes, permanència de pagesos en el territori, creació d'empresadors i valor afegit a la producció. Qualsevol objectiu necessita estratègies per a la seva consecució i energia i

convicció per part de qui l'ha d'aplicar. Heu aquí que si aquest debat monogràfic té sentit no és per la proximitat electoral en què s'escau, sinó just perquè hi podem consensuar aquelles millors estratègies a favor d'aquest objectius irrenunciabls.

La nostra agricultura, tant com la ramaderia, vénen majorment incardinades per la política agrària comuna, ara tot just en la seva revisió. Aquesta no pot significar, per a nosaltres, una pèrdua de pes en la política agrària comuna ni en la percepció dels beneficis de formar-ne part. Tenim sectors productius que necessiten el suport econòmic per a la seva pervivència mentre no iniciïn el canvi de model productiu. Tenim zones geogràfiques on la producció per ella sola no serà mai del tot competitiva per causes de qualitat dels sòls, de pluviometria o per necessitat de preservació de patrimoni, paisatges, biodiversitat, elements de cultura tradicional. Tenim sectors la producció dels quals, essent d'excel·lent qualitat, mai no podrà ser quantitativament significativa. Per això necessitem una PAC activa i equitativa.

Aquests mesos l'Estat espanyol presideix la Unió, hi ha joc repartit en les responsabilitats que tenen les diverses comunitats autònomes. Cal aprofitar aquesta circumstància per afermar la nostra presència en el debat agrari comú i per deixar-hi establerts els criteris propis, tant en l'Estat com en el conjunt de la política agrària europea. Intensificar, per tant, el diàleg entre el Govern de la Generalitat i el sector a través de les seves estructures és imprescindible, com ho és dur a Brussel·les els acords que s'adoptin a Catalunya a fi que aquests orientin la nova política agrària europea. Si algun país és mereixedor de la concentració d'esforços per a la preservació de la sostenibilitat del camp, del patrimoni agrari, aquest és el nostre, incardinat entre la geografia del Pirineu, les vastes planes centrals, majorment de secans, i els vessants mediterranis.

Produir intensivament és una forma de crear riquesa, sens dubte, però Catalunya no té territori agrari suficient per competir amb les grans extensions del món. Caldrà discriminar què produir intensivament, la base de l'alimentació de la cadena ramadera, per exemple, i què de manera qualitativa, amb distinció i amb major valor en el mercat.

Comencen a ser importants les experiències de cultius de qualitat que s'obre en mercats nous. I no hi ha dubte que la majoria de les denominacions –origen o qualitat o ETG– s'han fet un mercat propi interior però també exterior internacional. Certificar productes que tenen valor afegit ja en el seu origen és assegurar-los un major preu de venda i un àmbit comercial diferent on el cost de compra és menys important que la seguretat alimentària o les qualitats organolèptiques. Un mercat, aquest, que va de la plaça fins a la restauració més acurada. Es tracta d'una forma, avui encara minoritària, de superar la constricció que imposen les cadenes de distribució a l'engròs. És així en la producció alimentària ecològica certificada pel CCPAE emergent i amb futur, i a la qual cal ajudar materialitzant de veres les mesures previstes en el pla.

És necessari que no «inflacionem» el mercat amb denominacions, però hi ha produccions catalanes que potser

mereixen segell i que tindrien oportunitats en el consum interior en què una massa crítica de consumidors exigents creix. No és descabellat imaginar els beneficis d'una marca pròpia per a les produccions cooperatives de proximitat, si és que les podem certificar; o per aquelles que tenen origen en zones d'especial protecció: en els parcs naturals, les EPA, els PEIN; productes sota condicions estrictes de sostenibilitat, d'aportació d'esforços encara poc remunerats a la biodiversitat. Si és important la producció agropecuària de qualitat ho és tant que l'Administració pública la difongui molt més intensament tant a l'interior com a l'exterior del país.

Ens convé un ampli acord entre els diversos sectors i l'Administració per al disseny i la despesa d'aquesta major promoció. No vull negligir, en aquest aspecte, la importància de la internacionalització de les nostres produccions, encara excessivament escassa i del poder que hi tenen..., i del paper que hi poden fer tant la vicepresidència del Govern com Prodeca-Copca.

A propòsit de la lluita contra la nuclearització del sector volíem remarcar la importància de les interprofessionals. Aquesta és una fórmula que encara no ha donat tot el seu suc. Convé que s'activin els mecanismes de concertació amb l'arbitratge de l'Administració. De la capacitat d'acordar polítiques i de comercialització en el marc de les intersectorials per difícil que resulti en depèn, sens dubte, bona part de l'èxit de la cadena i especialment de les rendes dels productors.

Darrerament hem viscut dues grans crisis en matèria agroramadera: la del preu dels cereals, deguda majorment a l'especulació sobre els mercats de futur, i la que sofrim en l'actualitat, que és la dels preus percebuts pels pagesos, majorment sota nivells de cost de producció.

Totes les anàlisis determinen que aquest perniciós efecte del mercat és a causa de un acord no publicitat de les cadenes de distribució i venda que operen a Catalunya, com ho fan a Europa, a través del qual es permeten de doblegar indecentment els agricultors i llurs estructures cooperatives o de centrals de comerç, obligant-los a vendre a preus rebentats.

La majoria de consumidors ignoren encara avui que no és el pagès qui s'emporta la part del lleó, del que ells paguen al mercat. Hom diu que la intervenció pública en la cadena de preus, a pesar que ens ho demanava el senyor Mas, és prohibida per les lleis de lliure mercat. Però també ho deu ser el pacte que nega la competència entre empreses i, en canvi, tot fa suposar que s'ha establert, ja, tàcitament ja per collusió.

L'observatori de preus i el futur codi de bones pràctiques comercials, endegades per la conselleria i, personalment, pel conseller, són molt bons instruments, però potser no suficients. Seria bo promoure una mesa d'interlocució en la qual establir el debat constant entre els sectors primari, de transformació i de comercialització, no tant per al debat com per al coneixement de les estratègies econòmiques i l'oportunitat d'intervenir-hi a través de la concertació, i, en tot cas, del control del compliment de les lleis que regulen el mercat.

A propòsit d'això el meu grup fa temps que planteja la creació consensuada entre el sector i l'Administra-

ció d'un model de gestió de crisi, capaç, aquest model, d'atenuar els efectes nocius sobre les economies familiars agràries. A aquest efecte, avui proposem una assegurança —ho trobarem després en les resolucions— global, incentivable pels poders públics, universalitzable, talment un coixí de seguretat capaç de resistir no només els desastres climàtics o les epidèmies, sinó també les fluctuacions de preus que acaben ocasionant les crisis del lliure mercat. L'òptima gestió de les crisis ha de ser factible, perquè estem parlant de producció i de distribució d'aliments. No parlem pas de coses que són prescindibles. I estem parlant de la renda agrària, que és just allò que assegura la permanència de productors en el territori.

Es poden i s'han de plantejar inspeccions per assegurar la correcció de les pràctiques de competència comercial, però sobretot ens calen alternatives al model de les concentracions de la distribució de les grans superfícies. Cal exigir el pagament a trenta dies vista per productes peribles. Darrerament, en tots els fòrums de debat dels productors sorgeix la idea d'un intens comerç de proximitat, en què sigui el mateix sector productiu el protagonista de la comercialització. Es tracta d'una proposta imprescindible d'abordar. Cal posar d'acord els pagesos, emprenedors, que optin per aquesta via. Les seves estructures de cooperació i de representació, i les administracions, la local, la supralocal, la governamental, per tal de capitalitzar les iniciatives i d'impulsar les formes en què pugui donar-se aquest consum i comerç de proximitat.

És aquest el comerç de proximitat, el que deixa el valor afegit en el territori, amb les economies familiars i estalvia els transports llargs, el CO₂,..., i, a més, és el que governa els processos, no gens democràtics, del gran comerç. En direm agrobotigues o altres formes d'exposició i de venda, però és imprescindible que dissenyem aquests models, que efectivament són viables.

Però això no és suficient per fer emergir el valor de les nostres produccions. La indústria transformadora és molt majorment en mans alienes a la pagesia que crea els aliments. En canvi, aquesta pagesia té agrupacions de productors, té cooperatives i té iniciativa. Gran part del valor afegit es genera en el tractament. No té sentit que el sector primari no hi participi. Les nostres cooperatives, una a una, no tenen potència per esdevenir indústries, però agrupades i convenientment capitalitzades poden fer-ho. Hi ha experiències que ho certifiquen.

Tampoc no es pot negar que hi ha joves emprenedors convenientment guiats i amb recursos crediticis a l'abast que són capaços d'emprendre una idea i de transformar-la en una realitat industrial o comercial. Iniciativa i cooperació són essencials en els dies que vivim, i per fer-les viables calen dues coses: que els actors les vulguin i que trobin l'empara de l'Administració, l'agrària, però també la que vetlla per la indústria i pel comerç. No cal anar a Itàlia del nord per veure realitzacions d'aquesta mena, però, si de cas, allà hi ha experiències que funcionen a cor què vols.

En aquest àmbit, un fons públic suficient de capital risc és una necessitat que no podem retardar a activar, com no podem deixar de considerar la capitalització, l'accés

als instruments financers per a les nostres cooperatives i centrals de producció si aquestes planifiquen adequadament llur activitat emprenedora. Instruments financers, sí. El camp català necessita un sistema públic creditici propi, capitalitzat, modern i eficaç, que ha de venir d'un redimensionament, entenem nosaltres, de l'ICF o de l'ICA, o de tots dos alhora. Vegin, vostès, que les polítiques agroalimentàries són polítiques econòmiques, també són polítiques empresarials. Són mereixedores d'una acció interdepartamental en el si del Govern, i aquesta nova visió de la política agrària, que crec que comparteix el conseller, perquè n'ha donat mostres diverses vegades, ha d'obrir-se camí ja en el Govern.

A propòsit del teixit cooperatiu, em plau anunciar l'interès del meu grup a aprovar el pla marc del cooperativisme agrari a Catalunya, i de reeditar el pla d'intercooperació. Creiem en la força de les cooperatives. En la viabilitat de llurs seccions, entre les quals les de crèdit, i en la capacitat cooperativa per endreçar possibilitats econòmiques i atorgar beneficis directes al territori en què estan implantades. Deixem dit que la política agrària comuna adreçarà bona part del seu pressupost al desenvolupament rural, a la diversificació de l'activitat, però també adreçarà recursos principals a les mesures agroambientals, a les pràctiques sostenibles de la producció agropecuària més saludable. Importa a tothom que allò que produïm sigui fet amb respecte pel medi i per l'entorn, lligat estretament a la cultura agrària de cada territori i al seu paisatge productiu.

L'estalvi de recursos, com l'aigua, els adobs químics, els excessos de dejeccions ramaderes, l'abandó de pràctiques agressives són tan importants com la creació insostenible de nous regadius o la gestió dels residus. Ens hem de conjurar en la modernització dels recs tradicionals i amb condicions econòmiques assumibles, tot estalviant una aigua que ha de servir per a l'activitat alimentària i industrial en el mateix territori o per a millors abastaments de boca o per recuperar cabals dels nostres rius.

Ens hem de conjurar en els esforços privats i públics per a la creació energètica a partir de les potencialitats de les explotacions agroramaderes. Una part de la nova economia rural ha de venir per la banda de la generació d'energia renovable sobre el territori, i una altra no menystenible ha d'originar-se en l'artesania alimentària, en les experiències culturals i turístiques del territori agrari. No volem negligir la necessitat que l'Administració ajudi les explotacions ramaderes a fer possible les necessàries condicions de benestar animal. També en aquestes matèries hem preparat resolucions que haurien d'arribar a bon port, fonamentalment aquelles que fan referència a la capitalització de les accions dels emprenedors i de les cooperatives.

Nosaltres produïm, produïm de manera sostenible i amb escrupolós respecte per la traçabilitat. Ara mateix estem debatent les esmenes demanades per Unió de Pagesos al codi de consum per incorporar-les-hi. En canvi, no acabem de fer les degudes inspeccions en frontera a les importacions alimentàries, moltes de les quals són produïdes sense cura del medi ni en condicions socials en els països d'origen. És imprescindible augmen-

tar els recursos en el control; exigir iguals condicions de traçabilitat i normativitzar el comerç dels aliments importats. Potser especialitzant els ports de recepció, els ports marítims de recepció, exigint sens dubte iguals condicions de traçabilitat a aquestes produccions que arriben en aquests ports.

És per aquestes causes, entre altres, que el meu grup –causes de traçabilitat, de sanitat dels aliments–, oposa a l'escandalosa liberalització dels OGM una moratòria estricta mentre no siguem capaços de dictaminar-nos en alliberats. Hi ha formes subtils de tenallar les explotacions agràries. Els OGM en són una. La tendència als monocultius n'és una altra. I encara una darrera és l'extensió de les integracions en empreses agroalimentàries. El model agrari català no vol l'explotació de la terra per part d'uns pocs que assalaria els pagesos. Aquest risc, que és un fantasma sobre l'espai del Segarra-Garrigues, per exemple, hem de foragitar-lo necessàriament i immediatament.

L'explotació familiar agrària segueix essent el cor del nostre sector i és on cal dirigir els suports públics i les lluites sindicals pageses. La pervivència d'aquest model exigeix dues coses essencials: el manteniment del sòl agrari com a productiu, exempt d'especulacions i de pressions urbanes i de les grans infraestructures a través d'una llei específica de protecció, amb preceptes que obliguin a pivotar sobre el sòl agrícola les planificacions sectorials, i alhora és imprescindible que l'Administració doni suport logístic i financer a l'eixamplament de les explotacions catalanes i millors recursos per a la modernització de les seves estructures i de la reconversió de l'activitat, o per a la seva diversificació.

En aquest punt no volem deixar passar l'oportunitat d'anunciar una resolució que impulsa una llei de gestió pública dels sòls agraris que deixen de ser conreats, de manera que tant l'Administració com les estructures cooperatives puguin gestionar-lo en favor d'engrandir les explotacions familiars.

Ara fa uns quatre anys vam dissenyar un model contractual entre els agricultors i l'Administració: el contracte global. Ha estat sens dubte un bon instrument de planificació i d'acció en les polítiques agràries de Catalunya, però avui ja queden curts els seus objectius i massa complexa la seva gestió administrativa. És arribat el moment de plantejar-se un nou marc. Hem d'incorporar al contracte global objectius territorials, supòsits de pràctiques agroambientals adequades a la tipologia de les explotacions que contracten, formes de gestió de les explotacions noves, des de les experimentals fins a aquelles que proposen produccions innovadores. A la base d'aquest nou contracte global ha d'haver-hi el compromís de les administracions territorials i del Govern, amb els seus titulars, per a una nova forma d'encarar tant la producció com el territori en què es produeix i les possibilitats de recerca de valor afegit en què els aliments són recollectats.

Som prou a temps de tenir pobles amb vigor. Un món rural viu i emprenedor, on les oportunitats dels homes siguin les mateixes que les de les dones –ningú no es refereix mai a les dones quan parlem d'agricultura–, on les finques en explotació no siguin el refugi de la velle-

sa, on els serveis públics prestats siguin equitatius als de les zones urbanes, i on la mobilitat sigui assegurada de forma universal. Les dones, per cert, són cada dia més un actiu en el món agrari, i, per extensió, en el rural; un actiu innovador, eficient, amb el qual cal no només comptar sinó que cal recolzar amb un programa interdepartamental específic que els assegurí futur, protecció, capitalització, serveis i suport a llur empremadoria.

Com es desprèn del que deixem dit, si volem un món agrari viu i pròsper ens cal abordar nous compromisos, concertar accions, imaginar i fer possibles empreses i noves pràctiques, impulsar formació, investigació, transferència de coneixements. Ens cal recapitalitzar el camp amb fons públics per a les explotacions més innovadores. Ens cal voluntat, atreviment per materialitzar les iniciatives, solidesa per mantenir el teixit productiu. I fa falta una nova forma d'entendre les polítiques públiques a favor del camp, a la vora de la formació, de la tutoria als emprenedors i emprenedores, el finançament a llurs explotacions i empreses i l'acompanyament d'aquestes iniciatives sòlides i també de les iniciatives naixents.

El constant diàleg i la capacitat d'assolir acords de l'Administració amb el sector, a través de la justa representativitat que ara li és negada per l'Estat –a veure si canviem la llei d'una vegada–, i de les empreses alimentàries, amb les estructures de les nostres explotacions familiars; aquest diàleg constant, aquesta recerca de consensos i de concertació ha de ser l'èxit d'aquesta nova cultura agrària.

El meu grup anuncia la necessitat –una vegada més, l'anuncia– d'un acord nacional per a l'agricultura i l'agroindústria a Catalunya, a la manera com ho hem fet, amb acords nacionals en altres matèries sensibles de l'economia catalana. Els termes finals d'aquest acord nacional, de país, han de ser la base per a una llei marc de política agrària de Catalunya, que ja fa molt de temps que entenem que ens fa falta.

Poques coses són tan importants per a la cohesió territorial, però també per a la cohesió econòmica, per a la sobirania de la nació i per al manteniment del seu patrimoni com la pagesia forta i pròspera tant com la puguem imaginar. Es tracta, doncs, d'iniciar una nova cultura agrària i alimentària a Catalunya, en què la concertació sigui tan important com la protecció, en què la producció es fonamenti sobre el coneixement, sobre la transferència de tecnologia, sobre la formació inicial i permanent dels joves agricultors, sobre les millors pràctiques, i en què la participació dels productors en la transformació i en el comerç dels aliments sigui una de les bases empresarials del camp català; en què el suport de l'Administració no sigui només unilateral. Segur que el conseller hi està absolutament d'acord, i crec que el Govern hi és sensible, en què l'Administració, doncs, no sigui només unilateral del Departament d'Agricultura, sinó el fruit d'una política global de l'Executiu: Treball té a dir-hi, Medi Ambient té a dir-hi, el Departament d'Empresa, de Comerç i d'Indústria té a dir-hi, el Departament d'Obres Públiques té a dir-hi.

I, finalment, somniem en una agricultura possible, immediatament possible, en què el conjunt social de la

nació es compromet amb els seus aliments i amb les persones que els produeixen. No hi haurà una cultura alimentària certa, feliç, si efectivament els consumidors, les consumidoras, que són el conjunt de la societat catalana, no coneixen i no aprecien els processos de producció i si no coneixen i no aprecien els productors i les productores, els pagesos.

Apreciem, doncs, els pagesos perquè són ells els que omplen els nostres graners, són ells els que porten a la taula nostra el pa nostre de cada dia, que el volem, avui i sempre, blanc, tou i republicà.

Esmolem bé les eines avui, que en tenim una gran oportunitat, perquè al maig segarem espigues d'or.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller senyor Joaquim Llena.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, senyor president. Senyor Pané, en primer lloc, permeti'm agrair-li el seu to i la seva actitud, el seu to d'aquesta prosa poètica, eh?, que sempre ens ha acompanyat durant tot el temps que..., en els nostres debats en la comissió i durant les coses que hem fet junts.

I agrair-li sobretot l'actitud, perquè vostè sempre ha sigut possibilista, de buscar camí allà on semblava que no n'hi havia, de buscar consens; la seva actitud decisiva de perseverança, també, a fomentar aquest Ple monogràfic; la seva actitud per desbloquejar situacions difícils, com els regs d'Oliana, junt amb altres diputats d'aquesta cambra; també el senyor Batalla, que un dia me'l vaig deixar i se'm va enfadar, o l'actualment conseller senyor Ausàs, no? És a dir, gràcies a aquesta actitud hem desbloquejat coses..., que avui al matí ho explicava. Jo no havia nascut quan es va fer la presa d'Oliana i aquest any hem resolt un conflicte de cinquanta-dos anys d'existència.

Vostè parlava del glamur. Jo..., era una manera d'expressar el que avui he dit de manera més sòbria, de dir que és un sector que li cal més atenció. I això ho he dit sempre, i vostè m'ho ha sentit explicar més d'una vegada, eh?, que probablement és un sector que no té glamur, no?, i és així. Però no som conscients de la seva gran aportació. Durant uns anys –ho explicava al matí– ens vam inventar allò de la multifuncionalitat. Ara a Europa està a punt d'inventar-se un altre terme: el dels valors socials de l'agricultura. Al·leluia, al·leluia! No perdem de vista el principal, que vostè explicava, que era la d'omplir els graners, de tindre una agricultura orientada a la producció, i, estic d'acord amb vostè, no a qualsevol tipus de producció. Catalunya té el que té; no hem de fer una aposta per la quantitat, hem de fer una aposta per la qualitat, per la qualitat entesa no en el sentit de productes només d'excel·lència, productes gourmet, productes glamurosos, no, qualitat en el sentit d'una bona relació qualitat-preu.

Vostè parlava d'un tema que està de moda: la sobirania alimentària. És que llegint i preparant el debat que-

do sorprès, no?, del que fan les primeres potències del món. Però ho han fet, ho han portat incorporat en el seu genoma de país. És a dir, el que fan els Estats Units amb la seva agricultura. Nosaltres a vegades pensem en els Estats Units, en un país modern; ho deia al matí: parlem de Califòrnia com si fos un país que només fan xips. Fan vi, fan ametlles, fan taronges, fan oli; ho fan tot i ho fan en grans quantitats i amb una gran qualitat, no?

I, bé, vostè explicava una cosa, ha començat a tocar un tema que..., en el moment en què el preu del petroli, que tornarà a pujar i tornarà a pujar..., en l'arrel del preu del petroli hi ha els cereals..., és insostenible, que és portar productes de baix cost de l'altra punta de món. No ens ho podem permetre com a gènere humà. La càrrega, el rastre d'aguests productes. I això ho hem d'anar eliminant. I aquí tenim un gran camp per als nostres productes de proximitat.

Al matí ho he explicat en la primera intervenció. Jo proposo explorar amb tots els sectors, aprofitant el dinamisme dels nostres municipis, de les nostres ciutats intermèdies, que n'hi ha moltes..., n'hi ha moltes i hi ha molts alcaldes disposats a jugar amb la potència del nostre sector turístic. Jo quan penso en Barcelona i que a mitja hora tenim el Penedès i veig que no hem estat capaços de muntar de manera coordinada l'enoturisme... Ho hem de fer, és un clam, ho hem de fer. Aprofitar la potència del turisme del nostre litoral, del Pirineu, de l'interior. Ho hem de fer. I això és una gran quantitat de consum o autoconsum de productes propis, que a més a més la gent quan està de vacances busca aguests signes i símbols d'identitat.

Jo crec que tenim un gran recorregut a fer, però s'ha de fer pam a pam; hem de fer un vestit a mida, i el podem fer identificant els productes, identificant on fan carxofes, on fem calçots i on es poden vendre. Alguns productes hortícoles ho estan fent i ho estan resolent amb relativa eficàcia. Jo crec que tenim en les xarxes de proximitat, en els productes de quilòmetre zero, en l'*slow food*..., en la producció ecològica, on en aguests moments encara hi ha més demanda que oferta o que no la sabem connectar. Hi ha productors que volen fer embotits de carn de porc ecològica i no tenen carn. És a dir, ho hem d'anar ordenant o el sector ho ha d'anar ordenant. Al matí els ho deia: no podem pretendre que l'Administració estiri davant d'un sector, perquè som ineficients fent això, som ineficients.

Jo crec que parlava de les característiques del sector. És veritat, vostè, el que explicava del sector primari i de la indústria, que també té la indústria un defecte i té una gran virtut, que és l'únic tipus d'indústria que pot estar a qualsevol indret del nostre territori. Ens trobem indústria agroalimentària petita des del Pirineu fins a l'Ebre, passant per la Catalunya interior i passant per les zones costaneres. La tenim. Això té inconvenients, evidentment: l'atomització, la fragmentació i que no pot lluitar... Vostè parlava d'una distribució. A vegades la distribució és veritat que concentra molt poder i que de vegades li tornem tota la culpa dels nostres mals. Hem de ser justos. És a dir, necessitem una distribució. S'ha organitzat –ho deia al matí–, s'ha fet massa eficient, tant, que ens pot escanyar.

I parlem d'un excés de marques blanques. No totes les marques blanques són igual; hi han marques blanques..., la diferència entre marca blanca i marca de fabricant és tènue, és ètèria, i els experts diuen que quan som capaços de posar-hi uns atributs i unes càrregues emocionals a la marca deixa de ser marca blanca. Hi ha marca blanca com el cas..., per no parlar del nostre sector, Ikea és una marca blanca, que hi ha posat un valor afegit. No tot és igual i no val tot.

Jo crec que el sector han actuat com a vertaders operadors desconeguts. Quan poso l'exemple de la indústria de l'automòbil no és per casualitat. És a dir, abans tota la indústria auxiliar de l'automòbil anava per lliure; va ser un caos; es va haver de reorganitzar. No té sentit, en un sector productor en què tres quartes parts de la seva producció va a la transformació i una tercera part es ven en fresc, però també es ven en aguestes grans superfícies, no té sentit que no compactem aguesta cadena i no té sentit que els actors d'aguesta cadena actuem com a enemics entranyables sempre, com a grans desconeguts. I això és el que observant veus. Sempre. Hi ha una tradició en el sector que el següent és l'enemic, ho és la indústria, i la indústria mira amb recel..., la indústria, que fins aguests anys ha anat molt bé, quan ha tingut por del que té immediatament per davant, l'ha identificat ràpid: és un enemic. Jo els deia: «Escolta, durant molts anys la percepció aguesta que vosaltres teniu de la indústria, el sector productor l'ha tingut.» I, per tant, aquest joc de bons i dolents, de pel·lícules d'indis. Quan érem petits ens feien les pel·lícules de *cowboys* i indis. Avui no sabríem quins són els bons ni quins són els dolents; les coses canvien. Jo crec que hem de fer un esforç de maduresa, d'entomar la realitat i d'anar operant. Jo, de vegades, la meua manera de parlar, el meu to vital pot semblar que explico que el sector va bé. Jo no ho estic dient; jo he estat dient tot el dia que el sector està tocat i està en una situació difícil. Ho dic per alguna afirmació que s'ha fet abans.

Parlava de la producció, a casa nostra, com ha de ser. Li ho he dit. Jo crec que hem de primar aspectes qualitatius, hem d'explorar els nostres mercats i les nostres oportunitats d'interior, i evidentment hem de mantindre la internacionalització.

Ha parlat de la producció agrària ecològica. Hem posat en marxa un pla, no sé si suficient en recursos. És la discussió aquella que els deia abans del pressupost. A mi quan em diuen, i a qualsevol dels consellers que hi ha aquí, què els sembla el seu pressupost, doncs tots direm el mateix. I si li pregunten al conseller Castells si li sembla que tenim prou recursos, ell dirà que sap que no. Però hem d'administrar el que tenim, no? Però 37 milions damunt de la taula, participació de set departaments: Medi Ambient, Departament de Salut, Educació, Presidència, comerç... –no sé si me'n deixo algun, eh?, ara–; n'hi ha set. És a dir, hem fet un esforç: el primer any, i en un any de dificultats, 15 per cent més de cultius ecològics i 10 per cent més d'empreses. És un bon camí. L'objectiu és arribar a doblar en un termini d'uns anys.

Vostè diu que necessitem una marca pròpia. Sí, rotundament sí. Hem treballat, l'hem fet, l'hem dissenyat, està en el registre europeu. També li he de dir que em

neguiteja, en un moment difícil, on tots sabem el que passa quan aixequés la bandera dels productes catalans, m'amoïna —m'amoïna, perquè el nostre sector és eminentment exportador—, però està feta i la tirarem endavant i la presentarem. Està feta, vull dir que està dissenyada, està compactada i està per a presentar en societat. I és el que farem. Què pretén? És posar en valor uns productes no només amb denominació d'origen, amb identificació geogràfica, sinó que no hagin de passar aquest filtre de vegades «farragós» de les denominacions d'origen protegides o de les identificacions geogràfiques protegides, sinó que siguin productes fets a casa nostra amb uns mínims i amb uns *labels* de qualitat.

Internacionalització. Estic d'acord amb vostè que hem de continuar treballant. Tenim sectors molt competitius i molt orientats a l'exterior: el nostre sector de la fruita, el sector porcí i el sector del vi. Els tenim, els tenim orientats allà, i hem de continuar treballant.

Vostè parlava de l'observatori de preus i de les bones pràctiques. I jo li dic: «És veritat, no n'hi ha prou, hem d'avançar més.» I hem d'avançar més i avui parlàvem d'un pacte, d'un pacte estratègic nacional en el marc..., no que vulgui arreglar tota l'agricultura, però en el marc de tots els operadors de la cadena, i hem d'intentar, com vostè també explicava bé, que els organismes de la competència ens facin cas i que ens deixin fer un vestit a mida.

Models de gestió de crisis. D'acord.

Assegurança global d'explotació. No sé —i això ho hem de parlar amb el sector— si assegurança global d'explotació, assegurança de renda, caixes de resis... Hi ha molts mecanismes; no n'hi ha cap d'ells de perfecte, i tenim exemples..., no ho sé, ens van visitar no fa massa temps parlamentaris del Quebec, ens van explicar el seu sistema. És un pas o dos o tres per davant nostre. En podem parlar.

Xarxes de proximitat. N'he parlat.

Vostè ha parlat de la renda agrària. Evidentment que la renda agrària..., i jo, quan he sortit, parlant de la renda agrària, dient aquest any ha pujat... Això no vol dir que el sector estigui bé; tradueix..., normalment quan a la resta de l'Estat puja aquí ens baixa, perquè ells tenen..., dos terços de la influència és agrària i un terç ramadera; en el cas nostre dos terços pràcticament són d'influència ramadera i un terç agrària, no?, o potser no tant: 60 i una mica i 30 i bastant. És a dir, no vol dir res; vol dir que la gent ho està passant bé? No, en el conjunt de la renda agrària hem vist, quan ho comptes a preus constants, que hi ha una davallada constant i que hi ha una situació difícil.

Parlàvem d'incorporació de joves. Hem de fer alguna cosa. Jo no la sé; li ho dic, eh? I pensi que el problema que tenim a Catalunya el tenen arreu de les comunitats autònomes, arreu dels estats de la Unió Europea, i no és fàcil afrontar-ho. I algun dels portaveus avui ho ha expressat: és difícil, el camp vol dir sacrifici, vol dir lligams, eh?; els animals no saben el que és un dissabte o un diumenge, i les nostres produccions són com són. Jo crec que té dificultats però també té atractius. I aquests dies he sentit a parlar algú..., no ho sé, llegia una dona

que expressava el que és per ella el camp, no? I la veritat és que ho expressava amb sentiment. Diu: «És més sacrificat, però també et compensa, no amb diners, sinó amb..., és una feina vocacional.»

Jo crec que vostè ha parlat de la modernització —totalment d'acord— del sistema financer. Hem de pensar en nous sistemes financers. És a dir, fins ara era una cosa molt automàtica, i jo crec que hem de buscar i hem de posar enginy a buscar sistemes financers per a redreçar una situació. No ha de ser la sortida global, però sí una situació transitòria que ens permeti avançar.

Em parlava de tres temes cabdals —jo crec que és la clau de volta del nostre sector dels propers anys—: aigua, purins i energia. Al matí ho he explicat com a noves oportunitats. Jo crec que en el tema dels purins estem allà; hem fet un pla de biodigestió amb GESFER, molt sensat i on acabes demostrant que el purí pot esdevenir una oportunitat, senzillament per dues coses: perquè hi ha molta necessitat de conrear terres arreu del món, el millor fertilitzant és l'abonament natural. És a dir, el purí no és dolent per tot... Jo..., si sabéssim discriminar el que ha estat el purí en alguna zona, que..., compte, no dic que n'hàgim d'augmentar la concentració, eh?, però..., si poguéssim discriminar entre el que abans anomenaven *nitrato de Chile* y el purí, veuríem que no només ha fet mal el purí, sinó que un excés d'ús de fertilitzants químics també, no? És una oportunitat transformar-lo en fertilitzant. Hi ha projectes, hi ha iniciatives, algunes que les hem impulsat juntament amb el sector privat. I l'altra és produir biogàs, que tampoc no acaba d'eliminar el residu però tu pots..., és a dir, el nitrogen no és dolent *per se*.

Parlàvem d'energia. Avui els ho he explicat. Jo crec que un dels reptes que tenim és que part de l'energia que es produirà en el món rural i en els nostres camps, la solar, l'eòlica i la fotovoltàica, han de tindre un retorn al sector. Els deia que ho estem explorant per necessitat, perquè les nostres comunitats de regants han de fer front a unes despeses importants amb la tarifa elèctrica per impulsar l'aigua. I hem de buscar que això sigui un sistema sostenible. És a dir que puguin afrontar els costos cars que això representa.

Hi ha una cosa..., i l'aigua, l'ús eficient de l'aigua, jo crec que és la clau de volta. Vostè ho ha explicat: hem de fer més regadius, però els hem de fer bé i hem d'utilitzar l'aigua bé. I l'aigua, si s'utilitza bé, i tenim els millors experts gairebé del món... És a dir, pensin que a l'Europa central fan un forat a terra i surt aigua, no han d'afinar el seu enginy com nosaltres, no? I dins de la conca mediterrània, doncs, hi ha una gent que en saben molt, que són els israelites, i després venim els catalans. En sabem molt. Estem tutelant projectes a nivell internacional en aquest sentit. Tenim un senyor que en sap moltíssim que es diu Joan Girona; a l'IRTA, tenim molts professors a la UdL que hi treballen. Jo crec que tenim el material humà, tenim els coneixements i els hem d'anar aplicant.

Em parlava de la recepció en els ports... Pensi que el principal port és l'aeroport de Vitòria, que és per on arriba tot el peix que es distribueix per Catalunya que no és nostre. És evident que hem de millorar en el tema

de reciprocitat –no en tenim més remei– i en el tema d'aplicar la legislació vigent i les inspeccions. Hem de fer un esforç. Al matí parlava d'una agència única. Què vull dir amb una agència única? Aquí tenim l'Administració de l'Estat en tot el tema duaner i tenim sis departaments de la Generalitat. Jo no dic que s'ho quedi Agricultura, no estic dient això; però hauríem de muntar una agència de control i d'inspecció única al voltant del sistema agroalimentari, que fos transversal i en el qual participessin tots els departaments; però és una necessitat.

Lleida, sòls agraris..., jo al matí he anunciat..., jo no sé si una llei de sòls agraris només, no?, és a dir, entrar en els criteris purament urbanístics. Jo crec que hem de fer una llei del món rural i agrari, on càpiguen la valorització de l'espai agrari, la gestió d'aquest espai agrari, tot el tema de la diversificació del món rural, les noves oportunitats, que n'hi ha moltes, hi han nínxols. És a dir, quan jo explico que Nokia és un projecte de desenvolupament rural, estic dient que hi ha un gran mercat. Ens havíem limitat a fer cases de turisme rural, que està molt bé, i a fer itineraris turístics i a fer melmelades. Fantàstic!, però el món rural dona per alguna cosa més, ens l'hem d'agafar més seriosament.

I aquesta llei ha d'incloure aspectes que no tenim ben legisllats, com tots els temes que fan referència a concentració parcel·laria, a modernització. Jo crec que hem de fer una llei que reculli i que entomi molts d'aquests aspectes de l'espai agrari.

M'ha parlat de les dones. Jo crec que el matí m'hi he referit. No hi ha cap mena de dubte i els que som de poble sabem que l'estructura en el fons..., és a dir, el paper més sord de la dona ha estat en les nostres explotacions agràries i ramaderes i en el nostre món rural. Dic «més sord» perquè era un paper importantíssim: aguantant la casa, aguantant l'explotació i en els últims anys diversificant-la. Impressionant!, i no té cap reconeixement, ni cap prestació.

Parlem de concertació. Jo crec que sí. És a dir, miri, en la meua relació amb el sector evidentment he tingut dificultats amb algú..., amb algú no. Jo crec que hem d'impulsar mecanismes de concertació, però que ens obligeu o que ens facin que sapiguem ben bé el paper que hem d'adoptar cadascú. Jo crec que hem de definir el rol de tots els agents de la cadena agroalimentària, des dels productors, fins a l'Administració, les organitzacions. I concertar no vol dir imposar les noranta-nou propostes teves, concertar vol dir més coses. Jo crec que..., no entenc la política d'una altra manera, no l'entenc. I és veritat que he tingut dificultats amb alguna organització, però jo crec que ells defensaven el seu paper que havien de fer i jo defensava el meu. Amb altres no n'he tingut tants. Això és així, no? Jo crec que el nostre sector ha d'aprendre a entomar la concertació d'una altra manera. Hi ha més operadors a la cadena, hi ha molts operadors. Jo crec que hem d'anar caminant cap aquí.

I ja, per acabar, no sé si li he contestat totes les coses, senyor Pané; però sí que volia fer un apunt en el tema que abans deien que no hem promocionat prou els nostres vins. Jo crec que hem fet un impuls, com a mínim hem aconseguit, amb les valoracions que fa el Nielsen

anuals, que, com a mínim, la gent estigui sensibilitzada, i que els catalans diguin que fem bons vins o tant o més bons vins que els vins de fora. I que les comarques gironines i les comarques de Lleida i en algunes de Tarragona comencem a creure'ns que els nostres vins..., no a creure, sinó que li hem donat l'oportunitat de provar-los, i és una evidència que els nostres vins són fantàstics.

Jo crec que quan surts de Catalunya t'adones que a fora d'aquí fan el que aquí amb un sentiment identitari molt més fort no fem, no? I per això els recordava la frase del senyor Manuel Vázquez Montalbán: «El país que no es beu els seus vins és que té problemes d'identitat.»

Tenim un llarg camí a millorar, però jo crec que, senyores i senyors diputats, tots vostès haurien de ser portaveus proactius, prescriptors d'aguts productes nostres, que, en definitiva, en el món els reconeixen com els millors. Avui s'ha parlat de la guia Parker o la Peñín. Els nostres vins, els nostres caves estan a uns nivells de puntuació insospitats fa uns anys. Jo crec que, si ens arriben a explicar fa vint anys que tindríem la qualitat de productes que tenim avui, no ens ho hauríem cregut.

Gràcies, senyor diputat.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, per les múltiples referències i, en fi, per la bona articulació de la interpretació que vostè feia a les nostres propostes.

Vivim uns temps molt difícils. Segurament totes les generacions, i en un moment o altre, acaben dient que viuen temps molt difícils. Si em poso a pensar en les responsabilitats i com les viu el senyor Huguet, aquestes responsabilitats, quan del sector de l'automòbil li cau una empresa o quan de la construcció li cauen no sé quantes persones aturades o de la indústria química..., si ell n'és conscient m'esgarrijo. I el mateix passa amb la consellera Serna..., quan tantes empreses, per desgràcia, han presentat ERO, i encara algunes en presenten. M'esgarrija aquesta situació tan difícil en què vivim, no a Catalunya –nosaltres hem de parlar del nostre país–, sinó a tot el món sencer.

Ara, si alguna cosa és especialment difícil, i ho entenc jo, senyor conseller, si alguna cosa és a la vegada que difícil especialment sensible, i contra la qual dificultat hem de saber trobar remeis, és justament l'agricultura i la ramaderia, i en sentit ampli tota l'agroindústria. Perquè, efectivament, repetirem una vegada més el mot substantiu o si es vol l'adjectiu, perquè és un element estratègic, perquè és estratègia de país; però, sobretot, perquè si no hi ha aliments, no hi ha vida.

Jo crec que el gran problema que tenim és el del valor afegit en el món agrari, que sofreix una mena de reconversió que no s'acaba mai. Els que produeixen, produeixen bé; però, en canvi, no tenen valor afegit els productes que acaben arribant a la primera baula de la

cadena de distribució. I és a partir d'aquesta primera baula que se'ls dona valor afegit. Per què els productors, per què els pagesos i les pageses han de renunciar a la transformació de la seva producció? Per què han de renunciar a la distribució del producte primari o del producte transformat, si just en la transformació i en la distribució és allà on hi ha el valor afegit?

Per cert, el valor afegit que obté la cura, el tractament d'un aliment és un valor afegit que es queda en el territori, que no es desubica, que no es deslocalitza, que no fa rendiment en un altre indret, el fa en el mateix territori en què s'ha produït i s'ha transformat i s'ha començat a comercialitzar.

No volia deixar passar aquesta ocasió, senyor conseller, per dir-li una cosa que segurament no la hi he dita mai i la hi dic avui: jo vaig ser present en el primer acte que va fer a Lleida després de la presa de possessió com a conseller, on el Departament d'Agricultura va explicar que el seu departament no es diria «Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca», sinó que es diria «Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural». I, per primera vegada, vaig sentir que un conseller d'Agricultura connectava profundament amb el meu propi criteri. Perquè, efectivament, no és només un departament d'agricultura, i essent que l'agricultura n'és el fonament, o de ramaderia, essent que la ramaderia n'és el fonament..., és que és un departament que ajuda la producció i que ajuda, als que no produïm, a consumir sanament i santament. I, des de la producció fins al consum sa i sant, és on es genera tot el valor; que, hi insisteixo una vegada més, és valor de sobirania, de sobirania alimentària, és valor de sobirania nacional i és valor que arrela en el mateix territori.

Jo li he sentit dir diverses vegades –i cada vegada que li ho he sentit dir me n'he alegrat i he connectat per primera vegada amb un conseller d'Agricultura amb aquesta fondària– que «no sortirem d'aquesta mena de reconversió permanent només amb la queixa, essent que la queixa és molt important, perquè si no hi ha gent que es queixa, els que tenim el deure d'escoltar no hi sentirem; però, sobretot, no en sortirem si no anem més enllà del pessimisme que ha tingut tradicionalment el sector». Cert. Ara, perquè la queixa sigui escoltada i transformada en acció proactiva, perquè en la ment acabi desapareixent i surti alguna paraula que sigui d'exultació, necessitem acostar-nos més al teixit productiu, necessitem acostar-nos més a les nostres cooperatives, a les nostres centrals de producció, als nostres agricultors, als pagesos i a les pageses, i necessitem dir-los que poden tenir capitalització de noves iniciatives, que poden emprendre un camí d'una nova cultura de la producció, en què producció i transformació i comercialització siguin el fonament de l'empresa agrària. No es fa en un dia, ni en dos, ni en tres, però necessàriament hem de caminar cap a aquest costat.

I vostè ho ha dit moltes vegades, conseller. Vostè ha dit: «No ens podem instal·lar permanentment en la queixa i no podem ser només pagesos productors. Hem de ser empresaris, empresaris i empresàries, que amb les millors pràctiques, tenint el millor sòl del món i el millor coneixement i la millor tradició històrica som capaços

de produir amb una qualitat digníssima i amb una quantitat, en allò que hàgim de produir en quantitat, també digníssima.» Ara no ens podem quedar només en la producció. Necessàriament les estructures del món agrari han de ser estructures empresarials que siguin capaces justament de la transformació. Si és possible, que el producte que han sembrat i que han pogut collir els pagesos arribi de la mà dels pagesos individuals, però sobretot amb associacions cooperatives o societats laborals o societats anònimes arribi de les mateixes mans fins a la taula. I, si no pot ser fins a la taula, com a mínim, fins al lineal del mercat.

Vostè té aquesta sensibilitat i jo hi he connectat sempre i he pensat que efectivament aquesta és la sortida, però aquest ha de ser necessàriament un compromís mutu entre els legisladors –que probablement som els menys importants en aquesta qüestió–, l'executiu i els protagonistes de la producció, que esdevindran protagonistes de les seves mateixes empreses, que són protagonistes de les seves mateixes empreses.

Crec que és molt important –molt important– que, d'acord amb la tradició dels esforços agrupats de Catalunya per a la producció i per a les primeres industrialitzacions i per a les primeres comercialitzacions, ajudem de veres les cooperatives. No ajudar-les per ajudar-les: que les ajudem que creïn cooperatives de segon grau, que facin intercooperació, que ajuntin valors, que ajuntin propostes, que ajuntin oportunitats de persones. No ens podem permetre la nuclearització que algun dia va ser bona, però seria en el segle passat, no en aquest. Necessitem un teixit cooperatiu fort i l'Administració, al darrere o al davant, capitalitzant aquelles iniciatives que vulguin prendre aquestes cooperatives. I qui diu cooperatives diu igualment empreses d'emprenedors i emprenedores; en tenim molts exemples i sabem, per tant, que Catalunya té aquesta capacitat.

Crec que la capitalització del camp, conjuntament amb l'orientació i la informació, amb la tutoria que s'accepti des de la concertació per part del sector de l'Administració, ha de dur necessàriament a aquest canvi, a aquesta nova mentalitat, a aquesta revolució de la nova agricultura. Una agricultura, hi insisteixo, que és no només de producció, sinó que és de producció, és de transformació, és una agricultura dels aliments servits, com qui diu, a taula.

I finalment volia encara continuar remarcant la necessitat que els consellers i les conselleres d'avui, les conselleres i els consellers de demà –del signe polític que siguin, que tant hi fa, això no importa–, es comprometin entre ells a entendre que potser el sector de l'automòbil té molt poc a veure amb l'agricultura, però que la responsabilitat de l'empresa, que la responsabilitat de l'economia del Govern –de l'empresa del Govern, la responsabilitat política sobre l'empresa, sobre la iniciativa empresarial–, que la responsabilitat política sobre l'economia del país, que la responsabilitat política sobre el medi, que la responsabilitat política sobre les infraestructures i la pressió que fem en el sòl, doncs, són compromisos mutus, col·lectius, interdepartamentals, a favor d'allò que anomenem «la sobirania alimentària», d'allò que anomenem «la cultura agrària, la cultura alimentària de Catalunya». És tot el

Govern que ha d'ajudar a avançar aquest sector cap a aquesta nova transformació.

I una ultimíssima qüestió –senyor president, acabo–, no s'ha referit, senyor conseller, però crec que ho té a la ment, a la importància d'avançar en una manera de gestionar els sòls que queden abandonats, en quedaran per la qüestió de la reconversió, però en canvi hi ha molts pagesos i moltes pageses que necessiten sòls per a ampliar la seva explotació, perquè altrament no és viable. És important que l'Administració hi sigui i ajudi a aquests processos a través d'una llei, en direm «de banc de terres», en direm «de gestió de sòl agrari públic» o el que sigui, però en definitiva avançar en el fet que les explotacions puguin tenir més terreny.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Finalment té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

(Pausa.)

Quan vostè vulgui, senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Conseller*, cuando se inició el debate tenía claro que estábamos en una situación especialmente grave, y tras finalizar las primeras intervenciones, la del presidente Montilla y la suya, realmente me preguntaba..., me surgió un primer interrogante: ¿realmente era necesario este debate? Y ¿por qué entonces, hace unos meses, todo el campo español se manifestaba en las calles de Madrid solicitando medidas concretas para solucionar la grave crisis? ¿Por qué los tractores en Cataluña colapsaban, hace poco más de un mes o dos meses, las carreteras catalanas para recordarnos que el campo existe y que no es un escenario para disfrute de los urbanos, sino una de las principales industrias de Cataluña?

Y he de decirle que después de la intervención del presidente Montilla tuve la impresión de que realmente a lo mejor el debate no era necesario, puesto que él planteó..., antes se ha hablado del «pan nuestro de cada día» y usted se ha referido a «aleluya», y de santos... Permítanme que siga con el lenguaje bíblico, o en este caso del Antiguo Testamento, y me da la impresión de que el presidente Montilla, cual Moisés, nos traía una buena nueva y decía, enunciaba una evidencia: «Se acercan escenarios más positivos», ha dicho literalmente, así, solemnemente. Creo que era en relación con la resolución de la crisis, y la hipótesis de que no hay mal que cien años dure. Pero, en todo caso, sí creo que era evidente y parecía que no era poco más o menos que necesario el debate.

He de decirle que, tras el desarrollo de todo el día y habiendo escuchado a todos con mucha atención, me alegro de que se haya celebrado el debate, ha sido un debate ampliamente positivo y, como tendrá ocasión de comprobar al final de mi intervención, creo que realmente nos podemos sentir satisfechos de haber puesto

encima de la mesa, en la televisión de muchos hogares, un problema acuciante y al que al menos se plantean ciertas soluciones.

Son muchos los problemas que asolan el campo catalán, y para los transcendentales es cierto que no se encuentra su posible solución en esta cámara, en el ámbito autonómico, y no la encontrarían tampoco aun cuando se produjera la acumulación de competencias en el espacio de la Generalitat que hoy reivindicaba el portavoz de otro grupo parlamentario –por cierto, un grupo parlamentario que da apoyo al Gobierno. El debate necesariamente supera nuestras fronteras, no solo las catalanas, sino también las españolas, puesto que no podemos marginar que la solución al mismo se encuentra fundamentalmente en la Unión Europea.

Es paradójico que, cuando en este Parlamento celebramos ahora un debate extraordinario que permitirá a la sociedad tomar conciencia..., bueno, ello si no lo impide la sentencia del Tribunal Constitucional sobre el Estatuto de autonomía, que entonces quedaremos aplastados y no habrá conciencia posible, puesto que mañana no se reflejará en ningún medio de comunicación este debate; pero si no ha lugar la sentencia todavía, en este caso sí que se planteará y habrán observado una delicada situación del campo catalán. Pues bien, es paradójico, decía, que en este contexto el comisario de Agricultura y Desarrollo Rural, Dacian Cioloș, lance esta semana, el 12 de abril, en el Parlamento Europeo la necesidad de abordar ya el debate sobre el futuro de la PAC y anuncie que a finales de año piensa presentar una propuesta para diseñar la política agraria a partir del año 2013. Es un planteamiento ya de gran calado, en el sentido de que se están poniendo las bases para las posibles soluciones al problema del campo europeo.

El diseño de esta política se ha de sustentar, primero, en formular las grandes preguntas; yo creo que es, un poco, lo que tenemos que abordar hoy aquí, o al menos plantearnos de entrada. Algunas de ellas me voy a permitir formular en estos momentos.

A mi juicio, es necesario preguntarse sobre si es preciso modificar el actual sistema de ayudas directas para lograr mantener al menos la estabilidad o mejora de los ingresos de los agricultores; alguna tesis ha apuntado ya en alguna de sus intervenciones, a respuesta de algún otro grupo parlamentario. A mi juicio, plantear en estos momentos la reducción de las ayudas es especialmente doloroso en el caso catalán, cuando sabemos que la renta agraria ha descendido un 5,6 por ciento en relación con el año pasado, y actualmente es un 17 por ciento inferior a la del año 90 –eso es según los datos que tengo.

¿Cómo potenciar el papel fundamental de la agricultura y de la ganadería para que pueda producir alimentos en un escenario en el que dentro de poco seremos más de 750 millones de habitantes en Europa, más de 500 millones en la Unión Europea, y dentro de unos años probablemente ya alcancemos los 9.000 millones en todo el planeta? Hoy hemos insistido, y usted lo ha hecho con reiteración, en el carácter estratégico del sector agrario, y este es un debate que se tiene que llevar también al ámbito europeo. Es imprescindible que se empiecen a

adoptar medidas para, si no asegurar, sí ampliar al máximo posible el autoabastecimiento en Europa.

¿Es conveniente ampliar el campo productivo con productos agrícolas destinados a biocarburantes o a producir energía renovable a partir de diferentes fuentes? Creo que también este es un debate que es actual y que ha de abordarse.

¿Cómo armonizar el fomento de la agricultura con una política medioambiental sostenible?

¿Cómo armonizar el imprescindible fortalecimiento del campo europeo con la libertad de mercado y con el mantenimiento de la renta de integración del sector y con el necesario desarrollo de los países del Tercer Mundo? Ese es otro debate también imprescindible.

¿Qué consecuencias puede tener para la Unión Europea la adopción de medidas excesivamente proteccionistas? Es el espacio que se nos abre con el futuro de la PAC y con el debate que han planteado muchos gobiernos, pero esta semana, insisto, planteaba el señor Dacian Cioloș.

Estas son algunas de las preguntas a las que podemos comenzar a esbozar ciertas respuestas; hoy se han planteado, en el curso de las intervenciones que ha habido, algunas de ellas. Pero a nuestro juicio es imprescindible que se cuente con un gran consenso, pero no solo en el Parlamento autonómico, sino en el Parlamento español, para que en el proceso de dura negociación que se inicia ahora en Europa y que será trascendental para la supervivencia del campo europeo defendamos una posición unitaria que refuerce el campo catalán y el campo español.

En esta línea, lamento manifestar que me ha parecido especialmente preocupante que se aluda por parte del mismo grupo parlamentario al que antes me refería al desconocimiento de la situación del campo catalán que tiene la Unión Europea. Recuérdele que usted, *conseller*, es el representante de las comunidades autónomas de la delegación española durante los seis meses de presidencia española de la Unión Europea y, como tal, tiene como misión, desde luego, poner sobre la mesa la problemática y la situación del campo catalán.

Soy consciente de que aquí no están en juego solo los intereses territoriales, sino que también tocamos aspectos nucleares de la ideología cuando abordamos estos temas. Pero es imprescindible arremangarnos, y en este caso no me ha dejado de sorprender que grupos parlamentarios de distintos pelajes ideológicos tomen como fuente de autoridad al presidente Sarkozy. Es cuanto menos sorprendente, lo cual por lo menos deja un cierto camino a la esperanza en lo que hace referencia a la superación de las barreras ideológicas a la hora de abordar los temas del campo, los temas de la agricultura y los temas de la alimentación. Insisto en la importancia del acuerdo.

De todas maneras, no solo todo se cuece en Europa y no podemos demorar la solución de los problemas al espacio europeo, queda terreno, queda faena en el ámbito interno y a ella me quiero referir ahora.

No es la primera vez que en este Parlamento, en esta legislatura, se aborda el tema de la agricultura, desde

luego no con la intensidad que aquí se manifiesta. En estos momentos quiero recordar una intervención, una interpelación que realizó el Grupo Parlamentario Mixto y que dio lugar a la primera moción en materia de agricultura en la cámara, que era la moción 18.8 del Parlamento de Cataluña, en la que casi con carácter unánime se adoptaron medidas que hoy aquí se están refiriendo, me refiero a la moción de 20 de diciembre de 2008 que tenía origen en una interpelación sobre los precios que formuló el diputado Antonio Robles.

En aquella moción subsiguiente en la que se acordó una posición casi unánime de la cámara ya se abordaba la necesidad de continuar trabajando para que el Instituto Catalán de Crédito reforzara líneas de crédito, se abordaba clarísimamente la necesidad de exigir que los productos agrarios de países terceros cumplieren las normas comunitarias y de manera inexcusable las que hacen referencia a la seguridad alimentaria e instaba al Gobierno del Estado y a las autoridades de la Unión Europea a dar prioridad a los referidos requisitos en los acuerdos y las negociaciones internacionales, se hacía un reconocimiento del carácter prioritario del sector agrario por su importancia y, entre otras razones, se insistía en la necesidad de hacer campañas de promoción de productos hortofrutícolas y continuar con las medidas de fomento y soporte a estos productos. Y, muy importante, llevar a término las medidas establecidas por el Plan de desarrollo rural, PDR, del 2007 al 2013.

Hoy el conseller ha hecho una retahíla de aportaciones que ha realizado el Gobierno y las que no ha hecho el conseller ya se ha encargado el señor Paladella, muy cumplidamente, de mencionarlas, pero en este sentido señalar que algunas de ellas evidentemente han quedado incumplidas, bien por imposibilidad material del Gobierno puesto que evidentemente no está en sus manos a lo mejor hacer que los productos de terceros países cumplan toda la normativa, pero, bueno, pero en otros casos desde luego en lo que hace referencia por ejemplo al Plan de desarrollo rural, pues, digamos que la aplicación del mismo, según cuentan los actores, no está siendo lo saneable y lo saludable que fuera necesario.

Existen por tanto razones que justifican el malestar en el campo catalán y la necesidad del debate y buena prueba de ello, de las carencias que existen, es que si tenemos en cuenta el manifiesto que en su día firmaron, el 18 de abril del 2007, Asaja, Jarc y Unió de Pagesos, vemos que todavía algunos de los aspectos que se reconocía en aquel manifiesto todavía siguen pendientes. Me estoy refiriendo, sin ir más lejos, y a mi juicio son deficientes, a lo que hace referencia al fomento del relevo generacional, la mejora de la eficacia de las plantaciones agrarias, la formación, las indemnizaciones compensatorias de zonas desfavorecidas y de montaña, la potenciación de las infraestructuras agrarias públicas, la promoción de productos de calidad o de origen catalán. Estas son materias que todavía están en gran parte pendientes de solución y en las que se tienen ámbitos competenciales por parte de la Generalitat.

Pero sobre todo –y aquí se ha hecho hoy una cumplida referencia, una exhaustiva referencia– destaca un aspecto nuclear, el de la necesidad de incrementar los

precios recibidos por los agricultores que pasan necesariamente, efectivamente, por una regulación nueva del mercado y un control sobre la cadena de valor. Porque como sabemos, el papel de las grandes cadenas de alimentación que controlan el 50 por ciento de la cuota de mercado está condicionando de una manera demoledora la supervivencia del campo catalán y, en general, del español mediante la política de revienta precios que vienen practicando.

Es necesario que el sector productor y transformador de los pasos necesarios para mejorar su capacidad competitiva convirtiéndose en un actor más fuerte en el marco de la cadena de valor. Y para ello uno de los elementos clave, tal como ha señalado el Parlamento europeo, pasa por la concentración de la oferta y de ahí que sea conveniente fomentar la vertebración y la intercooperación en el sector productor y coincidimos en ello con muchos de los protagonistas de este debate en que es imprescindible destacar y potenciar el papel de las cooperativas agrarias como una agroindustria que presenta una clarísima vinculación con el territorio.

Para ello, y así se formulará en la propuesta de resolución que presenta nuestro grupo parlamentario, es conveniente pasar por la modificación de la Ley de cooperativas, por la elaboración del Plan marco del cooperativismo agrario, por la defensa de las secciones de crédito de las cooperativas y por la consolidación del Plan de concentración, intercooperación y modernización de las cooperativas.

Pero en relación con los costes y en esta línea es necesario que los agricultores y ganaderos también tomen conciencia de su situación y ellos la tienen y saben y tienen motivos para expresar su preocupación. Es evidente que los requisitos en materia de seguridad de los alimentos son imprescindibles, recientemente se ha aprobado en esta cámara una ley de salud pública que trata de potenciar los alimentos seguros, pero también es verdad que encarecen el producto y que ello conlleva un coste en la producción que no tienen otros alimentos de otros países menos celosos que España, Cataluña y Europa en esta materia.

Las consecuencias es que eso conlleva una falta de competitividad a veces que perjudica al productor catalán y en general también al español y al europeo, puesto que el consumidor no siempre es consciente a la hora de elegir el producto la calidad del mismo, y sí es determinante en cambio el precio a la hora de elegir el mismo.

Por ello soy partidario de que se etiquete de forma completa y que el consumidor cuente con todos los elementos necesarios para hacer consumo responsable y ello pasa al menos por la indicación de que el producto ha sido elaborado conforme a las condiciones sanitarias de seguridad y ambientales que establecen las autoridades europeas.

Completar la información no necesariamente tiene que ir en perjuicio de los productos originarios de países en vías de desarrollo y sí irá siempre en beneficio del consumidor.

En esta línea he defendido que el código de consumo de Cataluña que ahora mismo de está debatiendo en esta

cámara incorpore la necesidad de identificar el origen de la Unión Europea en el etiquetaje de los productos, y sería conveniente además que se acompañara de una campaña informativa y divulgativa sobre las condiciones de producción europeas y específicamente españolas y catalanas.

Durante el desarrollo del debate parlamentario se ha hecho mucha referencia, y usted ha dado cumplida cuenta, sobre el comercio de proximidad. El fomento del comercio de proximidad de los productos agrarios, ganaderos y forestales ha de conllevar el abaratamiento de los precios mediante la eliminación de intermediarios innecesarios que repercutirá siempre en beneficio del consumidor.

Se ha hablado de kilómetro cero. Tenemos unos buenos productos, una buena industria agroalimentaria y consumidores potenciales, 7 millones y medio de habitantes y un potencial turístico excepcional y un territorio no excesivamente extenso.

Por lo tanto el coste de transportes no es necesariamente debe ser una condición enorme, exasperante en el incremento del precio final.

Sin embargo la diferencia entre el precio de origen y el precio final es enorme y desde luego el productor no es el que sale beneficiado en esta cadena. De ahí que realmente sea positivo favorecer la concentración en el territorio y acortar la cadena. No se trata, no se trata de encrespar a los enemigos entrañables a los que se refería el conseller, pero sí tratar de conciliarlos efectivamente, y para que la diferencia entre el precio final y el de origen se aproxime y que desde luego los beneficiados de esta cadena resulten el primero el productor y el último, es decir, mejores precios para el productor y para el consumidor.

Se ha de apostar por tanto por la proximidad y por la calidad y ello pasa necesariamente por el fomento de la competitividad del sector agropecuario catalán y para la competitividad es imprescindible rejuvenecer el sector.

Según fuentes del Instituto de Estadística de Cataluña más del 32 por ciento de los titulares de las explotaciones tiene más de 65 años, y un poco más del 40 por ciento se encuentran en la franja de los 50 años. No llega al 1 por ciento los menores de 25 años que se dedican a la actividad del campo.

El conseller nos dice, reitera que los jóvenes no se incorporan al campo por las razones que son, razones de contenido sociológico ha venido a apuntar, pero en todo caso algo habrá que hacer más sin duda para que lograr que los jóvenes se queden y que los jóvenes vuelvan al campo.

Y en este sentido, el Gobierno es quien tiene que liderar la renovación generacional, y lo tiene que hacer mediante campañas divulgativas y educativas si es necesario. No basta con decir que no se crearán problemas porque somos menos con explotaciones más grandes, el proceso de concentración no necesariamente tiene que conllevar la falta de renovación generacional.

Pero además de mayores nos encontramos con un colectivo poco formado, no llega al 2 por ciento las per-

sonas con estudios universitarios agrarios que sean responsables de explotación agraria en Cataluña, mientras que el 85 por ciento tienen experiencia exclusivamente practica, este era el dato que le daba esta mañana el diputado Puigcercós y que usted ha interpretado mal porque estaba hablando, no lo ha dicho pero yo lo afirmo hablamos de responsables de explotación agraria. Nos encontramos por lo tanto con una población envejecida y poco formada, el caldo ideal para la mejora de la competitividad.

Hablemos de la formación, de la formación continua. En el informe de un sindicato, concretamente de Unió de Pagesos, que nos ha facilitado a todos los grupos parlamentarios para preparar este debate y quiero agradecer aquí ahora ese informe tanto otros como el de Asaja o el de la Federació de la Cecac, que sin duda han sido elementos muy importantes para la preparación del debate, en ese informe al que me refería recordaba el mismo el compromiso que adquirió el presidente de la Generalitat en el debate de investidura. «Aplicarem un pla de formació dels professionals agraris que els permeti l'adaptació a les contínues innovacions i les noves exigències.»

Este compromiso se contenía también en el Plan de Gobierno 2007-2010. Pues bien, este compromiso puedo afirmar y afirmo que ha quedado en agua de borrajas. Ya sabe, usted es un buen conocedor del campo, que las borrajas son una verdura excelente, pero muy difícil de encontrar. Existe el Plan de formación de los profesionales agrarios por cuenta propia en Cataluña, que le enseño, que lo conoce muy bien. Este plan prevé que se establecerán semestralmente las pautas de aplicación del mismo, sin embargo, transcurridos más de dos años desde su aprobación los departamentos implicados no han realizado la planificación ni han aportado los recursos para llevarlo a término y ni el SOC ni el Consorcio de Formación Continua de Cataluña lo tienen en cuenta en sus convocatorias de formación continua.

Por lo tanto nos encontramos ante un sector económico con el peor quizá nivel de instrucción de todos los sectores de Cataluña. Creemos que eso ha de cambiar. Es por lo tanto imprescindible incrementar el presupuesto de formación para el sector agrario y agroalimentario y es conveniente que la formación la decidan los que saben en esta materia. Y además sean representativos en el sector. Lo que no es de recibo es que la mayor parte del presupuesto destinado a la formación vaya a entidades que tienen nula presencia en este sector.

Antes me he referido al conseller al comercio de proximidad. Comercio de proximidad sí, pero no nos podemos quedar solos en casa. Es necesario impulsar la promoción exterior de los productos catalanes con capacidad exportadora.

Conseller, este diputado que tanto ha criticado por ineficaz en esta cámara la política de acción exterior de su Gobierno, del Gobierno de la Generalitat, no tendrá ningún inconveniente en justificar la inversión en la promoción internacional de nuestros productos. Eso sí, siempre que se haga coordinadamente entre los distintos departamentos y del Gobierno de la Generalitat con el Gobierno de España.

En esta línea se ha de considerar positivo que esta promoción se haga mediante Prodeca como entidad especializada en los servicios de soporte del comercio exterior y el proceso de internacionalización de la calidad alimentaria.

La gente del campo dedica muchas horas a trabajar —aquí algún otro parlamentario ha hecho un exhaustivo repaso sobre lo que significa la jornada de un agricultor o de un ganadero— y, desde luego, no se merece que la Administración le complique innecesariamente su labor con trabas y burocracia. Ha hecho referencia a unas mejoras en este sentido, el *conseller*, en su intervención, e incluso ha hecho ejercicio de autocrítica. Creo que realmente eso le honra, pero es hora de plantear también el debate, cuáles son las carencias, además de hacer autocrítica.

En estos momentos se está debatiendo en esta cámara un proyecto de ley de usos de la Administración electrónica en el sector público catalán, y en la época de la Administración electrónica resulta que no existe una interoperabilidad entre la Administración autonómica y la estatal para evitar las duplicidades, burocracias y trámites innecesarios a los administrados.

También algún otro interviniente se ha referido a la necesidad de colaborar, de asesorar por parte de la Administración. Ya nos gustaría que además de contar con una administración asesora o colaboradora..., estaría bien, pero al menos no tengamos una administración distorsionadora en la que, efectivamente, el número de inspecciones, el número de controles... Se ha referido en su última intervención a la necesidad de una agencia que coordine todo esto, pero en estos momentos, en tanto que no se cree o en tanto que no se coordine al menos la Administración de la Generalitat, es evidente que se están produciendo excesivas intervenciones por parte de la Administración que dificultan la actividad en el campo.

Queda mucho por hacer en esta materia, y es necesario revisar los procedimientos para que los cambios y los procesos no impliquen una sobrecarga desde el punto de vista del administrado.

Encontraré, cuando termine el debate, una serie de propuestas de resolución por parte de este diputado, que hacen referencia a la política agraria común, al comercio agroalimentario, a la mejora de la competitividad, a la necesidad de mejorar la Administración en el ámbito agroalimentario, al fomento del cooperativismo agrario, al apoyo a la agroindustria, a la formación, a la protección del espacio agrario —muy importante; a ello se ha referido, con motivo de la intervención, el diputado señor Pané— y a la política medioambiental y a la política fiscal. Son una retahíla de propuestas consensuadas y elaboradas en torno, fundamentalmente..., con los agentes implicados en la actividad agrícola.

Quiero, para finalizar mi intervención, señalar la política de mano tendida que sin duda nuestro grupo parlamentario tendrá con respecto a la oferta que ha realizado el *conseller* en el curso del debate. Este diputado, desde luego, muestra su mejor colaboración y predisposición a llegar al acuerdo y a suscribir propuestas

de resolución, y también a abordar y a estudiar el Plan estratégico nacional de *suport* a l'agricultura al que se ha hecho referencia, el famoso PENSAA al que se ha referido el *conseller*.

Pero también le he de matizar primero: no sé hasta qué punto es necesario que todo se llame aquí, en esta cámara, nacional. Bueno, allá ustedes, pero, bueno, decía, y con buen tino, el *conseller* que..., con la cita de Vázquez Montalbán en relación con el vino y la identidad. Yo creo que, efectivamente, sí que tenemos un problema de identidad, y no sé si por eso no bebemos vino, pero lo que está claro es que es innecesario reiterar en todo momento, en cada lugar y en cada plan, el famoso adjetivo, y más con lo que está pendiente —«con lo que está pendiente» me refiero a la sentencia que en estos días probablemente sea dictada. Pero, en todo caso, sí que le voy a pedir reflexión sobre el hecho de que no se caiga de la denominación la palabra «suport», porque entonces quedaría limitado al Plan estratégico nacional de la agricultura, o a l'agricultura, es decir, el PENA, y no creo que nos merezcamos una pena en el plan que regule toda la Administración.

Por todo lo expuesto, ya le invito y le indico que este diputado desde luego tendrá políticas de colaboración en lo que hace referencia a llegar a acuerdos y a asumir, sin duda, alguna de las propuestas que en el curso del debate ha planteado el honorable *conseller* en su exposición.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, honorable president. Senyor Domingo, li agraïxo el to de la intervenció, li agraïxo la mà estesa, i evidentment tenim problemes d'identitat, però alguns més que altres, segur, eh?, no en tinc cap mena de dubte.

Jo no puc lluitar contra la seva impressió del debat. Vostè diu: «Després d'escoltar-lo a vostè...», jo abans, fa una estona, he explicat..., el meu to vital és d'una manera, i potser pot semblar que estic dient que tot va bé, quan no ho he dit, no?

Vostè ens parla d'escenaris. Miri, hi ha molta gent que prospectiva des del Departament d'Agricultura dels Estats Units, fins al Regne Unit, fins als països europeus importants, i tots fan una descripció de l'escenari explicant coses, algunes de les que vostè ha dit, no?, uns escenaris millors que els actuals, amb dificultats pel que fa a la inestabilitat de les matèries primeres.

I vostè ha explicat una cosa, és a dir, com han funcionat els biocombustibles, el que va passar el 2007. Jo crec que aquí hi ha una bona part del nucli de la situació que tenim el 2007, ho he explicat al matí: de sobte comencen a pujar els preus dels cereals i de les matèries primeres al camp. Algú diu: «Això és a causa que molts d'aquests cereals van a fer biocombustibles.» En aquell moment això no va ser veritat; en el cas per exemple català, zero per cent de cereals, i en el cas de

l'Estat espanyol, menys d'un 1 per cent; a nivell dels Estats Units, el que estava previst. Altres diuen: «Això va ser l'especulació.» Probablement hi va influir. Si per especulació s'entén que el diner es va posicionar en el sector agroalimentari, sí. És a dir, en el mercat de futurs de Chicago, normalment, en un any normal es mou vint vegades l'equivalent a la collita d'un any de cereals; aquells anys, en dos anys es van moure cent seixanta vegades l'equivalent a la collita de cereals.

No sé si una cosa o l'altra; el cert és que van passar dos coses. Una, que no hi havia existències de cereals, que avui torna a passar el mateix i que qualsevol pujada del petroli pot tornar a estirar o fer aquest efecte crida. És a dir, el que no va ser en aquells moments veritat va crear una aliança estructural, una parella de fet entre petroli i cereals: quan puja el preu del petroli, el cereal, en comptes d'anar cap a l'alimentació, es pot reconduir. En el nostre cas, cal fer això; no tenim una estructura de país per fer biocombustibles, no ha de ser una prioritat de l'agricultura catalana.

Em parlava d'Europa, i és veritat: en aquests moments he tingut la sort de representar les disset comunitats autònomes, les disset, i es parla molt del paper del ministeri, del que fem... Escolti'm, el ministeri ha fet tres coses intel·ligents, amb una presidència espanyola de transició on, a més a més, la comissió ha de codecidir amb el Parlament, en un període en què quan vam començar a presidir plegava una comissió i n'entrava una altra, i no ha estat efectiva fins al mes de març, però ha fet tres coses, pel que fa al sector, importants.

Una, introduir el debat dels desajustos de la cadena de valor; amb un èxit notable i amb opinions diferents l'ha introduït en el marc europeu i s'haurà de decidir alguna cosa. Dos, tornar a parlar dels mecanismes de regulació de mercat necessaris. I tres, en el marc de la política agrària comunitària, només ha fet una cosa —algú li atribueix al ministeri un seguit de qüestions que no són veritat, només ha fet una cosa—, fer un qüestionari a tots els països de la Unió Europea preguntant-los: «Escoltin, vostè creuen que l'orientació al mercat ha de ser així?, vostè creuen que els mecanismes de regulació de mercat s'han d'implementar?, i vostè creuen que les xarxes de seguretat per al sector s'han de començar a treballar o no? Hi ha un qüestionari amb unes respostes, on el resum és que uns països d'una franja determinada, que es pot imaginar quina —França, Itàlia, Espanya, Grècia, Portugal i alguns de l'Europa de l'Est—..., i uns altres —els països nòrdics, Anglaterra, i en alguna cosa Dinamarca i Alemanya— diuen que amb l'orientació al mercat n'hi ha de sobres, que no calen més ajudes i no calen més... Aquest és el resum. La política agrària comunitària, sempre que hi ha una modificació, és com tot un seguit de globus sonda que van sortint i es van fent, i ja arribarem.

La renda agrària no sé quina ha de ser, el 2009 ha pujat, i això no vol dir que el sector estigui bé. Li ho he repetit, el 2009 ha pujat un 6,6 per cent, li he explicat per l'efecte del que era.

I vostè em parlava de més coses que..., em parlava del Sarkozy. Jo li diria que tots l'hem citat, però uns escoltem el que predica, però no el que fa. Li he explicat

aquest matí que les paraules són magnífiques, són grandiloqüents, un discurs molt emocional, però a l'hora de la veritat ha destinat a l'agricultura 1.000 milions per a préstecs i 650 milions per a assegurances agràries. Aquí ho tenim resolt, eh?, hi dediquem més des de fa anys –no dic a Catalunya: en el conjunt de l'Estat.

Vostè parlava d'una resolució, d'un acord de resolució en aquest Parlament que feia referència a la crisi ramadera. Els crèdits es van habilitar el 2008, estan habilitats. És cert que no hem pogut resoldre això de la reciprocitat, ni ho podem resoldre mai, i les campanyes de promoció d'aquell moment a ara, Déu n'hi do; vostè parli amb totes cooperatives, amb tots els sectors..., totes les campanyes de promoció que han fet. Després, si no m'allargo molt, li ho passaré a detallar.

I em demana que fem una promoció de productes catalans. N'està segur, senyor Domingo? No em renyarà, no dirà que ens surt la vena nacionalista a l'hora de promocionar els productes catalans? Li agafo la paraula, eh? –li agafo la paraula.

Pel que fa al PDR, vull tornar a explicar..., perquè jo crec que és un tema molt important i en què aquest Govern ha fet un esforç que no se li acaba de reconèixer. Afrontàvem el període amb una davallada d'un 25 per cent de fons europeus. Teníem un pressupost inicial els anys 2000-2006, de PDR, de 800 milions i escaig; pràcticament 400 els posava la Unió Europea. Anunciem una davallada d'un 25 per cent dels fons. Nosaltres tanquem un PDR inicialment amb 1.016, però, amb les correccions que hi ha hagut, avui ja li puc dir que són 1.061 milions, que no vol dir que no n'acabem executant més. En el passat període, si la previsió... –abans li he dit 800 i escaig, deixi-m'ho dir exactament: 882–, se'n van acabar executant 909.

Quina és l'aportació de Catalunya i quina era l'aportació de Catalunya? En el PDR 2000-2006 hi havia una aportació de la Unió Europea de 409 milions, 174 de l'Estat i 324 de Catalunya. En aquest nou PDR n'hi ha 476 de Catalunya, 274 de l'Estat, i 311 de la Unió Europea.

Com es gasten, aquests diners? En l'anterior període, d'aquest total, 375 milions van anar destinats a infraestructures de regadiu. En aquest període, 104 aniran destinats a infraestructures de regadiu i a totes les infraestructures.

Què anava al sector i a les explotacions en un període i en l'altre? Doncs, miri, han passat d'uns 300 i poc a 500 i molt en aquest període, que van a les explotacions. I per què em diu: «És que l'execució del seu PDR és dolenta»? L'han enganyat. Per què? Estem quatre punts per sobre de la mitjana europea i entre les primeres comunitats del país, amb diferència. Com portem la despesa en infraestructures? Al límit. Dels 100 milions i escaig, n'hem gastat 70 i escaig. Com es portaven en l'anterior període? El mateix: dels 300 i escaig, se n'havia gastat una gran partida. Quan fas l'extracció i sumes i restes el que anava al sector i el que va al sector, estem molt millor que en aquell període.

El 2007 és un mal any. El 2000, que va ser el primer any, no es van convocar cap dels ajuts del PDR dirigits al

sector. El 2007 els hem convocat, perquè ens ho va demanar una organització agrària; si no, no ho haguéssim fet, perquè és un error. Pensi que el PDR definitivament es va aprovar el febrer del 2008; primer el novembre del 2007, i després el febrer del 2008.

Jo, en això, i en el tema de la formació, jo crec que es barregen els conceptes. Jo li demanaria, quan vostè parla de dades..., vagi a la font. Vostè ha recollit tota la informació de tots els sectors; demani-nos-ho a nosaltres, que li donarem dades serioses. És com si jo... Diu: «No, és que això, les enquestes ens diuen...», és com si jo vull saber el nombre de cartilles d'afiliats a la seguretat social: vaig a l'enquesta o li pregunto a la consellera de sanitat que m'ho digui? Si vull saber la mitjana d'edat de la gent que treballa en el camp, vaig a l'enquesta o li pregunto a la consellera que m'expliqui com està la seguretat social? Diu: «Oh, és que els titulars d'explotacions són grans.» Miri, si jo faig aquesta mateixa diferència, aquest mateix sil·logisme, puc dir que els treballadors de la banca del país són grans perquè els propietaris o els titulars tenen una edat avançada? Si guem seriosos, si hem de parlar de dades... No, al matí he explicat una frase del senyor Mark Twain. Jo crec que amb les dades hem de ser rigorosos. I quan em parla, vostè, de formació..., jo li he explicat que aquest matí el Pla anual de transferència i innovació en el sector agrari contempla 883 actuacions. Són suficients? No. Vostè em parla d'un pla que, a instàncies d'algun departament de la Generalitat, va elaborar una organització agrària. Que jo estic d'acord que s'ha d'implementar i hem de treballar, però no em digui que no estem fent formació; potser no n'estem fent suficient. A més a més, fem formació a demanda, amb cursos d'emprenedors, amb un ensenyament no reglat molt innovador, amb petits cursos d'emprenedors per a cada un dels sectors, i he participat en alguna de les classes com a conseller. Jo no dic que ho estem fent tot bé. Se n'han de fer moltes més. Però les dades que a vostè li han donat, són de quan comencen a tirar endavant una explotació i el 85 per cent no té cap més formació que la seva experiència. Avui, per exemple, tots els joves que s'hi incorporen tenen per obligació fer quatre-centes hores –em sembla que quatre-centes, igual ho dic malament– de formació.

Em parla de simplificació. Jo ho comparteixo, jo crec que n'he parlat força. Em parlava de temes de promoció. Jo sí que li voldria dir que hem fet un esforç en tot el tema de promoció de productes de proximitat. Que hem d'implementar-lo, hi estic d'acord, però tots els productes amb denominacions d'origen. Jo li puc dir que hem fet promocions a cada una de les fires de Catalunya que hem estat, amb l'estand del departament. Hem fet promocions en les sales d'Ibèria, en els trens de llarg recorregut, en el Congrés GSM, amb les federacions d'hoteleria. Hem fet promocions dels nostres productes i en l'aspecte internacional –al matí ho he explicat– anem amb una mitjana de 25 fires internacionals, més 13 emissions comercials directes i 9 inverses, i portem sota el nostre paraigua 232 empreses de mitjana; nosaltres, Prodeca, a part les que fet Acció 10. Jo crec que és una promoció exterior. I sobretot estem..., jo crec que hem arribat a fer una cosa que el que volem és que el sector ens posi deures. És a dir, no anem a una

fira perquè s'ha d'anar a la fira. Anem a una fira si el sector té interès i ens demana que hi anem. És a dir, en aquest sentit, anem a la demanda. No perquè una fira sigui... Abans ens trobàvem que anàvem a una fira perquè era molt important i venien pocs emprenedors, i els que venien, no massa motivats. I, en aquests moments, el que estem és intentant..., és a dir que qui tiri sigui el sector i nosaltres al darrere, donant suport.

Ja, per acabar, i com que és l'última intervenció jo voldria dir dues o tres coses més: una, tenim un sector molt bo produint; tenim un coneixement del nostre sector que no té ningú; som els millors produint fruita i produint moltes coses en el nostre país; tenim un gran avantatge, però estic d'acord amb moltes de les intervencions que s'han fet: no podem baixar la guàrdia.

I una darrera intervenció d'agraïment a tots els portaveus que avui han entomat el debat. Jo crec que seria important que, a partir d'avui, la ciutadania entengués el que hem dit reiteradament: que és un sector estratègic. A totes les organitzacions agràries, que han impulsat el debat i les aportacions que han fet; jo crec que és positiu tot el que heu aportat i tot el que els grups parlamentaris, en aquests moments, començaran a transaccionar. A tots els nostres funcionaris, que massa cops, quan parlem de l'Administració sembla que carreguem contra ells; tenim molt bons professionals, però de vegades els obliguem: fem lleis i volem que ells les facin complir; i és una situació molts cops no fàcil; ells són conscients que l'Administració s'ha convertit en una cosa una mica massa «farragosa», però quan parlem de l'Administració diferenciem les persones que hi ha al darrere, que són molt bones.

I, finalment, agrair a tots els membres del Departament d'Agricultura que m'han acompanyat en aquest debat, perquè un debat d'aquests, creguin-me que és un esforç, i no només del secretari general i dels directors generals, sinó de tot el personal de la casa que ha hagut de treballar i aportar dades. De veritat, moltes gràcies.

Gràcies, senyor president, senyores i senyor diputats.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Sí, muchas gracias..., estoy aquí mismo, señor presidente. Me ha emplazado el *conseller* a apoyar las campañas de productos. No le quepa la menor duda, *conseller*, yo apoyaré siempre las campañas de productos catalanes, porque quiero que mi tierra y los productos de mi tierra se vendan de la mejor manera posible. Lo que no apoyaré nunca serán campañas nacionalistas de productos, igualmente no apoyaré nunca campañas que favorezcan a determinados supermercados de..., cuando se hacen promoción. Eso, no lo apoyaré.

Muchas gracias.

El president

Doncs, acabat el debat, la seqüència que comença a partir d'ara és la presentació de propostes de resolució

per part dels grups parlamentaris, que acabarà a dos quarts de vuit. La Mesa qualificarà i comunicarà als grups parlamentaris la seva qualificació a dos quarts i cinc de vuit. El termini per presentar propostes transaccionals i sol·licitar votacions separades acabaria a tres quarts de vuit. La qualificació de la Mesa de la comunicació als grups es faria a tres quarts i cinc de vuit; i el Ple, per tal de fer la presentació a la votació de les propostes de resolució el reprendríem a les vuit en punt. Tot això amb el benentès que sempre hi ha la possibilitat de demanar pròrrogues i que, per tant, es variï aquest horari.

Suspenem la sessió, en principi, fins a les vuit del vespre.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i quinze minuts i es reprèn a un quart de deu.

El president

Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 133.2 del Reglament, per a la defensa de les resolucions presentades, en primer lloc, i per un temps màxim de deu minuts, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, senyores i senyors diputats, en la meua intervenció mirava d'acabar dient «avui podem segar cadenes», i efectivament crec que ho hem aconseguit. Intueixo que el conjunt del sector, que ha estat expectant durant tot el dia, durant dies anteriors, però avui expectant conjuntament amb nosaltres, intueixo, dic, que estarà satisfet per la quantitat d'acord que hi ha en aquest hemicicle i per l'acord que aquest hemicicle ha aconseguit també amb les diverses parts, amb els diversos segments del sector agrari de Catalunya.

En efecte, hem de dir que el nostre grup està content, molt, a més a més, primer pel clima en què s'ha celebrat el debat; no hi ha hagut desqualificacions i crec que tampoc no hi ha hagut aprofitaments partidistes/electoralistes.

Crec que ho hem fet tots amb el màxim de consciència per arribar a l'arrel dels problemes i per poder treure de les fulles dels problemes les solucions, els fruits. I crec que el gran fruit és justament aquest conjunt, que són moltes, aquest conjunt de resolucions que votarem comunament.

Naturalment, hi haurà aspectes del Partit Popular, algun aspecte de Convergència i Unió, en què els grups que donem suport al Govern no podem ser solidaris, com també hi haurà aspectes de les resolucions que presenta el conjunt de partits que donem suport al Govern que no seran votades a favor per aquests grups de la dreta, però la immensa majoria sí.

He de dir que Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa ha aportat una bona colla de propostes de resolució i que, com hauran fet els altres partits

que donem suport al Govern, han estat plenament acceptades i transaccionades per la resta de grups i plenament acceptades pel Govern. Algunes d'elles força importants, entenem nosaltres: la Llei del sòl agrari, per exemple, per protegir el sòl productiu; o aquesta possibilitat d'arribar a una llei de gestió pública del sòl, un banc de terres, que segurament no tothom estarà d'acord a votar, però que tindrà suports majoritaris; o la promoció de les dones en el món rural; o aspectes de capitalització d'iniciatives, d'empreses i de cooperatives del món agrari; o la formació permanent d'agricultors; o l'impuls a l'assegurança o a un mode de xarxa de seguretat que pal·liï aquelles crisis de preus que poden acabar arruïnant efectivament les economies familiars agràries.

Crec que aconseguim amb el conjunt (*remor de veus*) de les esmenes un enfortiment molt considerable del teixit cooperatiu català i de la seva representativitat; crec que aconseguim també d'impulsar des del Govern la creació de nous espais de concertació entre les parts del sector agroalimentari, que enfortim les estructures agràries i de representació de les organitzacions en la seva concertació amb l'Administració...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

Acabo...

El president

...si els senyors diputats i les senyores diputades... No, no, encara queda temps, però és que la contaminació acústica, diguem-ne, és elevada en aquests moments.

(Pausa.)

Pot continuar...

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. I crec que hem avançat també en la cerca i en la possibilitat de compromisos globals per a l'agricultura, per a l'agroindústria, interdepartamentals, compromisos de govern.

Suposo que el conjunt del sector agroalimentari es deu haver llegit el paquet de resolucions, crec que tots els grups, i el sector, si ho ha fet, estarem d'acord que és una llarga bateria però que hem evitat una temptació que hi havia abans que comencéssim a celebrar aquest debat. I la temptació era que les resolucions fossin només pegats a determinades dificultats conjunturals o dificultats temporals.

Evidentment, hi ha solucions a dificultats temporals i conjunturals, però crec que tots els grups hem estat d'acord, amb l'ajuda del mateix sector, a dissenyar unes resolucions que formen un conjunt de mesures estructurals que efectivament apunten a una nova política agrària, que apunten a una nova cultura de l'agricultura i a noves possibilitats per al comerç dels aliments, intervenint-hi el sector productiu. Orientem política agrària, i ho fem afortunadament d'acord amb les organitzacions,

d'acord amb el teixit productiu. Crec que abans del debat s'ha produït molt de diàleg entre el sector agrari, el sector agroalimentari i els grups parlamentaris; sé que també s'ha produït molt de diàleg d'aquests sectors agroalimentaris amb el mateix departament, i sé que hem estat tots sensibles a la necessitat que junts, plegats anéssim a fer un paquet de resolucions que efectivament dissenyessin una estructura de la política agrària que ens permeti de sortir del marasme en el qual està situada avui l'agricultura.

Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa no pot estar més satisfeta del resultat d'aquest debat. Probablement hauríem hagut de fer-lo molt abans, probablement hauríem hagut de parlar més intensament abans que no pas es veiés en l'hemicicle, entre nosaltres, entre els grups parlamentaris, i els grups parlamentaris conjuntament amb tot el sector, però crec que hem arribat finalment a una esplèndida, extraordinària concertació de polítiques que es reflecteixen just en aquestes propostes de resolucions.

Vull donar les gràcies en nom del meu grup als diversos sindicats agraris, si se'm permet de dir-ho d'aquesta manera, que és com m'agrada de dir-ho. Vull donar les gràcies igualment a la federació de cooperatives. Vull donar les gràcies a aquelles organitzacions interprofessionals, a aquelles sectorials que ens han fet arribar documentació, que ens han demanat reunions, que no han tingut mai un no per a desprendre temps conversant, debatent amb nosaltres i facilitant-nos efectivament molt la feina, perquè hem après d'elles enormement i perquè hem pogut collir fruits seus que avui hem portat a aquest debat i ara concretament a l'arbre de les propostes de resolució.

Crec que ha estat per a Catalunya un dia important i que l'acabarem culminant amb votacions molt majoritàries, amb votacions molt unànimes en moltes coses, i per tant serà un dia extraordinari, no només el 14 d'abril, que ja ho és per ser el 14 d'abril, sinó que ho serà també per a aquest sector agrari al qual el conjunt social ha de mirar-se, efectivament, amb més intel·ligència i també amb més afecte.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, convidats que aguanten fins a aquestes altes hores de la nit, ja podríem dir, la finalització d'aquest debat de política agrària, avui crec que tots plegats, els diputats, el Parlament de Catalunya, la part de la ciutadania que s'ha vist directament implicada en la gestió, la impulsio d'aquest debat i que s'haurà de veure implicada, com el mateix Parlament, en el seguiment de les conclusions que tot seguit aprovarem..., creiem que avui ens hem de felicitar. Ens hem de felicitar perquè hem fet molt bona feina, senyores i senyors diputats; aquest Parlament ha

fet molt bona feina, ha posat, ha enfocat los ulls de la ciutadania sobre un col·lectiu dels nostres conciutadans i conciutadanes, un col·lectiu, com és el de l'agricultura i la ramaderia, que moltes vegades immerescudament se'l fa protagonista de qüestions que des del punt de vista social generen certa incomprensió.

Quan els pagesos i ramaders del nostre país se queixen, quan surten de casa, quan fan hores extra els caps de setmana per fer valdre les seues reivindicacions, no ho fan perquè sigui un esport, no ho fan per abandonar la família i deixar-la a casa, ho fan perquè van a defensar els seus interessos.

I avui hem fet molt bona feina aquí, hem posat llum sobre aquest sector, l'hem enfocat; avui aquest sector ha set actualitat, evidentment no es pot mantindre en l'actualitat cada dia d'aquesta manera, amb debats d'aquesta intensitat, però avui hem donat un primer pas molt important. I el donarem a continuació, amb l'aprovació d'una sèrie de mesures que permetran que aquest sector, si aquestes mesures es compleixen, no hagi de sortir a la carretera, no hagi de dedicar hores els caps de setmana a posar en evidència les seves reivindicacions, sinó que podrà dedicar els caps de setmana a «disfrutar-los» merescudament amb la família si la seua explotació agrària així els ho permet. Això és lo que hem fet avui.

Hem de ser respectuosos amb el que hem fet avui, a mi m'hauria agradat que la festa, que ja és molt gran, hagués set complerta; m'hauria agradat que hi hagués hagut una única votació d'un únic text, que hagués set sí o no.

Però també reconec el legítim dret de l'oposició, d'una part de l'oposició més que d'una altra, a intentar, en certa manera, en les aigües d'un debat de política agrària, treure'n algun rendiment conjuntural. Jo m'ho hauria estalviat, perquè estic acostumat que quan donem la paraula la donem per a exercir-la en totes les seues conseqüències, i, per tant, fer determinats brindis al sol són això: brindis al sol. Però de totes maneres tot allò que es dirà aquí, perquè el dia d'avui té molta significació, és 14 d'abril –és veritat, per a un servidor i per al meu grup parlamentari és un dia de molta significació–, però, a més, es dona la felicitat coincidència que avui hem fet aquest debat al nostre Parlament.

I deia que, com que tot quedarà escrit, tot lo que aquí es digui quedarà escrit, i com que tot això ho anirem seguint, tindrem oportunitat, uns i altres, i la ciutadania en general, de seguir si les paraules que avui es diuen aquí ho són per a complir l'expedient o són realment un compromís amb aquest sector.

Tots hem valorat el sector agroalimentari, tots i cadascun dels grups, com un sector estratègic per al país. Les polítiques que marquen les propostes de resolució que avui aprovarem molt majoritàriament faran que aquest sector vagi agafant potència, vagi creixent, que doni ocupació, que generi noves oportunitats. Generem l'oportunitat, en primer lloc, de la foto que podríem fer avui, que és d'una certa, diguem-ne, tristesa, deixadesa..., és a dir, una certa apreciació de deixadesa per part del sector, de com se l'ha tractat; que dintre d'uns quants anys –dos, tres– totes aquestes mesures que s'hagin anat encadenant, amb el govern que sigui,

hagin començat a donar resultats perquè tinguem una altra foto, un altre negatiu realment diferent. És això el que busquem. I que el sector no s'hagi de plantejar mai més si per al país és important o no: ho és i molt. La ciutadania li ha de reconèixer aquest valor estratègic, però és funció en primera instància dels diputats i diputades d'aquesta cambra i dels governs, d'aquest i dels que puguin vindre, que lo que avui comprometem sigui una realitat.

Per això he fet esment de determinades jugades estratègiques. Un pot pensar que queda molt bé fent un brindis al sol, però com que el temps passa per a tothom es veurà realment si els compromisos són o no són una realitat.

Des del Grup d'Esquerra Republicana així ho hem volgut manifestar. Hem treballat, i agraïm molt sincerament la predisposició, en primera part, de tot el sector, del sector que ha parlat amb tots nosaltres –la proposta inicial d'Unió de Pagesos ha acabat sent una proposta de tot el sector–, i el treball que ha fet el sector ha estat un treball responsable. Aquí no s'ha vingut a buscar maximalismes; aquí s'ha vingut a buscar la complicitat dels representants del poble de Catalunya amb tot el sector. I en lo que avui votarem i en lo que avui hem dit aquesta complicitat hi és. Dependrà, com deia, de l'avenir, que aquesta complicitat es mantingui en el futur, i el sector i la ciutadania en general podran passar comptes.

Votarem una sèrie de mesures; totes, jo crec que totes elles són molt importants. A mi em permetran que faci especial referència... S'ha buscat un nom que pogués quedar, el conseller hi ha fet referència aquest matí; és un nom que queda: el PENSAA. Per què? Perquè és una proposta que recull en bona part, perquè, diguéssim, aglutina una bona part de les exigències del sector: aquesta visibilitat, aquesta traçabilitat, aquest reconeixement de la feina feta, aquest implementar mesures de recerca i per tant provocar la modernització de les explotacions i de tot el sector perquè el nostre sector sigui cada vegada més competitiu, estigui més al dia, doni un millor servei al conjunt de la ciutadania.

Tot això és reflectit una mica en la proposta PENSAA. El PENSAA, que, com saben, vol dir Pla estratègic nacional de suport a l'agricultura i a l'alimentació, vol jugar amb tots els departaments de la Generalitat de Catalunya. Hi haurà un temps per a fer-lo i després hi haurà un temps per a posar-lo en actuació. Nosaltres hem fixat en aquesta proposta de resolució que la durada del PENSAA ha de ser de vuit anys. Hi ha d'haver uns objectius pautats, hi ha d'haver unes línies de finançament concretes, i tot això ha de ser fet amb la participació, com no podia ser d'altra manera, del sector, però també d'auditors externs que ens permetin adoptar aquelles mesures que siguin les més idònies, que ens permetin destriar el gra de la palla, que permetin que tot euro que invertim en aquesta qüestió tingui retorn al sector i a la ciutadania de Catalunya.

El sector s'ha de fer simpàtic a la ciutadania de Catalunya, s'ha de fer agradable a la ciutadania de Catalunya. Ho reconeixen els ciutadans europeus. En una enquesta feta a 27.000 ciutadans, tots –tots– manifestaven –una part molt important, per això dic «tots»– el seu suport al sector dels pagesos i ramaders de la Unió Europea.

A Catalunya el que hem de fer és fer-ho, això, a la catalana, amb responsabilitat.

Jo espero sincerament que algunes rialles que es veuen mentre parlo siguin rialles de satisfacció, que no siguin rialles d'aquelles que malauradament el sector pagès ha hagut de suportar massa vegades, allò de «bé, ja ho trobarem». No; ens hem de posar tots a la feina. I aquest Parlament i el Govern de la Generalitat tenen una responsabilitat molt important.

Nosaltres, com deia, hem intentat establir..., i agraeixo també, de passada, però molt sincerament, el treball, l'esforç que ha fet el Departament d'Agricultura, tots els seus tècnics, perquè les coses tiressen endavant. Com deia, hem construït la columna vertebral d'aquesta proposta de resolució. Si s'aplica, hi haurà un abans i un després d'aquest debat de política agrària. I la funció del sector i la dels grups parlamentaris és aconseguir que això s'apliqui, que dintre de..., en la pròxima legislatura, quan fem un altre debat de política agrària, puguem dir: «El de l'any 2010 va servir; l'any 2010 van començar a canviar les coses.»

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Seguidament és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula l'il·lustre senyor Juan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, representants del món agrari de Catalunya, la veritat és que la meua intervenció discrepa de les dos anteriors, en part. Com vostès veuran, aquest dematí hem començat, o aquesta tarda, vaja, per la meua part, hem començat la intervenció dient que esperaríem la possibilitat d'arribar a un consens aquesta nit. S'ha passat un dia de treball, s'ha exposat la problemàtica del món agrari i ramader a Catalunya, però al final les conclusions, independentment del fet que es diga que hi han grups que ho accepten més o grups de la dreta que ho accepten menys..., la veritat és que el Partit Popular hem presentat vuitanta-sis propostes de resolució de les quals sis s'aproven, se'n donarà l'acceptació; quaranta fan..., que diu que coincidixen amb les mateixes propostes que presenta el tripartit; per tant, hem demanat una transaccional, però no s'accepta la transaccional perquè diu que repetia lo mateix i no hi havia temps de fer lo document. Però, clar, lo Partit Popular no marxem a gust i convençuts de l'aprovació que s'està portant a terme.

Nosaltres no podem dir que fem un acord en benefici del territori quan demà mos trobarem al carrer, no aquí al Parlament, mos trobarem als pobles, mos trobarem amb vostès, i realment los compromisos que estem dient o estem fent no s'arribaran a complir.

Quan parlem que hi han quaranta-sis punts que coincidixen i no arribem a una transaccional, què vol dir? De vegades se redacta un punt i es pren un acord que es diu «farem», i l'altre diu «estudiarem». Parlem del mateix, però no és lo mateix «estudiar» que «fer» o «proposar».

Per tant, avui jo crec que dels acords que es prenen n'hi han molts que no arriba realment a la voluntat que hi ha.

Lo Partit Popular no acceptem..., o no aportem propostes del Partit Popular de Catalunya. Les trenta-cinc propostes que mos votaran en contra del Partit Popular, els les farem arribar a tots i cada un de vostès, i veuran que són propostes de vostès, no nostres, propostes que el mateix sector mos ha demanat. Hem estat parlant estos dies, vostès mos estan portant les seues inquietuds, estes inquietuds les hem plasmat al Parlament, i estes inquietuds que estan plasmades aquí, al Parlament, estes propostes no tiren endavant.

Per tant, honradament, i tenint-los a vostès aquí davant, que són los interlocutors que hi ha hagut i els que mos han fet, d'alguna forma, estes propostes, los direm que ja els farem arribar quines són les propostes reals, que, com deia lo senyor Carmel, tot això queda escrit, afortunadament queda escrit; queda escrit què s'aprova, com s'aprova i què és lo que no s'aprova.

Per tant, molt breument, des del Partit Popular, simplement, la intervenció que hem tingut avui..., estem a favor del sector, estem al costat de vostès. Som conscients que, s'aprove com s'aprove, tot lo que estem fent avui és improvisat; és més de precampanya, el que hem vist, que no realment lo que es vulga, la voluntat del sector. I tinguen segur que si el Partit Popular a la pròxima legislatura tenim responsabilitats de govern i estem aquí, al Parlament, les propostes que nosaltres hem defensat avui, lo que hem estat parlant, lo que hem dit de les cooperatives, lo que hem dit de les associacions..., los defensarem, estarem al costat... I esta serà la política que realment lo Partit Popular defensarà, la política, ho repetixo, dels pagesos, no del Partit Popular. No hi han drete ni esquerres, hi ha un sector, molt important per a Catalunya; és necessari recolzar-lo, hem d'incentivar la incorporació de la gent al camp i per tant això només va a través de recursos econòmics.

Gràcies per la seua presència, per la seua companyia tot lo dia, i gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joaquim Paladella.

El Sr. Paladella Curto

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en principi, hauríem de presentar-li una correcció tècnica del 6.1, del segon guió: allí que fica «en el proper» hauria de ficar «a partir de». (*Veus de fons.*)

Dit això, avui he acabat la meua intervenció, lo penúltim paràgraf, en este sentit, dient que volíem acord, que lluitaríem per un acord i que faríem tot lo possible per a pactar, per a parlar amb tots els grups d'aquí, del Parlament, per a intentar buscar lo màxim acord possible. Així ho hem fet. La veritat és que hem suat tinta xinesa, hem tingut corredisses cap aquí cap allà, però hem intentat buscar i crec que hem aconseguit un màxim acord possible.

Me dol, me dolen les paraules del diputat del Partit Popular, perquè en definitiva tampoc no són del tot certes, i ell ho és... I jo li demanaria que, quan envii el text del que no hem aprovat, conjuntament envii el text del que hem aprovat, i veurem com moltes de les resolucions hi estan incloses.

Sap perfectament que hem estat buscant lo sistema vejam com podíem fer un document de transacció. Lo que passa, que era molt difícil, perquè és molt difícil fer-ho a cinc bandes, i era molt complicat, però insistixo que gran part d'estes propostes que ha dit lo senyor Bertomeu estan incloses dins del text i per tant són coincidents. O siga que, realment, com si diguéssim, si ha d'enviar algun document, envie los dos, i segurament que el que no trobaran en un document ho trobaran en l'altre. I, per tant, la veritat, crec que no és justa amb l'esforç que hem fet la intervenció que vostè ha tingut. Dit com hem dit... Vull dir, lo que és és lo que és.

Avui el conseller ha explicat que volíem un document important –important–, un document de futur, ambicions, de futur i ambicions. Crec que això hem fet tot el possible per a aconseguir-ho; crec que ho hem aconseguit. Crec que avui les organitzacions agràries, tots los pagesos i pageses de Catalunya, ramaders i ramaderes poden marxar contents, perquè tenim un full de ruta, un bon full de ruta; un full de ruta de què hem de fer, com ho hem de fer, de quina manera ho hem de fer per tal que..., amb consens, amb lo màxim consens possible, perquè aquí lo que hem guanyat avui, en este Ple, ha sigut lo màxim consens possible per a intentar retornar, per un costat, a este paper de sector important, importantíssim i vital per a Catalunya, i que penso que en este sentit ho hem aconseguit.

Avui, penso que la política ha fet la seua feina. Penso que el que esperava la gent, als carrers, als pobles... Avui hi ha hagut molta gent del meu poble, de la meua comarca que m'ha trucat, molt satisfets, perquè avui hem parlat d'agricultura, del que ells normalment no senten, i per tant hem estat amb la gent.

I per això, quan la política molta gent la critica, avui jo aquí reivindicco que avui hem fet una bona feina. Los polítics hem fet lo que la gent esperava i mos han sentit al costat, i això és molt important.

En això, una gran felicitació a tots los grups parlamentaris de la cambra; també a tota la gent del sector, a agrupacions diferents –a Unió de Pagesos, a Asaja, a JARC, a la federació de cooperatives–, a tots los que no avui sinó que durant molt de temps han estat treballant per tal que el màxim consens possible fóra possible avui en este Parlament.

Per tant, estem cansats, crec que ha sigut un dia molt intens, i solament mos queda dir endavant, endavant amb la votació, endavant amb les propostes, i tant de bo que lo futur siga molt més millor gràcies a la feina que hem fet avui.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Buenas tardes. Para marcar la posición de Ciudadans al respecto de este debate de política agraria, que, como todos los grupos de la cámara, encontramos acertado, oportuno y decisivo también, dada la problemática del sector, que entendemos que en cualquier caso se debía abordar.

Estamos de acuerdo con todos los grupos, y así se ha expuesto esta tarde, en que es necesario –y esperamos que se consiga con este acuerdo amplio– simplificar el sistema de tramitación administrativa, es decir, jugar al máximo, incrementar todas las posibilidades que da, que ofrece internet.

Nos parece importante, y así ha quedado reflejado en los acuerdos asumidos, apoyar y fomentar todas aquellas iniciativas comerciales de los productores. Efectivamente, y coincido con los parlamentarios que me han precedido en el uso de la palabra, estamos ante un sector estratégico. Queremos que tire para adelante, queremos que siga siéndolo.

Creemos importante también y estamos satisfechos respecto a los acuerdos alcanzados. Creemos importante promocionar los productos de calidad –y ha quedado claro también en la intervención de mi compañero de grupo– o certificados de origen catalán. En definitiva, estamos por el comercio de proximidad, que entendemos que es un beneficio para todos y prestigia el producto que se hace en la tierra.

De todas maneras, nosotros hemos encontrado a faltar..., y tenemos un deseo que esperamos ver de alguna manera que se haga realidad, que es encontrar la forma y la manera, a través de una actuación conjunta quizá de las *conselleries* de Agricultura, Medi Ambient i Habitatge..., quizás intentar, aunque sea ambicioso, una reforma de la Ley del suelo para conseguir que los jóvenes agricultores se establezcan definitivamente en el campo y puedan tener su vivienda cerca de sus explotaciones agrícolas. Es una idea que ponemos sobre la mesa y que entendemos que los jóvenes agricultores..., es deseo de ellos, y entendemos que quizás se podría lograr haciendo un esfuerzo, con la colaboración de todos los grupos.

Entendemos también que tiene la Administración, tiene el Govern la posibilidad de poner en marcha al máximo los mecanismos de inspección, control y sanción para poder garantizar el cumplimiento de la Ley de defensa de la competencia y de la Ley de *comerç*. Todo ello, evidentemente, con un sentido y con un objetivo, que es impedir aquellas prácticas abusivas y desleales que vienen practicando los oligopolios. Hay que conseguir, señorías –y estoy segura de que entre todos lo conseguiremos–, hay que conseguir, digo, un equilibrio de las normas que regulan la competencia y las que regulan el sector agroalimentario.

También tenemos la idea –y seguiremos proponiéndolo y haremos todo lo posible, porque entendemos que es una idea que hay que tener en cuenta y que proviene del sector–, que es la creación de una asociación interprofesional, con una función principal, que es la de

establecer medidas eficaces de prevención y gestión de crisis de mercado.

Fundamental también, y por último, potenciar la renovación generacional. Queremos, y creemos que será posible, más apoyos a la emprendeduría por medio de créditos y formación para los jóvenes que se incorporan.

Estamos satisfechos, por otra parte, y creemos que en este acuerdo se han recogido solicitudes nuestras que nos parecía necesario que estuvieran en este acuerdo, cual es la coordinación, un incremento efectivo y coordinado de los departamentos de la Generalitat con la Administración del Estado. Así ha sido recogido. Entendemos que no se puede despreciar una oportunidad; cualquier cauce por el que pueda provenir una ayuda es bueno, y por eso estamos contentos y esperamos que ello contribuya, pues, a mejorar todo este aspecto.

Por último y para acabar, nosotros, *president*, pediremos votación separada del último punto del apartado 7.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyora diputada. És el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Pallarès.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, sector agrari, representants de les diferents organitzacions, sector cooperatiu..., en definitiva, tota la gent que ha participat durant dies i temps, esperant este debat agrari. Jo, a diferència..., al tancar el debat, content, content, del tot no ho estic, és evident, i el nostre grup parlamentari tampoc ho estem, contents del tot. Estem contents de molts aspectes que en faré referència, però no estem gaire contents, perquè entenem, des del nostre punt de vista –i abans s'hi ha fet referència– que este debat arriba tard. Este debat arriba tard i, per tant, és un debat que és condicionat i, per tant, des del Grup de Convergència i Unió ens hauria agradat que s'hagués produït molt abans en esta cambra.

No obstant, i feta esta apreciació, tampoc estem contents per alguns aspectes. Tots devem recordar grans promeses, grans conclusions d'un fet que va succeir, que és el Congrés del Món Rural. Se va celebrar un congrés del món rural, se van fer molts debats, molts hi vam participar de manera activa, se van crear unes conclusions, i avui ni una paraula, avui ha brillat lo silenci, una cosa que a l'Administració li va costar uns diners, que continua costant uns diners i que no sabem què se n'ha fet, d'aquesta eina. Per tant, en les properes propostes de resolució i a les comissions que farem a la Comissió d'Agricultura demanarem i incidirem sobre la necessitat o no del Congrés del Món Rural, simplement perquè no se n'ha fet ni una menció –ni una. Silenci total i absolut.

Dit això, estem contents també, és evident. Hem treballat de manera clara i contundent per assolir objectius clars de cara a un sector que tots coincidim que és un

sector estratègic. Per tant, si és un sector estratègic vol dir que tots plegats hem de fer esforços. Des del Grup de Convergència i Unió –i això ho saben els diferents grups parlamentaris que esta tarda hem estat negociant– hem fet esforços, i els grups que donen suport al Govern també han fet esforços, i els altres grups de l'oposició també han fet esforços. Al final hem fet un esforç conjunt per traure, com no podia ser d'altra manera –i també hi han fet referència els diputats que m'han precedit en la paraula–, per trobar conclusions clares.

Però val la pena remarcar que hem aconseguit temes clars i contundents en temes que regulen lo tema dels mercats. Això és una denúncia que fem des de fa temps. Hem de ser contundents, hem de continuar treballant, i això s'ha aprovat.

Hem de fer mesures de cara a una millora de la competitivitat agrària; és un repte que tenim tots plegats.

Hem parlat d'assegurances, conseller. A les comissions d'agricultura, de part de Convergència i Unió, vostè sap, i així es va acceptar també..., vigilar i canviar i treballar lo tema de l'assegurança agrària. És vital i necessari. Ho hem fet entre tots. Per tant, ens en felicitem també per la part que a nosaltres ens toca.

Modificacions per a simplificar autoritzacions administratives en temes de ramaderia; establir un pla integral de sanitat ramadera... En definitiva, moltes i moltes propostes, inclús alguna d'alguns diputats, en este cas, del Pirineu, de l'Agustí López: la promoció de la comercialització. Ell volia que incloguéssim lo tema de la vaca bruna, l'ovella xisqueta i l'ovella ripollesa, però al final no hem entrat tant al detall però sí que s'ha aprovat una bona proposta, que estic segur que el diputat López està agraït, en este cas, per la contribució que s'ha pogut aprovar avui precisament.

Hem aprovat mesures de definir campanyes, no utilitzant el plàtan: podem utilitzar l'ametlla, l'avellana, la poma, el préssec, la cirera..., tenim quantitat de productes catalans per a poder anar promocionant els nostres pagesos, pageses i ramaders.

Hem parlat tots plegats, i ens hi hem compromès, de la simplificació administrativa. És un deute que tenim. Hem de simplificar la burocratització a què estem sotmesos tota l'Administració. Crec, des del nostre punt de vista, que s'han agafat mesures importants: potenciar i la creació de..., informatitzar, per exemple, lo que és lo tema de les guies, que tant temps fa perdre als ramaders, que tant temps fa perdre. I això s'ha aprovat i s'aprovarà i, per tant, esperem que es posi en marxa.

I estic segur que ens quedem curts en alguns altres temes de molta burocràcia, i el Joan Raventós me'n feia partícip: lo registre de l'embotellat; fins a divuit permisos s'han de trobar avui pel tema del registrament d'embotellat. Temes que no han acabat d'entrar però en què ens hem trobat curts i que evidentment, amb la bona feina que farem a partir d'ara tots els diputats i diputades, ho aconseguirem entre tots.

Però hem fet un acord important: la reforma de la PAC, a partir del 2013, lo que ens marcarà el nostre futur. Estic segur que entre tots ho aconseguirem. I hem pogut

pactar i tancar un acord que ens va bé a tots els grups polítics. Per tant, l'agraïment.

Han quedat temes pendents damunt la taula, és evident. Des del Grup de Convergència i Unió hem marcat des de l'inici d'este debat parlamentari, d'este debat polític agrari, una sèrie de pautes que nosaltres entenem, des del nostre punt de vista, que són necessàries. En algunes hem renunciat, les hem retirat simplement per poder traure un document de consens, perquè, si no, la gent que avui ens escolta, lo sector agrari, no ens entendria. Però n'hi han algunes que nosaltres considerem, des del nostre punt de vista, que les mantenim vives.

Temes de moderació fiscal per a l'activitat agrària. Entenem, des del nostre punt de vista, que la supressió de l'augment del tipus general i reduït de l'IVA previst a partir del mes de juliol de l'any 2010 és un tema important –l'Artur Mas este matí hi feia referència clara. Per tant, nosaltres aquesta la mantenim.

Com temes..., desfavorides de muntanya i alta muntanya; mesures per a la disminució de la població de la fauna salvatge; mesures per al tema de programar tancaments perimetral; mesures per a l'establiment de compensacions econòmiques per a recuperar els espais agraris afectats per la fauna salvatge...

Continuem mantenint temes que van relacionats amb la política de regadius, tan importants per al desenvolupament dels nostres pagesos; remodelació de sistemes obsolets i antiquats.

Com una altra moció, la número 13, que també fa referència al que és el consum de l'aigua, l'establiment d'una política de regadius que pot incidir en la superació de la crisi que pateix el nostre sector, els costos de les inversions en nous regadius i en la modernització dels existents. Volem que el pagès siga considerat com una persona usuària de l'aigua, en lloc de ser considerat com una persona beneficiària de l'aigua.

Una altra: temes de l'IRPF, temes que entenem, des del nostre punt de vista, que són necessaris i importants. Ja Convergència i Unió vam presentar aquí una proposta per a la reducció de l'IRPF en Xarxa Natura 2000 i zones de parcs naturals.

I una de molt territorialitzada, que és lo tema de l'arròs al delta de l'Ebre, simplement per la importància que té el delta de l'Ebre... Aquí hem escoltat inclús mesures de la fruita seca, l'avellana i altres coses, que podrien inclús canviar el cultiu, substituir el cultiu. Al delta de l'Ebre tots som conscients de la impossibilitat... En el tema de l'arròs, segons com s'aprove la reforma de la PAC, evidentment queden condemnats simplement a la desaparició. Entenem que esta proposta és molt important, i, per tant, des de Convergència i Unió la mantenim.

Per acabar, senyores i senyors diputats, ningú ha dit que això és fàcil, però ningú diu que siga impossible. Si avui ho fem és perquè nosaltres ens ho creiem. Pensem que és molt important, pensem que els acords que avui s'aproven han d'anar més enllà, pensem que és un compromís –i així ho ha fet l'Artur Mas–, el compromís de Convergència i Unió, el compromís de la principal

força parlamentària que avui estem aquí al Parlament de Catalunya, tenim compromís amb el sector i vostès, senyors pagesos, ramaders que avui ens acompanyen i el sector pesquer, ho saben perfectament.

En una cosa sí que estem d'acord: estem d'acord que a partir del 2010 comencen canvis. Ho ha dit el senyor Carmel Mòdol. Hi estem totalment d'acord, i així ho desitgem. I no dubtin que la força i tota l'empenta de qui els parla és, precisament, perquè a partir d'este 2010 hi hagin canvis, canvis substancials que puguin dirigir la política agrària i la política del país cap a uns altres destins molt diferents als que ha fet el tripartit 1 i el tripartit 2.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Acabades les intervencions i acabat el debat, procedirem a les votacions. I, en primer lloc, votariem les propostes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votarem, en primer lloc, la Proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 68 en contra i 51 abstencions.

Seguidament, votem la proposta número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 69 en contra i 50 abstencions.

Votarem la proposta número 12.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 68 en contra i 4 abstencions.

Votem, seguidament, a petició dels tres grups que donen suport al Govern, les propostes números 32, 34, 36, 37, 65 i 66.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 131 vots a favor.

Votem seguidament la proposta número 58.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 69 en contra i 47 abstencions.

Votem, ara, la resta de propostes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya..., perdó, la 60..., la número 60.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 69 en contra i 48 abstencions.

I, finalment, la resta de propostes del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem l'esmena transaccional signada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 75 vots a favor, 1 en contra i 56 abstencions.

Entenc que no hi ha cap més votació del Grup Mixt.

Votem ara, seguidament, les propostes dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

En primer lloc, votarem, a sol·licitud del Grup Mixt, l'últim apartat de la proposta número 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 118 vots a favor, 11 en contra i 3 abstencions.

Votem ara, a petició del Grup Popular, la proposta número 2.1, apartat a i l'apartat g del mateix apartat, 2.1 -2.1, apartat a i apartat g.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 120 vots a favor, 11 en contra i 1 abstenció.

I, finalment, votem la resta de la proposta de resolució presentada pels tres grups que donen suport al Govern.

Comença la votació.

(*Veus de fons.*) Perdó...? (*Veus de fons.*) 2.1, lletra g, l'hem vota amb la lletra a, els hem votat junts. (*Remor de veus.*) 2.1, apartat g, primer incís, que diu: «Impuls i estudi i elaboració de la Llei de creació de...» Això, exactament això votem, eh?

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 73 vots a favor i 59 en contra.

Votem, ara, la resta de propostes de resolució presentades pels tres grups que donen suport al Govern.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 132 vots a favor.

Votem ara la transacció signada pels..., o sigui, les propostes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió..., transacció signada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i els tres grups que donen suport al Govern.

Comença la votació.

Que també han estat aprovades per 132 vots a favor.

I quedarien vives del Grup Parlamentari de Convergència i Unió les números 2, 11.b, 11.c, 12, 13 i 16. (*Veus de fons.*) 23 també? 2, 11.b, 11.c, 12, 13, 16 i 23. És així? (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 70 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les deu del vespre i cinc minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	52,00	euros
Número solt	1,60	euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	41,00	euros	IVA inclòs
Número solt	1,10	euros	

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	83,00	euros
---	-------	-------

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

0213-7976 (general)

Dipòsit legal: B-27.966-1980

Impressa a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també es poden consultar
a www.parlament.cat**